XIII. kerület

KÖZÉP-PESTI KÉPESLAP

2026. március

HUNOR 2125

A MAGYAR ŰRUTÓDOK TÖRTÉNETE

MESE- ÉS NOVELLAÍRÓ PÁLYÁZAT

KÜLÖNSZÁM

Tartalomjegyzék

József Attila Középiskolai Kollégium
1. helyezett Rózsa László: *Holdpor az íróasztalon* 6
2. helyezett Szabolcs Bence – Döller Lukács: *A Csodaszarvas-köd öröksége* 8
Dobóczi Annamari: *Hunor 2125 – A magyar űrutódok* 46
Kiss Karolina: *Hunor 2125 – A csillagok titkos útja* 48
Dezsény Anna Zselyke – Hettesy Diána: *Hunor 2125* 50
Kálló Noel: *Hunor 2125* 52

Csanádi Árpád Sportiskola, Általános Iskola és Gimnázium
3. helyezett Sós Júlia Anna: *Hunor 2125 – A magyar űrutódok története* 10

Álmos Vezér Gimnázium, Pedagógiai Szakgimnázium és Általános Iskola
Prebera Diána Éva: *A lány, aki megálmodta a jövőt* 13

Berzsenyi Dániel Gimnázium
Byssz Anna: *Hunor 2125, avagy egy új élet* 16

Budapest XIII. Kerületi Ady Endre Gimnázium
Krisztbaum András: *Egy űrhajós naplójából* 18
Rota Giorgio: *Hunor 2125 – A magyar űrutódok története* 20

Budapest XIII. Kerületi Hunyadi Mátyás Általános Iskola
Andruska Hanna: *Az iskola időgépe* 23
Tóth Réka: *Holnap* 25

Budapest XIII. Kerületi Pannónia Német Nemzetiségi Kétnyelvű és Angol Nyelvet Oktató Általános Iskola
Ujvári Kata: *HUNOR 2125 – A magyar űrutódok története* 27
Madalina Dávid: *HUNOR 2125 – A magyar űrutódok története* 29
Bernáth Gáspár György: *(Z)űrös kirándulás* 30

Budapest XIV. Kerületi Liszt Ferenc Általános Iskola
Leyrer Richárd: *Kis körtefám története* 31

Budapest XIV. Kerületi Móra Ferenc Általános Iskola
Széphelyi Anna: *Hunor 2125 – A magyar űrutódok története* 33
Erdődi Réka: *Te is tehetsz érte* 36

Budapest XIV. Kerületi Teleki Blanka Gimnázium
Iványi Adrienn Emese: *Űrutódok álma* 38

Budapesti Egyesített Középiskolai Kollégium
Szőke Barbara: *Hunor 2125 – A magyar űrutódok története* 40

Dr. Mező Ferenc Általános Iskola
Daróczi-Szabó Regő László: *Gondolatok az ablaknál* 42

Hunyadi János Ének-zenei, Nyelvi Általános Iskola
Scheirich Csaba: *A titkos küldetés* 43

Szent István Gimnázium
Sajtos András: *Hunor 2125* 54
Polgári Szófia: *Magyarok Holdra lépnek* 55

Vakok Egységes Gyógypedagógiai Módszertani Intézménye, Óvodája, Általános Iskolája, Szakiskolája, Készségfejlesztő Iskolája, Fejlesztő Nevelés-Oktatást Végző Iskolája, Kollégiuma és Gyermekotthona

Tóth Izabella Zsóka: *Bori és a Csirkesztronauták* 58

Zuglói Hajós Alfréd Magyar-Német Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola

Mészáros Balázs: *Hunor 2125 – A magyar űrutódok története* 60
Boda Blanka: *Hunor 2125- A magyar űrutódok története* 63
Kertész Kornél: *Hunor – 2125 A magyar utódok története* 66
Papp Alfonzina Minna: *Az én fergeteges űrkalandom* 68
Káldi Barnabás: *Hunor 2125 – A magyar űrutódok története* 69
Kocsis Anna Szófia: *Az Űrkaland* 71
Szabó Balázs Bence: *Mindennapi dolgozók* 74

Zuglói Heltai Gáspár Általános Iskola

Balázs Janka Lia – Pázmány Panni: *Egy varázslatos bolygó* 77

Farkas Laura: *Magyar űrutódok története* 79
Varga Renáta: *Gesztenyevilág…* 81

KÖZÉP-PESTI
TANKERÜLETI
KÖZPONT

Kedves Olvasó!

A Közép-Pesti Tankerületi Központ elektronikus kiadványának különszámában a Tankerületi Központ Tehetségsegítő Tanácsa által kiírt „Hunor 2125 – A magyar űrutódok története" című pályázatára érkezett alkotásokat tesszük közzé.

A kiírásra tizenhét intézményünkből harminchat írásmű érkezett be.

A pályaműveket elolvasva arra jutottunk, hogy azok színvonala lehetővé teszi, hogy ne csak a zsűri által díjazásra kiválasztott alkotásokat, hanem valamennyi művet közkinccsé tegyük.

Fogadják szeretettel a fiatalok alkotásait! Kívánom, hogy leljék örömüket a mesék és a novellák olvasásában!

dr. Házlinger György
tankerületi igazgató

Mese- és novellaíró pályázat

a Közép-Pesti Tehetségsegítő Tanács szervezésében

Hunor 2125 -

A magyar űrutódok története

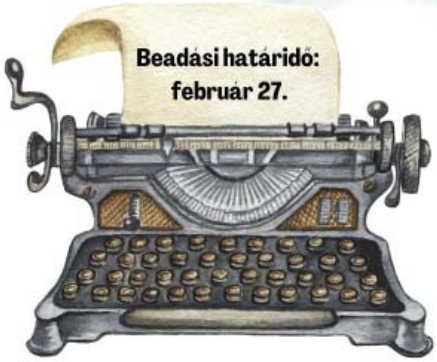

Beküldés :

novellatehetseg@gmail.com

Díjazás:

- oklevél, könyvutalvány
- A beküldött pályaművek a Közép-Pesti Képeslap Különszámában jelennek meg.

Zsűri:

Bendl Vera
író
Dr. Kollár Lili Dorottya
szívsebész
Kun Gabriella
szerkesztő, újságíró
Rab Krisztina
olvasószerkesztő
Tiszolczky Zsófi
egyetemi hallgató

Formátum:

- maximum 4 gépelt oldal
- normál margók
- Times New Roman
- 12-es betűméret
- másfeles sortávolság

1.
helyezett

Rózsa László

Holdpor az íróasztalon

Nagyapám soha nem beszélt róla, hogy majdnem űrhajós lett. Gyerekkoromban csak annyit tudtam, hogy valaha pilóta volt, és hogy van egy zárt fiókja a szekrényben, amit senki nem nyithat ki. „Majd egyszer” – mondogatta mindig, amikor kérdeztem. De az a „majd egyszer” sosem jött el. Legalábbis nem úgy, ahogy gondoltam.

1969. július 21-én, amikor Neil Armstrong lépett a Holdra, nagyapám huszonnyolc éves vadászpilóta volt Kecskeméten. A hidegháború közepén, amikor a szovjetek és az amerikaiak versenyeztek az űrért, a keleti blokk országai is igyekeztek felmutatni valamit. Magyarországon is folyt a kiválasztás – titokban, a nyilvánosság előtt rejtve, de azért volt. Nagyapámat is kiválasztották. A legjobb pilóták közül, akiknek nemcsak a reflexeik voltak hibátlanok, hanem a szívük is elég erős ahhoz, hogy bírják a terhelést, az elszigeteltséget, a félelmet.

Aztán valami történt. Soha nem tudtam meg pontosan mit. Nagyapám nem beszélt róla, nagyanyám csak annyit mondott, hogy „döntött”, és abban a szóban ott volt minden keserűség és minden büszkeség egyszerre. Helyette mások mentek. Farkas Bertalan 1980-ban, majd később mások is. De nagyapám itt maradt, a földön, és repült tovább vadászgépekkel a kék ég alatt, miközben a csillagok egyre távolabb kerültek tőle.

Csak évtizedekkel később, amikor már rég nyugdíjas volt és én egyetemista, találtam meg a padláson azt a dobozt. Nem volt lezárva – talán már mindegy volt. Benne navigációs térképek, csillagászati táblázatok, orvosi dokumentumok cirill betűkkel, és egy fekete-fehér fotó: hat fiatal férfi overallban, komoly arccal, valahol egy szovjet bázison. Hátul ceruzával: „Bajkonur, 1969. március”.

„Te vagy ezen?” – kérdeztem, amikor levittem neki a fotót. Épp a kertben ült, és a csillagokat nézte egy egyszerű távcsővel, amit magának épített.

Hosszan nézte a képet, az ujja végigfutott az egyik homályos alakon. „Az lettem volna” – mondta végül. „De nem az vagyok.”

„Miért nem?”

Hosszú hallgatás. A távcsővel továbbra is az eget pásztázta. Aztán: „Mert egy másik jövőt választottam.”

Kiderült, hogy amikor megkapta a végső behívót Moszkvába – a felkészítésre, majd az űrbe –, anyukám, aki akkor nyolc éves kislány volt, épp kórházban feküdt skarláttal. Súlyos esettel, ami akkoriban még életveszélyes lehetett. Nagyanyám egyedül volt, rémült és kimerült, és amikor nagyapám megérkezett a kórházba egyenruhában, anyukám félig eszméletlen állapotban azt suttogta: „Apa, ne menj el.”

„Választhattam” – mondta nagyapám, és a hangja olyan volt, mintha most is ott állna abban a kórházi folyosóban. „Felülök a rakétára és történelmet írok, vagy itt maradok, és megírom a saját történetemet. Az övét. A tiéteket.”

Másnap jelentette Moszkvának, hogy egészségügyi okokból kiesik. Hazudott. De anyukám meggyógyult, nagyapám megmaradt pilótának, és a csillagok… nos, a csillagok továbbra is ott ragyogtak, elérhetetlen távolságban.

„Nem bántam meg soha” – mondta akkor, azon az estén a kertben. „Az űr végtelen. De neked csak egy apád van. És a lányodnak is.”

Abban a pillanatban megértettem valamit, amit addig sosem gondoltam volna: az űrutódok nem csak azok, akik elmennek. Azok is, akik maradnak, és továbbadják az álmot.

Most, harmincöt évvel később, én állok a Piszkéstetői Obszervatóriumban. Csillagász lettem – talán nem véletlenül. Magyar csillagászként, kis országból, kis távcsővel, de kitartóan figyeljük az eget. Nem megyünk az űrbe – nincs rá pénzünk, nincs rá programunk –, de azért nézzük. Dokumentáljuk a kisbolygókat, követjük a változócsillagokat, és álmodunk. Talán pont azért, mert van kire hagyni ezt az álmot.

A zsebemben egy kis zacskó. Nagyapám adta, egy évvel a halála előtt. Benne szürke por – valójában csak cement, de amikor átnyújtotta, azt mondta: „Képzeld, hogy ez holdpor. És ha egyszer eljutunk oda – te, vagy az unokád, vagy valaki, akit még nem is ismerünk –, akkor te már ott leszel. Mert én átadtam neked az álmot, te pedig tovább fogod adni.”

Kitekintek az obszervatórium ablakán. A Hold hidegen ragyog a téli égen, olyan közel, hogy szinte el lehetne érni. De tudom, hogy évtizedek kellenek még hozzá. Talán évszázadok. És talán sosem lesz magyar az űrben – legalábbis nem úgy, ahogy nagyapám lehetett volna.

De aztán eszembe jut egy másik gondolat: minden ember, aki valaha a csillagokat nézte, minden gyerek, aki felmutatott az égre és azt mondta „oda akarok menni”, minden szülő, aki lemondott az álmáról, hogy a gyermeke álmodhasson tovább – mind ott van, valahol azon az úton, ami az égbe vezet.

Kinyitom a zacskót, és egy csipetnyi port kiszórok az íróasztalra. A számítógép billentyűzete mellett, a csillagatlaszok és az adattáblázatok között ott pihen a „holdpor”, szürkén csillogva a lámpa fényében.

„Ott leszünk” – mondom halkan, ahogy nagyapám mondta egykor nekem. „Mind. Mert az űrutódok nem csak azok, akik elmennek. Hanem azok is, akik maradnak, és várnak. És továbbadják az álmot.”

A Hold hallgat. De valahol, a távolban, érzem, hogy nagyapám mosolyog.

Rózsa László 10. évfolyam
József Attila Középiskolai Kollégium

2.
helyezett

Szabolcs Bence – Döller Lukács

A Csodaszarvas-köd öröksége

I. fejezet: Az utolsó visszaszámlálás

2125. június 20-án a reggel máshogy indult az Új-Bakony Hold-bázison, mint az elmúlt tíz évben bármikor. A kráterek peremén elhelyezkedő kupolák alatt feszült csend honolt. Nagy Botond kapitány az ablaknál állt, és nézte a távolban kéken fénylő Földet. Ott lent most éppen nyár volt, a Balaton vize csillogott a napfényben, de itt, a Hold sötétebb oldalán csak a gépek duruzsolása emlékeztetett az életre.

Botond harminckét éves volt, a HUNOR-program legfiatalabb parancsnoka. A karján lévő felvarró – egy stilizált turulmadár, amelynek szárnyai között a magyar trikolór feszült – nemcsak egy jelvény volt számára, hanem súlyos felelősség.

– Kapitány, a plazmahajtóművek feltöltése elérte a 98 százalékot. A Pesti Irányítóközpont kéri a végső státuszjelentést – szólalt meg Miska, a hajó mesterséges intelligenciája. Miska hangját szándékosan egy régi, karakteres magyar színész orgánumára programozták, hogy a legénység ne érezze magát annyira egyedül a végtelen semmiben.

– Köszönöm, Miska. Kapcsold be a belső kommunikációt – felelte Botond, miközben felhúzta mágneses bakancsát.

A „Hunyadi” fedélzetén nem egyedül utazott. Kovács Eszter, a zseniális mérnök, aki a térhajlítás elméletéből doktorált a Műegyetemen, éppen az üzemanyag-cellákat ellenőrizte. Mellette Szabó Áron exobiológus ült, aki egy apró üvegcsében nevelt, genetikailag módosított muskátlit rögzített az asztalához.

– Na, fiúk, lányok – kezdte Botond, ahogy belépett a parancsnoki hídra. – Ma nemcsak a történelemkönyvekbe kerülünk be. Ma megmutatjuk, hogy a magyar leleményesség nem áll meg a sztratoszféránál. A cél a Csodaszarvas-köd széle. Induljunk.

II. fejezet: A „Turul” szárnyalása

A felszállás nem olyan volt, mint a régi, füstös rakétakilövések. A Hunyadi egy gravitációs katapult segítségével szakadt el a Hold felszínétől, hangtalanul és elegánsan. Amint elhagyták a pályát, Botond kiadta a parancsot a „Turul-hajtómű” aktiválására. Ez a technológia volt a magyar űrkutatás koronagyémántja. Nem a teret szelte át, hanem magát a téridő szövetét hajlította meg a hajó előtt, mintha egy szőnyeget gyűrnének össze.

– Térhajlítás indítása három… kettő… egy… – Eszter ujjai táncoltak a holografikus kezelőfelületen. A világ hirtelen kifordult önmagából. A csillagok nem pontok voltak többé, hanem hosszú, vibráló fénycsíkokká nyúltak, amelyek egyetlen pontba, a hajó orra elé sűrűsödtek. A legénység tagjai érezték a „tér-tengernagy betegséget”, azt a különös szédülést, ami akkor fogja el az embert, amikor a fizikát meghazudtoló sebességgel halad. Órákkal – vagy talán percekkel, a hipertérben ez nehezen megállapítható – később a Hunyadi hatalmas zökkenővel lépett vissza a normál térbe. Ami előttük tornyosult, minden képzeletet felülmúlt.

– Istenem… – suttogta Áron, és az ablakhoz tapadt. A Csodaszarvas-köd egy hatalmas, vöröses-arany színű gázfelhő volt, amelynek alakja kísértetiesen emlékeztetett egy agancsos vadra. A közepén egy ismeretlen, kékes fényt árasztó objektum lebegett. Nem bolygó volt, és nem is csillag.

III. fejezet: A sötét jelenség

– Kapitány, valami nincs rendben – zavarta meg az áhítatot Eszter hangja. – A külső szenzorok megőrültek. Erős elektromágneses interferenciát észlelek az objektum irányából. Ha közelebb megyünk, a pajzsaink felmondják a szolgálatot. Botond összevonta a szemöldökét. A parancs egyértelmű volt: felderíteni az objektumot. De a legénység biztonsága mindennél előbbre való.

– Miska, tudod azonosítani a jelet? – kérdezte a kapitány.

– Elemezem, Botond – válaszolt a gép, de a hangjába most először furcsa sercegés vegyült. – Ez nem természetes zaj. Ismétlődő matematikai sorozatokat tartalmaz. Prímek… és valami más.

Várj… a jel frekvenciája megegyezik a régi, földi rádióműsorokéval. Hirtelen a pilótafülke hangszóróiból recsegő, szakadozott zene szűrődött fel. Egy régi magyar népdal dallama volt az, de lassítva, mintha a távoli múltból érkezne. – Ez lehetetlen – suttogta Áron. – Itt, több fényévre a Földtől?

– Valaki, vagy valami várt ránk – mondta Botond. – Ki kell mennem. Meg kell vizsgálnom az objektum felszínét közelről.

– Ez öngyilkosság! – tiltakozott Eszter. – A sugárzás túl magas. – A HUNOR-szkafander bírni fogja harminc percig. Eszter, te maradj a botkormánynál. Ha bármi történik, ugrás vissza a Holdra. Ez parancs.

IV. fejezet: Az űrséta és a felismerés

Botond a zsilipkamrában állt. Amikor az ajtó kinyílt, a végtelen feketeség fogadta. Egy vékony biztonsági kötélen lebegett a hajó és az ismeretlen objektum között. Ahogy közelebb ért a kristályos felszínhez, látta, hogy az nem kőzet, hanem egyfajta bio-organikus fém. A kesztyűje megérintette a hideg felszínt. Abban a pillanatban a sisak kijelzője vibrálni kezdett, és a kristályfalon fényes jelek gyúltak ki. Nem rovásírás volt, de a szerkezete emlékeztetett rá. Logikai kapuk, matematikai képletek és egy térkép… a Kárpát-medence domborzati képe tűnt fel a csillagok között.

– Eszter, Áron, látjátok ezt? – kiáltott a rádióba, de csak statikus zaj volt a válasz.

Egyedül volt. De mégsem érezte magát magányosnak. A kristályból áradó vibráció megnyugtatta. Megértette: ez az objektum nem egy idegen civilizáció fegyvere volt, hanem egy ősi üzenetküldő állomás, amit évezredekkel ezelőtt hagytak itt azok, akik talán előttünk jártak. Egy időkapszula, ami csak akkor nyílik ki, ha egy bizonyos technológiai és kulturális szintet elérő faj talál rá.

A jelek hirtelen összeálltak egyetlen mondattá Botond kijelzőjén, amit Miska fordítóprogramja azonnal értelmezett:

„Az út nem a csillagoknál kezdődik, hanem a szívben, ahol a haza lakik.”

V. fejezet: Visszatérés a jövőbe

Botondot a biztonsági kötél rántotta vissza a valóságba. Eszternek sikerült stabilizálnia a hajót, és visszahúzták a kapitányt a zsilipbe.

– Mi történt ott kint? – kérdezte Áron lélekszakadva, miközben segített levenni a sisakot.

Botond csak mosolygott. A szemei még mindig a kristály aranyló fényét tükrözték.

– Találtunk valamit, ami fontosabb az aranynál vagy a technológiánál. Egy bizonyítékot, hogy nem vagyunk egyedül, és hogy a magyarok útja a csillagok között már régen meg volt írva. A Hunyadi visszaindult a Föld felé. Az út hosszú volt, de a legénység már nem érezte a távolságot. 2125-ben a magyar űrhajósok nemcsak új világokat fedeztek fel, hanem rájöttek, hogy a jövőjüket a múltjuk alapjaira építhetik.

Amikor a hajó leszállt az Új-Bakony bázison, és Botond kilépett a holdporba, tudta, hogy ez csak a kezdet. A HUNOR-program következő küldetése már nem a kutatásról fog szólni, hanem a párbeszédről azzal az erővel, ami a Csodaszarvas-ködben várakozik.

A távolban a Föld kék gömbje ragyogott, és Botond tudta: bármilyen messzire is jussanak, a hazájuk mindig ott lesz velük, a csillagok között is.

Szabolcs Bence és Döller Lukács 11. évfolyam
József Attila Középiskolai Kollégium

3.
helyezett

Sós Júlia Anna

Hunor 2125 – A magyar űrutódok története

Az első dolog, amit az ember elveszít az űrben, nem az időérzék. Hanem a talaj.

A Hunor Állomás lakói ezt már régen tudták, még ha nem is így nevezték. A gravitáció mesterséges volt, pontosan kiszámított, sosem ingadozott. A falak simák és megbízhatóak voltak, az ajtók hangtalanul nyíltak, a levegő mindig ugyanolyan tiszta maradt. Minden működött. Minden kiszámítható volt. Mégis ott motoszkált bennük valami hiány, amelyet nem lehetett kijavítani vagy frissíteni.

Áron tizennyolc éves volt, és sosem járt a Földön. Mégis, ha megkérdezték volna tőle, honnan származik, gondolkodás nélkül azt felelte volna: **onnan**. Abból a kék-zöld gömbből, amely a Hunor Állomás egyik panorámaablakán túl forgott, egyre távolabbról, egyre elérhetetlenebbül. A fiú gyakran állt meg ennél az ablaknál. Nem volt különleges, nem volt kijelölve emlékhelynek, mégis sokan kerülték. A Föld látványa egyszerre volt vigasztaló és fájdalmas. Az idősebbek számára emlék, a fiatalabbaknak ígéret nélküli legenda.

Áron azonban nézte. Minden nap.

A nagyapja, Miklós, az első Hunor-expedíció egyik mérnöke volt. Azok közé tartozott, akik még emlékeztek a talaj érintésére, az eső hangjára, a szél fuvallatára. Ő volt az, aki esténként leült Áron mellé, és nem mesélt hősökről, csak életről.

– A Föld nem volt tökéletes – mondta mindig. – De a miénk volt.

A Hunor Állomást a Kárpát-medence fölé tervezték, mintha ezzel is jelezni akarták volna: nem elszakadni készülnek, csak felemelkedni. A program neve is ezért lett Hunor – az első útra induló fiú, aki nem hátrafelé nézett, hanem előre. 2125-re azonban világossá vált, hogy az állomás nem végállomás. Csak köztes tér. Egy lebegő emlékezet. Az űrutódok – így nevezték magukat – már itt születtek. Magyarul tanultak meg beszélni, de az első lépéseiket fémfolyosókon tették meg. Az iskolában Petőfit tanultak, de az ablakon túl csillagok voltak, nem felhők. A történelem számukra nem időrend volt, hanem történetmesélés. És a történetek egyre nehezebbek lettek.

Egy napon a Hunor Állomás központi rendszere olyan riasztást adott le, amilyet még soha. Nem technikai hiba volt. Nem veszély. Hanem lehetőség.

Egy bolygó.

A tudósok órákon át elemezték az adatokat, újra és újra lefuttatták a szimulációkat. A bolygó légköre stabil volt, a hőmérséklet élhető, a víz jelenléte bizonyított. A csillagtérképeken egy új pont gyulladt ki, amely nem pusztán egy koordináta volt, hanem egy kérdés.

Új-Pannónia.

Amikor a lakók összegyűltek a nagyteremben, senki sem tapsolt. Senki sem ünnepelt. A csend súlyosabb volt bármilyen ujjongásnál. Mert mindenki értette: ha elindulnak, nincs visszaút.

– Ez nem egy küldetés – mondta a parancsnok. – Ez egy döntés arról, kik vagyunk.

Az idősebbek hallgattak. Ők már egyszer elhagyták az otthonukat. A fiatalok feszülten figyeltek. Számukra ez lenne az első.

Áron a sorok között ült, a kezében egy apró, kopott tárggyal. Egy régi kokárda volt az, amelyet a nagyapja hozott magával a Földről. Az anyag szinte szétesett, a színek megfakultak, de Áron úgy szorította, mintha élne.

Aznap éjjel nem tudott aludni.

A folyosók csendesek voltak, csak a rendszerek halk zúgása kísérte. Áron végigment azon az úton, amelyet gyerekkora óta ismert, mégis most idegennek tűnt. Mintha az állomás maga is érezte volna, hogy hamarosan elhagyják. Megállt az ablaknál. A Föld halvány volt, távoli, már nem középpont. És akkor megértette: nem visszavágynak, hanem tovább.

A döntés megszületett.

A Hunor-flotta építése egy teljes évet vett igénybe. A hajók neveit gondosan választották ki. Nem modern hangzású kódokat kaptak, hanem szavakat, amelyek emlékeztek: **Turul, Csodaszarvas, Remény, Örökség.**

Az indulás napján nem volt ünnepség. Csak egyetlen mondat hangzott el minden kijelzőn:

„A múlt velünk jön.”

A mondat egyszerű volt, mégis nehezebbnek tűnt bárminél, amit addig kimondtak a Hunor Állomáson. Nem volt benne magyarázat, sem ígéret. Nem mondta meg, hogyan jön velük a múlt, és azt sem, milyen formában. Csak azt állította: **nem marad hátra.**

A kijelzők fénye lassan halványult, a betűk eltűntek, de a csend, amely utánuk maradt, ott maradt az emberek mellkasában. A dokkolóterekben a hajók készen álltak. A falakon régi képek hologramjai jelentek meg: archív felvételek a Földről, városokról, folyókról, utcákról, amelyek már csak adatként léteztek. Nem nosztalgiának szánták őket, hanem emlékeztetőnek.

Áron a Turul fedélzetén ült, a szíjaiba csatolva. Körülötte más fiatalok hallgattak. Senki sem beszélt. Nem volt mit mondani. Minden szó túl kicsinek tűnt ahhoz képest, ami történni készült. Az indítás előtti percek mindig a leghosszabbak. Az ember ilyenkor számot vet mindennel, amit nem tud magával vinni. Nem tárgyakkal – azok elférnek –, hanem pillanatokkal. Áron eszébe jutott a nagyapja keze, ahogy gyerekkorában a vállára tette. Eszébe jutott az állomás folyosója, ahol először futott végig egyedül. Tudta, hogy ezek nem vesznek el. Csak átalakulnak.

A hajók egyszerre váltak le az állomásról. A Hunor Állomás lassan távolodott, majd egyre kisebb pontá zsugorodott. Nem volt drámai zene, nem volt visszaszámlálás. Csak az a furcsa érzés, amikor az ember rájön: **most már tényleg nincs visszaút.**

Az utazás ideje alatt az idő elveszítette a jelentését. A napokat mesterséges ciklusok jelölték, de a test nem hitt nekik. Az álmok összefolytak az emlékekkel. Sokan számoltak be arról, hogy a Földről álmodtak – olyan helyekről, ahol sosem jártak. Egy folyóról, amelynek nem tudták a nevét, mégis ismerték a kanyarulatát. Egy mezőről, amelynek illata beléjük ivódott. A tudósok ezt kollektív emlékezetnek nevezték. Áron inkább örökségnek.

Az utazás közepén történt először, hogy a hajók központi rendszerében furcsa eltérés jelent meg. Nem hiba volt, nem veszély. Inkább… kérdés. A fedélzeti archívumokban tárolt régi felvételek, hanganyagok és szövegek – versek, dalok, történetek – elkezdtek önálló mintázatot mutatni. Mintha a rendszer maga is keresni kezdene valamit.

– Talán mi tanítjuk – mondta az egyik kutató halkan. – Vagy talán mi tanulunk tőle.

Senki sem nevetett.

Amikor Új-Pannónia először feltűnt az ablakokon túl, nem volt harsány. Nem ragyogott különösebben. Egyszerűen ott volt. Egy bolygó, amely nem tudta, hogy várják. A leszállás napján a hajók lassan ereszkedtek. A légkör nem tiltakozott, a műszerek nyugodtan jeleztek. Amikor a talpak először érintették a felszínt, senki sem tapsolt. A csend itt is velük volt. Áron az elsők között volt, akik kiléptek. A sisakja mögül mély levegőt vett. Az oxigén más volt, mint amit megszokott – frissebb, nyersebb. A gravitáció enyhén eltért, a teste bizonytalanul reagált.

A talaj… a talaj engedett. Nem sokat, nem látványosan. Csak annyira, hogy Áron érezze: **ez nem fém.** Letérdelt. A mozdulat ösztönös volt, nem átgondolt. A kesztyűjén keresztül is érezte a felszín hűvösségét.

– Itt vagyunk – mondta ki hangosan, bár senki sem kérte.

A jelzőtáblát később helyezték el. Nem ünnepélyesen, nem beszédekkel. Csak csendben. A felirat egyszerű volt, szinte szerény.

„Itt vagyunk.”

A mondat nem visszhangzott. A bolygó nem válaszolt rá hanggal, nem történt semmi látványos. Mégis, abban a pillanatban minden megváltozott. Nem körülöttük – bennük. A levegő lassan áramlott, mintha maga is figyelne. A hajók motorjai fokozatosan elhallgattak, a fémtestek hűlni kezdtek. A csend most más volt, mint az űr csendje. Nem volt üres. Tele volt apró, alig hallható zajokkal: szélmozgással, távoli roppanásokkal, az idegen talaj halk válaszával a lépteikre.

Áron még mindig térdelt. Nem tudta volna megmondani, mióta. A kesztyűje alatt a föld enyhén nedves volt, hideg és rugalmas. Nem csúszott, nem morzsolódott – tartott. Ez a felismerés lassan, szinte fájdalmasan hatolt belé.

Tart.

Felállt, óvatosan, mintha attól félne, hogy a mozdulattal megsérti a helyet. Körbenézett. Az emberek szétszórva álltak, némelyek mozdulatlanul, mások lassan lépkedve, mintha minden lépéshez engedélyt kérnének. Senki sem beszélt. A szavak hirtelen túl hangosnak tűntek volna. Az egyik nő – Áron nem ismerte, csak látta már korábban a Hunor Állomás folyosóin – lehajolt, és felvett egy maréknyi földet. Nem vitte közel az arcához, csak nézte. Az ujjai közül lassan kihullottak a szemcsék, és amikor felnézett, a sisak plexijén belül könnyek csillogtak.

– Ez valódi – suttogta. – Nem adat. Nem szimuláció.

A többiek hallották, de nem válaszoltak. Nem kellett. Mindenki tudta, miről beszél.

Az első órák zavarosak voltak. A műszerek működtek, jelentéseket kellett készíteni, mintát venni, méréseket végezni. A kötelesség nem engedte, hogy az érzések teljesen elárasszák őket. Mégis, minden mozdulat mögött ott lüktetett a felismerés: **ez most már nem ideiglenes.**

Amikor a nap – egy más színű, kissé kisebb csillag – lassan elindult lefelé az égbolton, az emberek ösztönösen összegyűltek. Nem hívták egymást, nem volt megbeszélve. Egyszerűen szükségük volt arra, hogy hogy közel legyenek. A fény megváltozott. A táj árnyékai hosszabbak lettek, a talaj színe mélyült. A levegő hűvösebbé vált. Valaki halkan felnevetett.

– Nézzétek… – mutatott a horizont felé.

A naplemente nem volt látványosabb, mint bármely más bolygón. Mégis olyan erővel hatott, mintha először történne meg a világtörténelemben. Mert számukra valóban ez volt az első. Az éjszaka gyorsabban érkezett, mint várták. A csillagok előbukkantak, ismeretlen mintázatokban. Senki sem tudta elnevezni őket. Ez egyszerre volt nyugtalanító és felszabadító.

– Új nevek kellenek – mondta valaki.

– Majd a gyerekek adnak – válaszolta egy másik hang.

Áron ekkor gondolt először arra, hogy itt valóban lesznek gyerekek. Nem csak túlélők, nem csak telepesek, hanem emberek, akik számára ez a hely nem választás lesz, hanem adottság. Az első éjszakát a hajókban töltötték. A biztonság miatt, mondták. De valójában senki sem volt még kész arra, hogy elszakadjon a fémfalaktól. A hajók belseje is más lett. Mintha tudták volna, hogy mostantól nem útra, hanem otthonra szolgálnak. Áron sokáig nem aludt. Hallgatta a hajó halk zúgását, amely most már nem a mozgást jelentette, hanem a védelmet. A gondolatai újra és újra visszatértek ugyanahhoz a kérdéshez:

Mit kezdünk most ezzel a hellyel?

Nem hódítók voltak. Nem menekültek. Valahol a kettő között álltak, bizonytalanul, de eltökélten.

A hajnal más volt, mint várták. A fény tompább volt, de melegebb. Amikor kiléptek, a talaj felszíne enyhén párás volt. Mintha a bolygó maga is ébredezne. Az első építményeket még aznap elkezdték. Nem házakat, nem városokat. Csak jelzéseket. Utakat. Nyomokat, amelyek azt mondták: **itt maradunk.** Valaki egy botot szúrt a földbe, és egy szalagot kötött rá. Nem nemzeti színek voltak. Csak egy darab anyag, amely megmozdult a szélben.

– Nem kell mindent azonnal megnevezni – mondta Áron halkan. – Előbb meg kell tanulnunk hallgatni.

És hallgattak.

Hallgatták a szelet, a talaj neszeit, a saját lélegzetüket. Hallgatták azt a csendet, amely már nem üres volt, hanem ígéretekkel teli.

Itt voltak.

És életükben először nem lebegtek.

Vége

Sós Júlia Anna 9. c osztály
Csanádi Árpád Sportiskola, Általános Iskola és Gimnázium

Prebera Diána Éva

A lány, aki megálmodta a jövőt

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Sztella nevezetű lány, aki tizenhárom éves. Gyerek létére elég sokat gondolkodott a jövőn, amiről a hat éve eltűnt apja rengeteget mesélt neki.

A lány fejében minden egyes nap jobbnál jobb kérdések fogalmazódtak meg, amelyek közül a legtöbb a jövővel kapcsolatos.

Vajon élhetnek- e emberek az űrben? Vajon a sárkányok csak a mesékben léteznek, vagy a jövőben már léteznek is? Ha valóban lehet élni az űrben, vajon ugyanúgy fognak működni a jövőben a dolgok, mint itt lent a Földön a jelenben?

Ilyen és efféle gondolatok jártak a fiatal lány fejében. Mindenki azt mondta Sztellának, hogy az apja egy balul elsült kísérlet áldozata lett, de a kislány ezt nem hitte. Reménykedett benne, hogy valahol még életben van. Mindig, amikor gondolkodik, felnéz az égre, hogy a csillagokat csodálja, amelyeket az édesapjának hála kívülről ismer, ilyenkor akár órákig is ott tud ülni egyedül a gondolataival.

Így volt ezen az átlagos napon is, csak Sztella a szokásosnál hamarabb elfáradt.

Lemászott az ablakból, és bebújt a meleg takaró alá, ahol egyből el is nyomta az álom. Amint teste nyugalmi állapotba került, elkezdett távolodni a Földtől, mintha Sztellának nem lenne semmi dolga az említett bolygón.

Amikor felébredt, nem a szobájában találta magát. Fejében megannyi kérdéssel ott állt, pontosabban lebegett a csillagok között, városokkal körülvéve. Egy kicsit elámult azon, amit látott, majd jobban körülnézett és megértette. Az űrben lebeg, amelyről az apja oly sokat beszélt neki. A következő pillanatban furcsa dolog történt.

– *Hát, eljöttél, Sztella. A gazdám már várt téged. Remélte, hogy sikerülni fog, és képes leszel rá.*

– *Képes…de mire? –kérdezte Sztella megszeppenve gondolatban, hisz a sárkány is így szólt hozzá.*

– Arra, amire én hat éve nem vagyok képes.

A lány a hang irányába fordult, és megpillantotta a hat éve elveszett apját. Jobban megnézte magának és észrevette, hogy a férfi semennyit nem öregedett azóta, hogy utoljára látta őt, azonban az arca egy kissé fáradtabb volt, mint régen.

– Apa… -suttogta Sztella.

– Tudtam, hogy előbb, vagy utóbb eljössz hozzám. Már napok óta éreztem, csak vártam a megfelelő pillanatra.

– Hat éve eltűntél. – suttogta maga elé a lány és közelebb lépett az apjához. – Azt mondták, hogy egy kísérlet balul sült el, és te odavesztél.

Apja arcára halvány mosoly ült ki, majd válaszolt a lányának.

– Valóban egy hiba miatt kerültem ide. De azóta létrehoztam mindezt, amit most itt látsz. Azért nem tértem vissza, mert őriznem kellett ezt a város.

– Őrizni? Mitől? –kérdezte kíváncsian a fiatal.

– Attól, amit én teremtettem azzal, hogy beleavatkoztam az álmokba, elvettem a gyerekektől a még meg nem született félelmeiket, mert azt hittem, hogy ezzel segítek, de csak rontottam a helyzeten. És amiért annyira dühös vagyok magamra, az nem más, mint, hogy a te álmaidba avatkoztam bele a legtöbbet. Tőled vettem el sok meg nem született félelmedet. Ezekből született meg ennek a városnak az ellensége, a gonosz Árnyékúr. Az én hibámból.

– Azért vagyok itt, hogy segítsek, és csak én állíthatom meg Árnyékurat, hisz tőlem vetted el a legtöbb félelmet és nálam avatkoztál bele sokszor az álmaimba. Ezt te is tudod. Most visszaadod azokat a félelmeimet, amiket elvettél tőlem. –mondta halkan Sztella az apja előtt állva, s közben felnézett rá.

– Tudom. – mondta az apja, és lágyan megölelte a lányát.- Erősebb vagy, mint bárki más.

– Akkor befejezem, amit te nem tudtál. – mondta Sztella mosolyogva. – De nem más szabályai szerint. Hanem a sajátommal.

Az apja most mosolyodott el úgy, ahogy ahogyan régen.

A következő pillanatban azonban az űrhegy közeléből kiveszett a fény és sötétség kezdett uralkodni a környékén.

– Ez Árnyékúr lesz. – suttogta az apja. – Megérezte a jelenléted. Most már nem fog várni semmire.

– Értem. – mondta Sztella egy kissé idegesen.

A sárkány megérezte a lány félelmét, ezért biztató szavakat suttogott gondolatban.

– Nem kell félned, Sztella. Te nem hozzá tartozol. Nagyobb benned a fény, mint a sötétség. Csak meg kell találnod a fényed a sötétségedben. Te nem leszel olyan, mint ő. Bízz magadban, ahogy apád és én bízunk benned. Most a te álmaid fogják a csillagokat formázni.

– Köszönöm. –suttogta vissza gondlatban a lány.

Sztella gyorsan oda nézett, ahol a sötétség egyre csak növekedett, majd a tekintete visszatalált az apjához.

– Segíts. Mondd el, hogyan tudom legyőzni.

– Nem védhetlek meg tőle. Csak még nagyobb veszélybe sodornálak. De ami Árnyékurat megalkotta, a sötétség, az nem csak bennem van jelen, hanem benned is. Ezért kell megtalálnod a fényed, amit csak úgy tehetsz meg, hogy használod mindazt a tudást, amit pont az ilyen esetek miatt adtam át neked. Ne csak a csillagokról való tudásodat használd. Emlékezz arra, hogy tudod használni a mintákat és a kapcsolatokat. Hogy a csillagok nem adott formák. Formálhatod őket, úgy ahogy jónak látod, ez rád, meg a fantáziádra van bízva. Elmondom neked, hogy az álmokban a tudás és a fantázia egy és ugyanaz. Ha ezeket megteszed, a fényt megtalálod, és akkor Árnyékúr mit sem ér a sötétségével. Mert a te fényed erősebb lesz, mint ő valaha is volt. Csak bíznod kell magadban. – mondta az apja.

Sztella megértette, amit az apja mondott, de már nem sok ideje maradt gondolkozni, ugyanis a sötétség egyre közelebb ért hozzájuk.

A lány pár lépést ellépett az apja és a sárkány mellől, majd lehunyta a szemét, és kereste a fényt.

Gyorsabban megtalálta, mint gondolta volna. Csak pár csillagképet alkotott újra, és a fény érezte, hogy a lánynak szüksége van rá.

Amikor Sztella kinyitotta a szemét, ott állt előtte Árnyékúr és mély, dörgő hangján ezt mondta a lánynak:

– Nem győzhetsz le engem, kislány. Erősebb vagyok, mint te, vagy az az ostoba apád.

– Nem hiszem, hogy erősebb lennél nálam. Igaz, hogy csak egy gyereke vagyok, de van bennem valami, ami benned nincsen meg. Olyan erővel rendelkezem, amit te megvetsz, és nem rendelkezel vele. Nem fogom hagyni, hogy amit apám hat éven keresztül épített és védett tőled, azt itt és most lerombold.

A következő pillanatban árnyék és fény összecsapott, de a világosság erősebbnek viszonyult a sötétségnél, mert Árnyékúr egy dühös kiálltás kíséretében eltűnt az űrből, magával víve az összes sötétséget, amit maga után hagyott.

Sztella kimerülten rogyott össze, de boldog volt, hogy megmenthette azt, amit az apja épített, és képes volt legyőzni a fenyegetést, ami a jövő vesztét okozta volna.

A következő pillanatban az apja karjai köréfonódtak, megölelve és biztosítva róla a lányt, hogy van itt valaki, akire mindig számíthat.

Nem szóltak egymáshoz, de nem is kellett.

– Lassan fel fogsz ébredni, Sztella. Én nem mehetek veled, mert nekem itt a helyem. De te most megálmodtad a jövőt, szóval nem sokára találkozunk. Tudd, hogy mindennél jobban szeretlek. Büszke vagyok rád. – suttogta az apja.

A következő pillanatban Sztella elkezdett az űrből süllyedni, hogy visszatérhessen a Földre, egyúton a jelenbe is.

Felkelt az ágyában és elmosolyodott. Ez volt élete legjobb álma.

Sztella volt az első, és egyben utolsó ember, aki képes volt megálmodni a jövőt. Azóta eltelt egy jó pár év, és már az emberek az űrben élik életüket. Sztella az apjával és az anyjával tölti a mindennapjait és mindig eszébe jut, hogy szembeszállt a sötétséggel és le is győzte azt. Azóta mindenki boldogan él az űrben, fenyegetések és veszély nélkül, amíg meg nem halnak.

VÉGE

Prebera Diána Éva 9.c
Álmos Vezér Gimnázium, Pedagógiai Szakgimnázium és Általános Iskola

Byssz Anna

Hunor 2125, avagy egy új élet

Különleges dolog a nyomás. Fizikai mennyiségként is, de én társadalmi okokból hoztam fel. Úgy történt, hogy sok tízezer évvel ezelőtt, a fajtánk egy Föld nevű bolygón lakott. Akkoriban viszont kapzsik és mohók voltunk, és mindent magunknak akartunk. Ekkor indult hanyatlásnak a Föld. A hőmérséklet és az időjárás kiszámíthatatlan lett, az emberek pedig nyomorogtak. Túl sokan éltek a Földön, ezt mindenki érezte. Az emberek megoldást kerestek.

Itt jön be a nyomás. A vég és a halál félelmében az emberek félrerakták a múltból adódó problémáikat, és összefogtak. Így jött létre a Földet megmentő terv. Ami véget vetett az emberek tehetetlenségének.

Szépen sorban, mindenki eltávozott a Földről, űrhajók segítségével. Az volt ugyanis az ötlet, hogy ha az emberek magára hagyják a Földet, nem rontják tovább a körülményeket, akkor a természet segít majd magán és a Föld biztonsága újból létrejön.

Mi voltunk az utolsók akik eltávoztak a Földről. Mi, a magyarok. Népünknek nagy jelentősége volt a terv végbevitelében; mi ellenőriztük, hogy minden Európai ember eltávozzon a Földről. Mi intéztük el, hogy egész Európa területén meg legyen semmisítve minden károkozó gép és technológia. Mindennek, amiket az emberiség annyi ideig tökéletesített, mennie kellett.

Majd, mi magyarok is eltávoztunk. Űrhajóink a Tejút galaxistól messzire lévő tájakat vették célba. Az utolsó magyarok 2125-ben hagyták el a Földet. Ennek tiszteletére, azt a bolygót ahol a mai napig élünk, Hunor 2125 néven emlegetik.

Ennek már sok tízezer éve. Ötvenötezer éve élünk itt, új bolygónkon, ahova befogadtak minket. Merthogy ezen a megélhető bolygón nem mi voltunk az elsők.

Élt itt egy másik nép, egy másik faj. Az emberek földönkívülieknek nevezték volna őket – de manapság mindannyian földönkívüliek vagyunk. Ők befogadtak minket. Barátságosak voltak. Segítették átállásunkat. Ünnepélyesen átnevezték bolygójukat a magyar expedíció tiszteletére.

Így kezdődött meg a magyarok földönkívüli élete. Az évekből évszázadok, majd évezredek lettek. Ötvenötezer évnyi változás, fejlődés, evolúció. Őrületes belegondolni.

Bár én csak a huszonötödik itteni életévemet töltöttem be, sokat tudok az ómagyarokról, akik először érkeztek ide. Hogyan is ne tudhatnám, a felmenőim kifejezetten fontos szerepet töltöttek be a Hunor 2125 projektben. Fényképek, jegyzetek, naplók maradtak fent, tele az ő kutatásaikkal. Szabadidőmben szeretem ezeket átnézni, átolvasni.

Az évezredek során adaptálódtunk a körülményekhez, és ezzel sok változás jött. Például sokkal tovább élünk mint a földi emberek éltek. Nekem viszont az egyik kedvenc ilyen változásom a kinézetünk változása. A régi képeken, felmenőink hajszínei szigorúan a fehér-szőke-barna-fekete skálán mozogtak. Egyesek befestették a hajukat, de ez nem volt nagyon gyakori. Manapság pedig mindenki más színű hajjal születik. Szüleinek hajszínei keverdnek, majd a kisgyermekben egy új, addig nem iazán ismert színné manifesztálódik.

A szemeink viszont mind világosak. Itt, az új bolygón, fontos, hogy a szemeink jól bevonzzák a fényt, mivel sok itt a sötét időszak. Leszállásunk óta béke honol az egész bolygón.

Mesélnék még többet, de idő közben megérkeztem a Kommunikációs Főhadiszállásra. Itt történik minden jeladás és -vétel a Föld egykori népei között. Én pedig itt dolgozom.

Minden nap egy új üzenet, egy új tudnivaló. A népek rendszeresen kommunikálnak egymással; itt nincsenek unalmas napok. A mai viszont egy nagyon különleges nap. Ha minden úgy megy ahogyan annak mennie kell, akkor a magyar felfedezők ma fogják elérni a Föld légkörét.

Nemrégiben ugyanis megállapodtak a népek abban, hogy ennyi idő alatt biztosan regenerálódott a Föld. Ennyi idő alatt élhetővé kellett válnia a Föld világának. Így hát, az univerzum külön tájairól megindultak a felfedezők, hogy felmérjék a megújult Földet.

Az egész netovábbja az, hogy a magyar felfedezők fogják először elérni a Földet. Közös döntés volt, azon alapulva, hogy mi hagytuk el utoljára a Földet, mi térhessünk vissza először.

Az egész közösségünk izgatottan várta a híreket, még azok is, akikben egy fél csepp földi vér sincs. A származás nem számít, mindannyian együtt alkotjuk ezt a csodás csoportot, mi közösen élünk itt a Hunor 2125-ön.

Meg is érkeztem az asztalomhoz. Gyorsan körbenéztem, de úgy tűnik, hogy nem maradtam le semmiről. A kollégáim köszöntek nekem, majd mind visszafordultak az okoseszközeikhez.

Ismét egy nagy változás: a felmenőim forrásaiból úgy tudom, hogy akkoriban közel minden embernek volt több saját okoseszköze – ezeknek pedig külön neveik is voltak. Így kommunikáltak egymással és örökítették meg az emlékeiket. Mindent ezekbe az okoseszközökbe jegyeztek fel.

Viszont mostanában mi nem használunk okoseszközöket a mindennapi élethez. Az egyetlen hely ahol használják még őket, az itt van, a Kommunikációs Főszálláson, és itt is csak azért, hogy fel tudjuk venni a fontos üzeneteket, és hogy könnyen menjen a kommunikáció.

Az ismerőseim akik nem itt dolgoznak meg szokták kérdezni, hogy milyenek ezek az eszközök, én pedig mindig ugyanazt válaszolom: egyes dolgokban hasznosak, de sokkal jobban szeretek nélkülük dolgozni. Minden egyes alkalommal amikor huzamosabb ideig igénybeveszem az egyiket, elképesztően elfáradok.

De ma ez megéri. A kollégáimmal közösen figyelem a fő eszközünket, amin bármelyik pillanatban megszólalhat a magyar expedíciócsoport vezetőjének hangja.

– Közelítenek a Föld ózonrétegéhez! – Szólalt meg mögülem az egyik kollégám. Kijelentését hangos taps fogadta.

– Bármelyik percben megérkezhetnek. – Tette hozzá egy hang a másik oldalamról.

A következő pár percben feszült csöndben vártuk a fejleményeket, amikor megszólalt egy halk kattintás a rádióink felől. – Még csak most értek be a Föld légkörébe, – jegyezte meg valaki. – Leszállásig nem kéne hallanunk felőlük.

A rádión egy meggyötört hang szólalt meg. – Vegy-t……. fon-os!

A rádiót felügyelő kollégám odaugrott és elkezdte tekergetni a rádió mindenféle kapcsolóit. – Kommunikációs Főszállás, Hunor 2125. Hallgatunk.

– Vegyétek fel! – Kiabálja az expedíció kapitánya. – Fontos!

Gyorsan elindítottam a hangfelvételt. – Elindult a hangfelvétel.

– A Föld, – hörögte a kapitány, – nem olyan mint amilyennek leírták. Első látásra gyönyörű és minden virágzik, de amint űrhajónk elérte a bolygó légkörét, megtámadtak minket.

A kapitány suttogóra veszi a hangját. – Nem barátságosak. Félnek tőlünk. Félnek a kívülről jövőktől. Minden hajót azonnal fordítsanak meg!

Mielőtt kérdezhettünk volna akármit, a csatorna elhalkult. Egy utolsó hörgés, egy utolsó kiáltás, és semmi más.

A hírek felfogására sem volt időnk. Azonnal tájékoztattunk minden úton lévő űrhajót, hogy forduljanak meg, de egyeseknek így is késő volt. Valamivel a hírek után ütött csak meg engem a valóság, az expedíció eredménye.

Származásunk bolygója nem vár minket vissza.

Vége

Byssz Anna 15 éves
Berzsenyi Dániel Gimnázium

Krisztbaum András

Egy űrhajós naplójából

Kedves Naplóm, remekül mennek itt a dolgok a nemzetközi űrvárosban. Már 68 napja tart a küldetésem. Nagyon örültem, amikor engem neveztek ki a nemzetközi űrváros főkertészének. Pont 100 éve járt itt Kapu Tibor, gyermekkorom nagy példaképe. Persze akkor itt még csak egy űrállomás volt.

Ma egész nyugodt napom volt, azt az apróságot leszámítva, hogy már megint megzavarták a Magyar Kulturális Központ látogatóinak nyugalmát, a Csík zenekar népdalai helyett az Edda művek: Mi vagyunk a rock száma ordított. És ez engem, mint a kulturális központ önkéntes programszervezője mélyen érint, mert megint rám fogják fogni a dolgot. Egy pár nappal később Józsi bácsi a gondnok bevallotta, hogy ő cserélte ki a zenéket, mert már nagyon elege volt a népzenéből és meg akarta mutatni az üknagyapja fiatalkori zenéjét, az igazi magyar rockot az utókornak. Az eredeti bakelitlemezeket a Magyar Nemzeti Múzeum őrzi a Földön.

Egy igazán izgalmas nap van a hátam mögött, bár zöld szalagot nyertem a padlizsánfámmal, mégsem ezt szeretném neked elmesélni, hanem azt, hogy ma elment a gravitáció az egész hármas modulban és sajnos a házam pont ott van. Amikor ebédhez készülődtem kivettem a gyorsfőzőből a spagettit és éppen abban a minutumban, amikor a számhoz emeltem az első falatot megcsörrent a holotelefonom. Átmentem a másik szobába és mire visszamentem a konyhába elment a gravitáció. Én már csak azt láttam, hogy mindent beborít a repülő spagetti. Elég nehéz volt összetakarítani, még a régi szépnagypapámtól örökölt lepkefogóhalómat is elő kellett vennem.

Kedves naplóm, sikerült, el sem hiszem, de sikerült a kísérlet még ha elég viccesen is, de sikerült. A kísérlet lényege az volt, hogy a növények viselkedését megváltoztassuk, ezt a kísérletet még az előző főkertész kezdte el én pedig befejeztem. Az előző kertész több növénnyel is kísérletezett, de mára már csak a futóbab maradt életben a többi sajnos elpusztult. Tehát nekem már csak a futóbab maradt, nem volt könnyű ez a kísérlet, nagyon sokáig elhúzódott és nehéz ezt bevallani, de nem is igazán az én érdemem, hogy sikerült, illetve nem is tudom, hogy pontosan mi segített. Az úgy történt, hogy kiborítottam az asztalon a vegyszereket a bab meg pont ott volt és az egész ráfolyt, ami pedig ezután történt azt még mindig alig hiszem. A bab indái csak úgy száguldoztak, mint régen a Formula 1-es autók. Sokan kellettünk a befogásához, de szerencsére sikerült, majdnem az egész város az én futó futóbabomat üldözte.

A mai napom jó volt, annak ellenére, hogy milyen nehezen indult, mert az automatikus konyhám elromlott. Reggel elaludtam, ezért nem tudtam reggelizni, lezuhanyoztam majd felöltöztem és már majdnem elindultam, amikor rájöttem, hogy elfelejtettem beállítani a konyhámnak, hogy csináljon kakaót. Márpedig én kakaó nélkül sehova se megyek, ezért odamentem a konyhához és gyorsan beállítottam rajta, hogy csináljon egy bögrével. Aztán vártam és vártam, már fél óra is eltelt mire elkészült. Nagyon siettem munkába, a Természet Tudományi Centrumhoz, a kakaót egy elvihető pohárba töltöttem. Egy picit elkéstem, de a főnökömnek nem tűnt föl, a harmadik kávéját iszogatta az egyik bolgár biológussal. Bementem a szobámba, leültem és belekortyoltam a kakaómba, azonnal felugrottam, mert nagyon csípett. Szerencsére pont az asztalomon volt az egyik locsolókannám, megfogtam és kiittam. Ezután megnéztem mi van a bögrémben. Nagy megdöbbenésemre chili szósz volt. Ha Kapu Tibor tudná milyen problémákkal szembesülünk így 100 év után is! Hiába, valami nem változik.

Ma csomagot kaptam otthonról és nagyon izgatott voltam, hogy mi lehet benne. Reggel érkezett, de nem tudtam rögtön kibontani, mert munkába kellet mennem. Ma még a szokásosnál is hosszabbnak tűnt a nap, még azok a kísérletek sem villanyoztak fel, amiket mindig izgatottan várok. Munka után még a Magyar Kulturális Központba is mennem kellett megtervezni a jövő heti műsort, ami ma kicsit tovább tartott, mert jövő héten lesz március 15., amiről mi is megemlékezünk. Ráadásul még Józsi bácsi búcsúz-

tató buliján is részt kellett vennem, mert sajnos felmondott, hogy elmenjen a Nemzetközi Rock Kulturális Központba képviselni a magyar rockot. Ez volt az álma. Nagyon jó dolgozónk volt a zeneszámcseréket leszámítva, így mindenképpen maradnom kellett. A buli fergeteges volt, Józsi bácsi beszédet is mondott, ami nagyon megható volt.

♦ – Józsi bácsi, – mondtam neki – aztán viselkedjen az új munkahelyén, ne rosszalkodjon!

♦ – Eszemben sincs fiam! – válaszolta és huncut mosollyal elrakott a zsebébe egy zenei adattárolót a Csík zenekar dalaiból. Ajaj…

Bár a buli jó volt, sokat gondoltam a csomagomra. Aztán végre hazaértem és kibontottam. Megláttam azt, amire már azóta várok, hogy eljöttem ide az űrvárosba. Egy könyv, de nem akármilyen könyv, hanem Az első magyar az űrben – Farkas Bertalan öröksége egy évszázad távlatából című. Ezen a napon két álom is valóra vált, Józsi bácsinak nem kell több népzenét hallgatnia, én pedig megkaptam a várva várt könyvemet.

Hihetetlen dolog történt, egy sok éve keringő üzenetet kapott a város valahonnan a távolból. Betáplál-tuk az üzenetdekódolóba és hat hét múlva meg is lett az eredmény.

Az üzenet egyszerre félelmetes, reményteli és sokkoló:

„Jövünk!”

A hírre az űrváros élete megállt pár órára, majd újraindult az üzenet jelentőségének tudatával a fe-jekben. Biztos, ami biztos én készíttettem egy bögre kakaót a már megjavított konyhámmal. Egy csésze meleg kakaó csodákra képes az emberiség történetének sorsdöntő pillanataiban.

Krisztbaum András 7. osztály

Budapest XIII. Kerületi Ady Endre Gimnázium

Rota Giorgio

Hunor 2125 – A magyar űrutódok története

I. fejezet – A csillagok alatt született álom

Hunor már egészen kicsi kora óta máshogy látta a világot. Amíg a többi gyerek dinoszauruszokról vagy fociról beszélt, ő a Tejútról, fekete lyukakról és fénysebességről mesélt. A szobája mennyezetét világító csillagok borították, mintha egy saját kis univerzum lebegne a feje fölött.

Édesapja sokszor mesélt neki a magyar űrkutatás történetéről. Hunor tátott szájjal hallgatta, ahogy apa mesélte a hősökről, akik először jutottak ki az űrbe magyar színekben. A legnagyobb hős Farkas Bertalan volt. A családi könyvespolcon ott állt egy régi fotó róla, ahogy mosolyogva lebeg az űrállomáson.

„Ő volt az első magyar odafent, Hunor. Neki köszönhetjük, hogy megmutatta: mi, magyarok is képesek vagyunk eljutni a csillagok közé.” — mondta apa mindig.

Ahogy teltek az évek, az űrláz újra fellángolt. Hunor, mikor nyolcéves volt, a HUNOR-program keretében új magyar űrhajósokat képeztek, és elindult Kapu Tibor, az első modern magyar űrhajós a Nemzetközi Űrállomásra. Hunor akkor határozta el, hogy ő is az lesz. Nem csak álmodozó, hanem magyar űrutód.

2125-re ez az álom valóra vált: Hunor a Magyar Űrakadémia legfiatalabb kadétjai között volt.

2. fejezet – Az Akadémia titkos programja

Az Akadémia hatalmas épülete tele volt holografikus térképekkel, robotikai műhelyekkel és egy hatalmas, kupolás obszervatóriummal. Hunor minden reggel úgy lépett be, mintha egy másik világ kapuján menne át. Itt már nemcsak tananyag volt a csillagászat, hanem mindennapi valóság.

A kadétok szigorú napirendet követtek: reggel fizikai gyakorlatok, délután navigációs feladatok, este szimulátoros repülések. Hunor gyorsan a legjobbak közé került, különösen a gyors döntéshozásban és a veszélyhelyzetek átlátásában.

Hamar keringeni kezdett a pletyka, hogy az Akadémia titkos küldetésre készül: három fiatal pilótát választanak a Hold körüli térségbe, hogy egy új magyar plazmajeladót teszteljenek. Hunor minden nap álmodozott róla.

Egyszer csak megszólalt a hangosbemondó:

„Farkas Hunor kadét, Tóth Lilla kadét és Bende János kadét azonnal jelenjen meg az irányítóközpontban!”

Hunor szíve hevesen vert. Lilla, a csapat legjobb navigátora, és Jancsi, az informatikai zseni, idegesen mosolyogtak rá.

„Szerinted… tényleg?” — kérdezte Lilla halkan.

„Fogalmam sincs. De menjünk.” — mondta Hunor, és elindultak.

3. fejezet – A kiválasztottak

Az irányítóközpont üvegfalain át látszott a Hortobágyi Űrkilövő Központ és a Napraforgó–3, a karcsú, elegáns kutatóűrhajó.

A parancsnok lassan felállt:

„Kadétok. A mai naptól nem csupán tanulók vagytok. A Napraforgó–3 küldetésének tagjai lesztek.”

Hunor szinte megdermedt. Lilla levegő után kapott, Jancsi szeme úgy csillogott, mintha maga is csillag lenne.

„De hát mi még csak diákok vagyunk!” — mondta Lilla.

👽 „Pontosan ezért. Fiatalok, bátrak és rugalmasan gondolkodók kellenek. A plazmajeladó időnként megszakad, és a Hold körüli térségben valami szokatlan jelenséget észleltünk. Nem tudni, mi okozza. Talán hiba… talán valami más.”

Hunor szíve gyorsabban vert. Érezte: ebből kaland lesz.

4. fejezet – A kilövés napja

A kilövés napján hatalmas tömeg gyűlt össze. A családok zászlókat lengettek, a riporterek izgatottan beszéltek a kamerába. Hunor és társai már űrruhában álltak készenlétben. A fehér öltözék könnyebbnek tűnt, mint gondolták, és a sisakon át minden hang tompán hallatszott.

Édesanyja a sisakra tette a kezét:

👽 „Büszkék vagyunk rád, fiam.”

Hunor bólintott. A rakéta visszaszámlálása visszhangzott a fülükben:

Három… kettő… egy…

A rakéta megrázkódott, a fiatalok mellkasát az ülésbe nyomta. A Föld egyre távolabb került. És aztán… súlytalanság! Hunor lebegni kezdett, testét könnyűnek érezte, és minden gond eltűnt.

👽 „Ez elképesztő!” — nevetett Jancsi, fejjel lefelé pörögve.

👽 „És még csak a manővervezérlőhöz sem nyúltam!” — mondta Lilla.

Hunor az ablakhoz úszott. A Föld kék gömbként ragyogott alattuk.

👽 „Indul a kaland.” — suttogta.

5. fejezet – A Hold árnyéka

Két napig tartott az út. Felváltva vezették az űrhajót, ellenőrizték a műszereket, gyakorolták a vészhelyzeti manővereket.

A harmadik napon a plazmajeladó jele hirtelen erősödött, majd eltűnt. Hunor az űr sötétjében egy apró, pulzáló fényfoltot vett észre.

👽 „Nézzétek! Ott van!”

Lilla odafordította a műszerkarokat.

👽 „Alig nagyobb egy labdánál… és közeledik hozzánk.”

A fény nem sodródott, tudatosan mozgott feléjük. A hajó riasztórendszere pirosan villogott. Hunor azonban nyugodt maradt:

👽 „Szerintem barátságos. Talán kapcsolatot próbál teremteni velünk.”

A fény megérintette a jeladót. A készülék azonnal erős jelet adott, majd a fény eltűnt.

6. fejezet – Az üzenet

Percekig némán ültek. Jancsi végül megszólalt:

👽 „Ez valami intelligens lény volt, igaz?”

👽 „Biztos, hogy nem természetes jelenség.” — bólintott Lilla.

👽 „Lehet, hogy figyelnek minket. És most látták, hogy barátságosak vagyunk.” — tette hozzá Hunor.

A hajó számítógépe egy új jelsorozatot rögzített, geometrikus mintákat, ritmusokat — mintha az első üzenet lett volna egy új nyelven. Hunor sokáig nézte a jeleket. Tudta: ez csak a kezdet.

7. fejezet – A visszatérés és a jövő

A Napraforgó–3 landolása után az Akadémia vezetői órákon át hallgatták a beszámolójukat. A műszerek is megerősítették: valami ott volt, és segített nekik.

A hivatalos jelentés így szólt:

„A magyar űrutódok elsőként találkoztak egy ismeretlen, békés szándékú intelligenciával.”

Hunor azonban már tudta: a történet nem ért véget. Felnézett az égre, érezve, hogy valaki figyeli oda-fentről. Talán a fénylő lény, talán egy egész civilizáció.

És Hunor ekkor már biztos volt: a jövő kalandjai most kezdődnek. Talán egyszer ő lesz az első, aki szavakat vált a csillagok lakóival. És biztos volt benne, hogy más gyerekek majd rá fognak úgy tekinteni, mint ő egykor az elődökre.

Hunor 2125-ben példaképpé vált.

Rota Giorgio 7. osztály
Budapest XIII. Kerületi Ady Endre Gimnázium

Andruska Hanna

Az iskola időgépe

1975-ben volt egy feltaláló verseny. Az egyik diák feltalált egy időgépet a versenyre. Úgy gondolta, hogy veszélyes volna azt a gépet bemutatni, mert az idővel nem lehet szórakozni, ezért az iskola pincéjébe rejtette, hogy soha ne találják meg, de…

2025-ban négy diák (Lara, Eszter, Dávid és Benedek) délután az alagsorban sétáltak. Dávid unatkozott, ezért elő vett egy labdát és pattogtatni kezdte. Véletlenül kiesett a kezéből és a résnyire kinyitott pince ajtaján begurult. Lementek a lépcsőn és keresgélni kezdtek. Dávid sóhajtott egyet és neki dőlt a falnak. Erre a fal átfordult.

– Aú!-kiáltott fel Dávid.
– Ne ordíts!-Szólt rá Lara.
– Nézzétek, van ott valami! Mi lehet ez? -tanakodott Eszter.
– Ott van egy lap és az áll rajta: „**IDŐGÉP A FELTALÁLÓ VERSENYRE**”.-mondta Benedek.
– Akkor ez egy időgép?-Érdeklődött Lara.
– Hát az van rá írva.-mondta Benedek.
– Kipróbáljuk?-kérdezte Lara.
– Nem is tudom, hát persze hogy kipróbáljuk!-kiáltotta Dávid.
– Talán nem kéne.-szólt Eszter.
– Ne légy gyáva!-mondta Dávid ezzel a mondattal befejezték a vitát és beszálltak a gépbe.
– Na de, hogy kell elindítani?-kérdezte Lara.

Mindenki értelmetlenül nézte .

– Szerintem ezt a NAGY piros gombot kell megnyomni.-kijelenti Dávid és azonnal meg is nyomta.
– Miért nem indul?-értetlenkedett Eszter.
-Talán, mert nem állítottuk be az évet.-mondta Lara.
– Legyen 100 év a jövőbe, hogy meg tudjuk nézni milyen lesz az iskola.-mondta Benedek.
– Jó lenne ha repülő autók repülnének az iskola felett!-reménykedett Dávid.
– Akkor menjünk 2125-ba!-szólt lelkesen Lara.
– Nem is biztos, hogy működik!-kiáltott fel kétségbeesetten Eszter, de ezt már senki nem hallotta.
– 3-2-1 mehetünk! -mondta Lara.

Mindenkinek fura érzése lett, bizsergett a kezük, szédültek, hol fáztak, hol melegük volt de hamar véget ért.

– Hű ez fura volt!-mondta Lara.
– Menjünk ki!-mondta Dávid.
– Aszta! Ez fura így néz ki a jövő?- furcsálltat Lara.
– Nézzük meg az iskolát!-türelmetlenkedett Benedek.

Bementek és azt látták hogy az iskola be van zárva. A környéken kérdezgették az embereket, de az egyik ezt, a másik meg azt mondta. Végül valaki elmondta az igazat. Az iskola azért zárt be, mert az iskola első napján 2030.09.01-én jött egy tanár, aki varázslást szeretett volna tanítani, de a tanárok nem hittek neki ,hogy létezik varázslat és nem engedték, hogy tanítson. Bosszúból átkot küldött az egész iskolára. Minden diák aki itt tanul buta legyen, a tanároknak mindig rossz kedve legyen, és mindenkire aki belép az iskola ajtaján mély szomorúság szálljon.

– Most mit tegyünk?- kérdezte kétségbeesetten Lara.
-Talán menjünk vissza 2030.09.01.-jére, hogy megállítsuk ezt a káoszt!-mondta Eszter.
– Oké de hogyan?-kérdezte Dávid.
– Majd meglátjuk!-mondta Benedek.
– Bementek az időgépbe és vissza mentek 2030.09.01.-jére és bementek az iskolába.

– Szerintetek ki lehet az? Talán ő ott !- kiáltott fel Benedek

Odamentek ahhoz a férfihoz, akit Benedek szúrt ki és kerek perec megkérdezték tőle, hogy ő e az a tanár, aki varázslást szeretne tanítani. Azt mondta, hogy igen és kérdezte, hogy honnan tudják ezt. A gyerekek úgy döntöttek elmondják az igazat, hisz egy olyan tanár, aki varázslást akar tanítani, biztos elhiszi nekik, hogy egy időgéppel jöttek ide. A férfi hitt a gyerekeknek.

– Várj, amúgy ti miért segítetek nekem?- kérdezte a férfi.

– Azért segítünk neked, mert mi elutaztunk 2125-be és láttuk, hogy az iskola be fog zárni és meg szeretnénk akadályozni.

Elkezdtek tanakodni, hogy vajon mivel lehetne elérni, hogy a tanárok engedjék őt varázslatot tanítani.

– Mi lenne ha tartanál egy előadást, amibe bemutatnád, hogy a varázslattal mennyi csodás dolgot lehet tenni.-mondta Lara.

– Ez jó ötlet! Majd én kitalálom a műsor részleteit -mondta a varázsló.

Pár nap múlva készen is állt minden a bemutatóra. A varázsló bement a terembe és bemutatta a tanároknak, hogy a varázslás sok mindenben tudna segíteni a tanároknak és a diákoknak is és rengeteg vicces és boldog pillanatot lehet vele szerezni bárkinek. Szerencsére az összes tanárnak tetszett a műsor és engedték neki, hogy tanítsa a diákokat. A négy diák vissza ment 2125-be, hogy megnézzék a jövőt. Mindenkinek nagyon tetszett, mert mindenki boldog volt és az iskolában varázslatok voltak mindenütt. Sokáig csodálták, de aztán az időgéppel vissza mentek 2025-ba. Megkeresték a labdát és úgy döntöttek az időgépet elrejtik egy jobb helyre, ahol senki nem talál majd rá.

Andruska Hanna 5. osztály
Budapest XIII. Kerületi Hunyadi Mátyás Általános Iskola

Tóth Réka

Holnap

Riadó lett kiküldve minden telefonra.

/ Fertőzésveszély!! Fertőzésveszély, maradjanak otthon! Rendőrök lépnek közbe, ha ellenszegülnek! /

Maradjunk otthon? – körbenéztem az üres utcán. Néma és kellemetlen csend uralkodott minden négyzetméterén. Fertőzés – maga a szó úgy visszhangzott, mintha most hallanám először.

– Hé, te lány ott! – Egy rendőr közelített felém elrettenthetetlenül, engem viszont nagyon is megrettentett a fellépése. Rendőrök – futott át az agyamon a figyelmeztetés. Ilyen gyorsan ideértek volna? Ezek szerint… – viszont mielőtt a gondolatmenet végére értem volna, már meg is ragadta a csuklómat.

– Hol laksz?!

Eldadogtam neki a címemet, mire elkezdett maga után húzni. Kitéptem magam a szorításából.

– Tudok járni, uram. – próbáltam udvariasnak hallatszani, de a nemtetszésem élt adott a szavaimnak. Magamra hagyott.

– Aztán kint ne lássalak újra! – majd a bejárat felé lökött, én meg vettem az adást, és be is zártam magamra az ajtót. Nem így terveztem kezdeni a napot.

Hónapok teltek-múltak. Egyedül rendelni lehetett, ha ételhez szerettem volna jutni. Egyre több és több információt szolgáltattak a hírekben. Valószínűleg fele, ha benne van abból, ami ténylegesen a valóság. Az egyetlen barátom köddé vált, a rendőrséget pedig hidegen hagyta a felháborodásom. És most mi?… Minden nap feltettem ezt a kérdést. Most mi lesz?

Mivel a teraszról nem tiltottak el minket, így a külvilágból annyit szemügyre vehettem, hogy az úgynevezett rendőrök a szokásos öltözékük mellett egy gázmaszkkal vannak felszerelve.

Minek? Engem egyelőre nem nyiffantott ki az oxigén. Az iskolákat bezárták, azzal a megható mondattal, hogy túl kockázatos bemenni. Megbirkóztam a tudattal, de mégis, mi haszna van az időnek, ha semmivel sem töltjük meg?

Újból a teraszon találtam magam, de az előző alkalmakkal ellentétben most volt egy célom. Minden őr lépteit percenként követtem egy egész héten át, minden napot pontosan vezetve egy naplóban.

– Kész! – álltam fel diadalittasan a hűvös levegőben. – Kész van!

Másnap reggel, hajnali ötkor talpon voltam. Hátizsák és megfelelő öltözet. Kinéztem magamnak egy bagózó őrt. 5:15-kor veszi le a gázmaszkot. Nem tudtam, hogy mire kellhet, de ha hordják, nem árt, ha van nálam is egy példány. Amikor fordult volna vissza, már rég a másik utcában jártam, a maszkot az arcomra rögzítve. Nem a legkényelmesebb találmány, ráadásul egy repedés éktelenkedett az oldalán. Nem vettem róla tudomást. Drasztikus hibának számított, visszagondolva.

Minden utca kihalt volt. Kerülőutakon és sikátorokon mentem végig a biztos haladás reményében. Meg fogom találni a barátnőmet! Ez egy elhatározás, amitől senki nem tud megfosztani. Milyen járvány lehet ez? Biztos tudnak már valamit… ugye? Valami gyógymódot… ha egyáltalán ez a járvány létezik.

Bevertem a lábam egy fatörzsbe a földút mentén, idegességemben. Ennyit az új felnőttkorról! Időben megpillantottam barátom házát, amelybe vészhelyzetben szokott menekülni. Az erdő mélyén, direkt távol minden emberi szemtől. Hallgatóztam, de semmi zaj, egy nesz se. Nyitva volt az ajtó, így hát, mi sem egyszerűbb, mint bemenni. Ugye? És ha nem lesz ott? De ott lesz! Örök vita dúlt volna tovább, ha nem lépek be.

Lilla? Lilla, itt vagy?

Levettem a maszkot, az asztalra tettem. Moha borította. Mégis, milyen régen járt ő itt? Indák lógtak a plafonról, a parkettát áttörte a fű. A hálószoba felé pillantottam.

Menj oda. – súgta egy ismerős, de távoli hang.

Menj oda!!

Valószínűleg, azonnal elrohantam volna, ha eszméletemnél vagyok. Észre sem vettem a karomból kikandikáló leveleket. Tettem egy lépést, majd még egyet és még többet, ameddig ki nem nyitottam a szoba ajtaját.

Egy fa terebélyesedett az ágy közepén. Egy fa… de miért nem vagyok meglepve? Lilla teste a fa alatt. Dermedten fekszik, a csuda tudja, mikor mozgott utoljára. A fa kitörte a plafont, beengedve a friss napfényt a most érezhetően hideg szobába.

Ez lenne? El akartam szaladni. Messzire. Egy rendőrhöz. Hisz ez csak egy vicc, ugye?

Növények? A legegyszerűbb élőlények átvennék felettünk a hatalmat? De hát miket beszélek? Én mondom ezt?

Egy biztos. Lilla igenis itt volt. És itt is lesz. Ameddig el nem korhad a fa. Talán az enyém is majd olyan szépen fog virágozni, mint az övé.

Feladtam. Nem én, hanem a saját agyam ellenem. Nem uraltam. Mégis, miféle vírus ez?

Növényzombi? Ez mégis, hol fair? Végül is visszagondolva, mikor voltunk mi valaha is fairek a növényekkel?

Virágozz velem! Szép fát faragok én belőled. Mégis, mióta számít, hogy én nem akarok fa lenni? Nem mintha minket valaha is érdekelt volna, hogy a növények mit éreztek.

Az idő kínzóan lassan telt. Nem is tudom, mikor dőlt ki a testem. Talán nem kellett volna mindig kint ülnöm azon a teraszon. Ennyit a felnőtt létről, Lilla! Legalább mind a ketten virágozni fogunk. Ha nem is karrierben, hát ahogy a természet engedi. Minek is aggódtam a holnapért?

Tóth Réka 8. osztály
Budapest XIII. Kerületi Hunyadi Mátyás Általános Iskola

Ujvári Kata

HUNOR 2125 – A magyar űrutódok története

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisfiú, akit úgy hívtak, hogy Tibor. Ez a kisfiú mióta az eszét tudta, azt is tudta, hogy űrhajós lesz. Amikor betöltötte a tízet, akkor egy olyan könyvet kért, ami az űrről szól, a bolygókról, a csillagokról és minden másról, ami egy kicsit is erről a világról szól. Aztán elolvasta. Nagyon jó volt! – mondta egyik nap az anyukájának. – Kell még egy, de valami komolyabb! A tizenötödik születésnapjára is kapott egyet, amiben minden benne volt, amiről csak álmodott.

Amikor harminc éves lett, éppen ment haza a szüleihez, és az úton meglátott valamit: egy plakátot, amire ez volt írva: „Magyar űrhajóst keresünk!” Tibor gyorsan elővette a telefonját, megnézte a hirdetést, és már jelentkezett is. Várt, várt, várt és várt. Eltelt egy hónap, és egyszer csak pityegett a telefon: „Maga lett kiválasztva űrhajósnak. Elfogadja? Igen vagy nem?” Természetesen az IGEN-re nyomott. Pár perc múlva jött a következő üzenet: „Egy hét múlva megbeszélés. Jó Önnek?” A válasz: újra IGEN volt. Nagyon izgult.

Eltelt a hét. Sietett a megbeszélésre. Egy kopasz, barna szemű, olyan 187 cm-nél nem magasabb, szemüveges ember ült ott. Jó napot! – mondta neki. Pár másodperc után ő is visszaköszönt. Aztán Tibor is leült, a széknek nyikorgó hangja volt. Először a kopasz bácsi kérdezett: – Biztos benne? – kérdezte. Nagy feladat vár Önre, mert nagyon ritkán megy fel valaki az űrbe. Amikor Farkas Bertalan a Holdon járt, ott hagyta a lábnyomát, hogy egy olyan fiatal ember, mint Ön, megtalálhassa.

Egy percig csönd lett. Tibor várt és várt, és egyszer csak megszólalt, szóval meg kell találnom a lábnyomát? – kérdezte. Igen és persze Önnek is ott kell hagynia az Önét! – Rendben, mondta határozottan Tibor.

Elkezdődött a kiképzés. Persze azon kívül, hogy rengeteget kellett sportolni, egyéb más feladat is volt. Hiszen az ember mégsem nyaralni megy fel az űrbe! Tanult a bolygókról, a csillagokról, és sorolhatnánk még, hogy mi mindenről.

Amikor már két hónap is eltelt, Tibor szülei elkísérték őt az űrállomásra. Mindenki nagyon izgatott volt. De nem! A hangosbemondóban egy mélyhangú férfi azt mondta: „Ez az űrhajó ma nem fog felszállni!” Hiszen amikor egy űrhajó felszáll, nem mindegy, hogy milyen az idő. Sőt, el is halaszthatják ilyenkor – ahogy az történt most is.

Eltelt egy újabb hét. Az űrhajó végre felszállt, mert most alkalmas volt az idő. Kapu Tibor ezúttal az űrhajóban volt. Egyszerűen hihetetlennek tűnt, hogy távolodik a Földtől. De ez az érzés mégsem olyan volt, mint amikor repülővel szállunk fel. Egyszer csak, amikor már nagyon sötét volt, egy fényes, kerek labda tárult eléjük. Amikor közeledtek, Kapu Tibor egyből tudta, hogy ez csak a Hold lehet. Le is szálltak. A Hold felszíne kicsit olyan volt, mint amikor valaki a tengerparton van: voltak kisebb mélyedések. Megkezdődött az első kutatás. Az annyira bonyolult volt, hogy szinte leírni sem lehet!

Ezt csak a szuper okos űrhajósok érthetik!

Amikor eltelt egy nap az űrben, Kapu Tibor megéhezett. Volt vele egy másik férfi – persze ő nem magyar volt, hanem indiai. A férfi egy fekete csomagot adott át neki. Ezt eszik az űrhajósok? – kérdezte csendben Tibor. Amennyire nem volt finom, annyira laktató volt viszont az étel.

Az űrhajós ekkor a fejéhez kapott! A kutatás! Folytatnom kell a keresést Farkas Bertalan lábnyoma után. A Holdon hosszasan keresgélt. Aztán egyszer csak, egy mélyedés mellett meglátott valamit. Egy 42-es Nike cipő lenyomata volt! Szerintem ez az! – kiáltott fel. Visszament az űrhajóba. Teltek-múltak a napok. Az utolsó napon Tibor újra kiment a Holdra, és ő is jó nagyot taposott a Hold felszínébe. Na, ezt is majd jól meg fogja találni valaki!

Az űrkutatásnak vége lett. Visszatértek a Földre. Persze még egy hónapig nem mehetett haza. Különböző vizsgálatokat végeztek rajta. Egy hónap elteltével mehetett csak haza a szeretteihez.

Ezt követően mindenkinek beszámolt az élményeiről: időseknek, fiataloknak, még a Pannónia Általános Iskolába is eljutott! Mesélt a tanulóknak, akik tátott szájjal hallgatták a történeteket. Sokan ekkor döntötték el, hogy maguk is űrhajósok lesznek, míg mások úgy döntöttek, novella formájában fogják megörökíteni az ott elhangzottakat.

Eltelt 100 év. Megszületett Kapu Tibor dédunokája. A legifjabb Kapu! Aki persze a Pannónia Általános Iskolába járt. Amikor ő is 35 éves lett, akárcsak a dédnagypapája, űrhajós lett. Aki nőként hódította meg az űrt! Ő lett az első magyar űrhajósnő! És így lett az űrutódok egyike. Voltak köztük nők és férfiak, de egy közös vonás mindenkiben volt: mindannyiuk ereiben űrhajós vér folyt, mindnyájukat az űr szeretete éltette!

És persze mindegyikük otthagyta a lábnyomát a Holdon!

– Vége –

Ujvári Kata 3.b osztály
Budapest XIII. kerület Pannónia Német Nemzetiségi Kétnyelvű és Angol Nyelvet Oktató Általános Iskola

Madalina Dávid

HUNOR 2125 – A magyar űrutódok története

Egyszer egy űrhajós felment az űrbe, és ott leszállt a Marson. Ki akarta tűzni a magyar zászlóját, de jött egy másik űrhajós is, aki szintén ki akarta tűzni a saját zászlóját.

Nagyon nem örültek a találkozásnak. Veszekedni kezdtek, hogy ki volt itt előbb. Jó sokáig ment a vita. Míg egyszer csak zörgést hallottak a hátuk mögül. Nagyon megijedtek. Egyszer csak egy földönkívüli bukkant elő. A földönkívüli nagyon nem örült az embereknek, hívta is azonnal a társait, hogy segítsenek elzavarni az embereket. A földönkívüliek vezére is jött velük.

Az űrhajósok összenéztek, nem tudták mit akarnak tőlük az űrlények. Azt gondolták esetleg barátkozni akarnak velük. De nem ez történt, támadni kezdtek a földönkívüliek. Nagyon nagy pácban voltak az űrhajósok. Nem tudták hirtelen mitévők legyenek. Egyszer csak felkiáltott az egyik űrhajós, és a másik rögtön megértette mire gondol.

Az űrlények nem értették mit akarnak csinálni az űrhajósok. A két űrhajós összefogott és közös erővel legyőzték a földönkívülieket.

Ezután boldogan éltek, de örökre megmaradt az emlékezetükben ez a harc.

Így éltek, míg egy nap hallották, hogy egy másik kontinensről érkező űrhajós szomorúan jelentette be hazájában, hogy előtte már ketten is kitűzték a zászlójukat a Marson.

Madalina Dávid 3. osztály
Budapest XIII. Kerületi Pannónia Német Nemzetiségi Kétnyelvű és Angol Nyelvet Oktató Általános Iskola

Bernáth Gáspár György

(Z)űrös kirándulás

Azt nem mondom, hogy “egyszer”, mert ez most történt. Nemrég.

Szóval egy héttel ezelőtt épp ebben a pillanatban elindultam az űrhajómmal egy titkos küldetést teljesíteni (rossz embereket elfogni). Ez egy tudományos megbízás volt, de természetesen fütyültem rá. Egyszerűen limonádét szürcsöltem a lebegő székemben és azt hittem, hogy minden rendben lesz. Abban a pillanatban, mint egy mágnes, az egyik bolygó vonzani kezdett. Nem tudtam mit tenni. Le kellett szállnom. Zavaros egy táj volt, tele volt óriás fákkal, mintha a krétakorba csöppentem volna.

Elindultam, de előbb felvettem az “állathang fordító készülékemet,,, hátha tartózkodik élőlény a bolygón. Tehát sétálgattam az erdőben, amikor egy olyan dolgot vettem észre, hogy hanyatt estem a bokrokba. Öt dinó beszélgetett egymással. Közelebb lopóztam, hogy halljam, mit beszélnek.

Idézem: Mit tegyünk? Ezek a gonosz földiek elrabolták a tojásokat! Mi lesz, ha a gyerekeink máshol kelnek ki, mint ahogy terveztük?

Na ekkor előléptem, és megkérdeztem, hogy kik rabolták el őket és erre az orrom alá dugtak egy plakátot. Majdnem hanyatt estem. Kiderült, hogy az emberek, akik elrabolták a tojásokat, azok, akiket én keresek. Máris elindultam a keresésükre. Egyszer csak egy fa mögül megláttam őket. Természetesen náluk voltak a dinó tojások. Ekkor elővettem a sugár pisztolyomat és lelőttem őket. Vittem a dinó tojásokat és odaadtam a dínóknak. Természetesen nagyon örültek nekik és a “hős,,-ként kezdtek emlegetni, ám ekkor kitört a kiáltozás, az erdő elkezdett égni. Gyorsan futottam az űrhajóhoz, ami közben egyetlen sziklán ált csak. Elindultam és kinéztem az ablakon. Tudtam, hogy soha többet nem látom ezt a földet. Szomorúan visszanéztem és elindultam haza.

Bernáth Gáspár György 5. osztály
Budapest XIII. Kerületi Pannónia Német Nemzetiségi Kétnyelvű és Angol Nyelvet Oktató Általános Iskola

Leyrer Richárd

Kis körtefám története

114. születésnapom reggelén a napfény úgy simult végig az Ökobolygónk zöld kupoláin, mintha külön engem szeretne köszönteni.

A családom már korán reggel sürgölődött körülöttem. Dédunokám kacaja, unokáim, gyermekeim lépteinek ismerős ritmusa és a tiszta levegőnk, amelyet 2085 óta lélegzünk be ezen a bolygón, örömmel töltötték el szívemet, lelkemet, ezen a különleges reggelen is.

Hihetetlen, hogy már negyven éve élek itt, távol a Földtől, amely egyre halványabb pontként lebeg az éjszakai égbolton.

Vágyom vissza, hiszen ott születtem, ott tanultam meg járni, írni, olvasni, ott váltam orvossá, apává.

De tönkretettük!

A szmog, a szemét, az értelmetlen betondzsungelek, a kapzsiság megfojtotta az életet!

Hiába figyelmeztettek, nem törődtünk vele!

Épültek tovább a kastélyok, a hatalmas lakóparkok, a Velencei-tavat, a Balatont lecsapolták és luxus lakóparkokat, csillogó üvegpalotákat építettek a területükre.

A szmog rátelepedett a városainkra, eltakarta a Napot, a gyárak kéményei feketére festették az eget, a folyókba ömlő vegyszerek pedig elnémították a vizek élővilágát.

Erdeinket kiirtották, a szemét, hegyekké nőtt és már nem volt olyan szél vagy természeti kincs, amely el tudta volna tüntetni az emberi kapzsiság, lustaság következményeit.

Az első jel a méhek eltűnése volt, senki nem foglalkozott vele, aztán a sokasodó, egyre súlyosabbá váló földrajzi katasztrófák porig rombolták a Föld felszínét. Nem maradt más csak a por és a csend.

– Papa, indulunk! -dédunokám csilingelő hangja oldotta fel borús emlékeimet.

Összeszedtem magam gyorsan, hiszen a családom expedícióval lepett meg és a Földre látogatunk születésnapomon.

Amikor a repülőnk áttörte a Föld légkörének maradékát, a látvány szívbe markoló volt.

A kontinensek szétszakadtak, egyes részei pedig az óceánok mélyére süllyedtek.

A városok felett sötét porfelhő kavargott, a levegő pedig olyan nehéz volt, mint lelkemben élő régi emlékképeim.

Célunk egy apró pont vont a térképen, bár a szívemben a legnagyobb. Nagypapám kertjét kerestük fel. Azt a helyet, ahol mindig boldog voltam, ahol ötévesen ültettem körtefát Papával együtt és emlékszem még az érzésre is, hogy milyen büszkén locsolgattam azt a kis sarjadó facsemetét.

Emlékszem Papám meleg, biztonságos kezére, csillogó szemére, mindig milyen szeretettel nézett rám és simogatta meg az arcomat.

A kerthez értünk, megálltunk. A környék teljesen kihalt volt. Ott a semmi közepén mégis állt valami.

Egy fa.

A mi körtefánk!

A törzse vastag volt, a lombja ritkás, de még mindig élt.

Túlélte a Föld borzalmait!

Családom csendben megállt mögöttem, én odaléptem, kezem remegett ahogyan megérintettem a törzsét és leszedtem az első gyümölcsöt a kopár világ közepén.

Éreztem Papám ölelését, és ahogyan körbe álltuk a fát, mindannyian tudtuk, ez most egy nagyon különleges pillanat, átölelt bennünket a múlt, a jelen, a jövő.

Viszont sietnünk kellett, összegyűjtöttük gyorsan a körtéket és szívem egy darabját hagytam ott újra, de várt a tiszta levegőjű Ökobolygónk, ahol a természet és az ember végre harmóniában él együtt.

Képzelj el egy mesevilágot. Házaink egyszintesek, tetőjükön, falaikon, zöld, burjánzó növényzet fut végig és az oldalukon felkúszó indák, mintha vigyáznának az ott élőkre.

Madarak fészket raknak, méhek, pillangók táncot járnak a virágzó réteken, érzik, itt minden jó, itt biztonságban élhetnek tovább.

Nap-, szélenergiát hasznosítunk, itt nincs kéményekből gomolygó füst, autókból kipufogó benzin, bűzös gázolaj. Tilos a dohányzás is.

Az esővizet összegyűjtjük, újrahasznosítjuk, ivókutainkból friss forrásvíz tör elő, minden cseppje kincs és meg is becsüljük.

Ez a bolygó egy élő, lélegző mesevilág, ahol az emberek a természettel együtt írják a történelmet, nem pedig a pénzzel, a kapzsisággal, a hatalomvággyal, ahogyan mindez történt a Földön.

Itt az egészséges élet nem csoda, hanem természetes következmény, a természet körülölel és minden reggel úgy ébredsz, mintha egy újabb mesébe csöppentél volna.

Egyik reggelen dédunokám a megszokottnál is izgatottabban rohant be hozzám és kérte azonnal kövessem a kertbe. Így tettem. Kis tenyerét a földről felemelte, miközben csillogó szemekkel nézett rám és ott volt a földkupac tetején egy kis rügy. Ahogyan lehajoltam, összeszorult a szívem, a torkom, megszólalni sem tudtam, hiszen az a kis rügy abból a körtemagból növekedett, amit mi a Földről hoztunk a Papám kertjéből.

Ott volt újra együtt a múlt, a jelen, a jövő.

A szeretet, amely generációkon átível, most egy apró rügyben lüktet tovább.

A szeretet elpusztíthatatlan, nem ismer időt, határt, csak él tovább bennünk és örökítjük tovább.

2125-ben nem lettünk űrlények, csak végre elkezdtünk visszatalálni ahhoz, amit Papám még természetesen tudott: együtt élni a természettel, nem pedig uralkodni rajta.

Csodálni, segíteni, nem pedig kizsákmányolni.

Meghallani kérését és nem elnyomni a gépek zajával.

A magyar űrutódok története számomra nem hódításról, hanem hazatalálásról szól.

A visszatérésről, hiszen vissza kell térni önmagunkhoz, a természethez, a szeretethez.

Ahhoz, hogy megmeneküljünk, változtatni kell! A változást nem valami távoli, külső csodától kell várni, vagy a gépektől, vagy egy új meghódított bolygótól, hanem bennünk él!

Minden nap egy új lehetőség, hogy jobb, szebb, egészségesebb életet alakítsunk ki önmagunknak, ezáltal egy jobb világot tudunk örökül hagyni a következő generációnak és 114 évesen nem egy elképzelt mesevilágról írnék, hanem a mi boldog történelmünkről.

Igaz, nem 114 évesen, hanem 14 évesen kívánom, Nektek, Felnőtteknek, hogy megértsétek,

a szeretet az egyetlen erő, amely képes a világot újjáteremteni!

Leyrer Richárd

Budapest XIV. Kerületi Liszt Ferenc Általános Iskola

Széphelyi Anna

Hunor 2125 – A magyar űrutódok története

Ha nem én magam élem át, el se hiszem, amiket látok. Hogy valóban létezik ilyen, hogy világűr, hogy halandó ember képes feljutni oda, hogy van a Földön kívül is élet, hogy a Hold nem is sajtból van, valamint, hogy milyen meleg van egy űrruhában. Na de ne szaladjunk ennyire előre, nem szeretném azelőtt lelőni az összes poént, mielőtt elkezdődik a történetem. Farkas Hunor vagyok, 12 éves, 6. osztályos tanuló. Budapesten élek a szüleimmel, itt járok iskolába is. Anyukám Farkas Enikő cukrászként dolgozik, apukám, Farkas Gábor pedig mérnök. Nem mondanám túl izgalmasnak az életünket, előfordul, hogy családilag elmegyünk kirándulni vagy átmegyünk a nagyihoz ebédre, de ezeken kívül nem sok érdekességet tudnék említeni. Néha nem bánnám, ha történne valami, ami feldobja a szürke hétköznapokat, de gondolom idővel ennek is eljön az ideje.

Újabb hétfői nap az iskolában, újabb első nap a héten, újabb sok-sok tanulnivaló, amiből egy hét múlva megcsillogtathatjuk a megszerzett tudásunkat. Alig várom a nyári szünetet, amikor majd minden nap a Mekiben lóghatunk a haverokkal, de ha nagyon megunnánk „B” tervnek ott a Burger vagy a KFC.

Ez viszont még elég messze van, sajnos ki kell bírni ezt az időszakot.

Elindult hát egy újabb átlagos hétfői nap. Utálom a hétfőt, nem csak, mert suliba kell jönni, hanem mert ezen a napon van földrajz óra, ráadásul rögtön az első két óránk az. A nagymamám mindig azt mondja, hogy olyan vagyok, mint valami „Gárfild”, mert ő is utálja a hétfőket. Sosem értem miről beszél, főleg, hogy elvileg ez egy macska. Mégis, hogy lehetnék olyan, mint egy macska?! Na mindegy, kezdődik az óra.

– Új nap, új hét, újra földrajz óra és új tananyag! – köszöntött minket reggel a tanár úr. – Ma egy igazán izgalmas kalandba vágunk bele, ugyanis a világűrrel és annak szépségeivel, rejtelmeivel fogunk foglalkozni.

A tanár úr kezdte azzal, hogy mutatott egy videót, amelyen egy ember a Holdon áll, ami azt feltételezi, hogy járt a világűrben. Rögtön tudtam, hogy ez nem igaz, csak Béla bá ezzel akarta feldobni egy kicsit az órát. Nincs mit tenni, a mesterséges intelligencia csodákra képes. Ez már így van egy ideje.

Csigalassan telik az idő, ráadásul Béla bá egy dokumentumfilmmel szándékozik megmutatni a világűr szépségeit, rejtelmeit, amivel talán nem is lenne baj, de a mesélő iszonyú lassan és monoton hangon beszél. Próbálok figyelni, mert már meg lettünk fenyegetve, hogy következő órán röpdolgozatot írunk, de érzem, hogy csukódik le a szemem. Kicsivel később már a film hangját se hallom. Sőt, ha kinyitom a szemem már nem is az osztályteremben találom magam. Hol vannak a többiek? Hová tűnt Béla bá? Mi lett az unalmas film vége? Mi történik itt?

Mikor Hunor észreveszi, hogy egy ágyban fekszik és kikel belőle, arra is rájön, hogy egy idegen lakásban találja magát. Ami még rosszabb, hogy egyedül. Azonnal a telefonját kezdte el keresni, hogy tárcsázza a szüleit vagy írjon egy barátjának a Messengeren, de sehol sem találta. Kitartó kutatás után sem találta meg csak egy nyomógombos telefont talált az éjjeliszekrényén.

– Ez lenne a mobilom?! Most megint ez a menő?! Hol az érintőképernyős telóm?! Eddig csak a nagyi kezében láttam ilyen gombos telefont, de ő már 90 éves.

Hunor megnyitotta a telefont, majd a névjegyek között kezdett keresgélni.

– Anya, apa, anya, apa, hol van már? – kereste szülei számát türelmetlenül. – Megvan!!! Azonnal meg kell kérdeznem, hogy mi folyik itt.

Már tárcsázta is az anyukája telefonszámát, de csak az üzenetrögzítő kapcsolt be, majd egy kedves női hang – amely az anyukájáé volt – annyit mondott, hogy éppen nem elérhető, mert a férjével a Maldív-szigeteken nyaral.

Még sosem érzett ekkora felháborodást, mint most. – Nélkülem mentek nyaralni?! – tette fel magának a kérdést.

Tovább kutatott a számára idegen lakásban, hátha talál valamilyen nyomot, ami magyarázatot adhat a furcsaságokra. Ahogy járkált a lakásban elsétált az előszobában lévő tükör előtt. Újabb ismeretlen tény-nyel szembesült, úgy rohant vissza a tükör elé. Ugyanis már nem egy 12 éves fiút látott, ha tükörbe nézett, hanem egy negyvenes, szakállas, izmos, magas férfit.

Egy ideig nem tért magához, csak bámulta magát tátott szájjal értetlenkedve. Nézegette magát, ugyan sokk alá került, de mikor meglátta szépen kidolgozott izmos testét, így szólt:

– Azta! Aztért ezt nem a szél fújta össze! De mióta járok én edzőterembe? Egyáltalán honnan van rá pénzem? És mikor lettem ilyen magas? Hogy nőtt ki ilyen gyorsan a szakállam?

Számtalan kérdés fogalmazódott meg benne, majd távolról borítékokat pillantott meg az asztalon. Oda-megy, majd megnézi őket közelebbről.

– Számlák??? Eddig mindig anya és apa kaptak számlákat.

Gondolta elírás, de mikor kibontotta, hogy elolvassa mi áll bennük, valóban ő volt a címzett. Az igazi sokkoló váratlan fordulat azonban akkor érte, amikor meglátta, hogy milyen dátummal érkezett a levél.

– 2125??? Mikor telt el 30 év? Hiszen ma reggel még csak 2095-t írtunk. Akkor én….most 42 éves vagyok?!

Hunor sokáig csak meredt a borítékokra, nem hitt a szemének, hiszen lehetetlen, ami történt.

Nem volt sok ideje ebben a sokkos állapotban maradni, mivel megcsörrent a telefonja. A kijelzőre a Gáspár név volt kiírva, Hunornak viszont fogalma sem volt róla, hogy ő kicsoda. Remegő kézzel, de felvette a mobilt.

– Halló?

– Hunor! Csakhogy megvagy! Ugye nem felejtetted el, hogy 11-re megyek érted? Eljött a nagy nap!

– Esküvőd lesz?

– Szórakozol? Megyünk az űrbe!

Tessék?

– Az…az…hogy hova megyünk?

– Tudom, hogy hihetetlen, de összejött! Délután 1-kor indulunk az állomásról.

Hunor még mindig nem igazán értette, hogy mi történik körülötte, de sürgette az idő, így összeszedte magát. Éppen elkészült, amikor valaki kopogott az ajtón.

– Szevasz, Hunor! Indulhatunk? – üdvözölte Gáspár.

– Persze…de hova is?

– Hát a központba! A rakétánk indulásra kész!

– Rakétaaa???

– Mit gondoltál, mivel megyünk fel az űrbe? Busszal?

Hunor és Gáspár hamar oda értek a központba, ott megtörtént az eligazítás, magukra húzták az űrruhát.

– Ezek szerint űrhajós vagyok. – gondolta magában Hunor, majd eszébe jutott egy kérdés.

– A telefont fel lehet vinni magunkkal az űrbe?

– Telefont? Milyen telefont? – kérdezte Gáspár.

– Hát ezt. Amin te is hívtál – felelte Hunor.

Gáspár jóízűen nevetett.

– Hát te miről beszélsz? Ez nem telefon, hanem az űrtársalgónk. Ezen szoktunk kommunikálni mi, űrhajósok. Legfeljebb a közeli hozzátartozók elérhetőségét írhatjuk még bele.

Pillanatokon belül a rakétában találják magukat és elkezdődik a visszaszámlálás.

– 3, 2, 1, indulás!

Nem telt el sok idő, Hunor és csapata máris az űrben találják magukat.

Folyamatosan távolodtak a Földtől, Hunor el sem hitte, hogy szinte testközelből látja a Holdat, millió csillagot, bolygókat. Ezzel egyidőben szembesült azzal, hogy a Hold nem egy óriási sajt az égen, hanem egy égitest a világűrben.

Pár óra utazás után Hunorék megérkeztek egy űrállomásra.
– És… mit is csinálunk pontosan idefent?
– Te nem is tudod, hogy miért van akkora jelentősége, hogy mi itt lehetünk? Ráadásul együtt!
– Óriási kaland, sose gondoltam, hogy valaha ez történhet velem. Mindig is unalmasnak tartottam a hétköznapjaimat.
– Mutatok valamit – hívta magához Gáspár Hunort.

Egy kis széfet nyitott ki, amelyben sok-sok névtábla volt látható.
– Tessék.
– Farkas Bertalan, 1980. Ő az én..?
– Ő a te dédnagyapád, aki 1980-ban járt a világűrben. Az én dédnagyapám, Magyari Béla és közte kellett dönteniük akkor, hogy ki kapja ezt a megtiszteltetést. A te büszkeséged, hogy követted a példáját, az enyém pedig, hogy képviselhetem őt is. Most már mi is felírhatjuk a nevünket egy üres névtáblára, hiszen mi is jártunk az űrben!
– Hiszen ez hihetetlen! Se a nagyi, se a szüleim sose meséltek erről! Akkor, amit Béla bá mutatott… mégis igaz volt?!

Hunor hangokat kezdett hallani a fejében.
– Hunor! Hunor! – hangzott a név.
– Ki szólongat?
– Hunor!

Hunor arra ébred az osztályteremben, hogy osztálytársai a nevét kiáltva rázzák a vállát, a tanár úr pedig szigorú tekintettel, összekulcsolt karokkal áll felette.
– Remélem jól aludtál Hunor, kíváncsi leszek a dolgozatban mit produkálsz majd!
– Milyen évet írunk? Milyen nap van?
– Miről beszélsz, fiam? 2095. február 20-a van. Hétfő.

Csak álmodtam! Hihetetlen, miket láttam. Vajon a dédnagyapám valóban űrhajós volt? Erről mindenképpen megkérdezem a családomat.

Történetem elején unalmasnak neveztem az életemet. Izgalmas kalandban vettem részt, még ha csak álmodtam is, de jó érzés visszatérni a gyerekkoromba, ahol még biztosan számos hasonló kalandban lehet részem.

Széphelyi Anna
Budapest XIV. Kerületi Móra Ferenc Általános Iskola

Erdődi Réka

Te is tehetsz érte

Természettudósként őszintén kijelenthetem, hogy igazán érdekes dolgok folynak körülöttem. Újabb és újabb felfedezések kerülnek napvilágra, amelyek néha még minket is megrémisztenek. Örülünk, hogy haladást értünk el, bár időnként azt érezzük, kár, hogy mindenbe beleütjük az orrunkat.

Azt akartam mondani, hogy a kutatók nemrég a Holdon először találtak szemetet. Szerintem ez a felfedezés iszonyatosan komoly és aggasztó dolog. Megállapították, hogy a Föld szennyeződése olyan nagymértékű lett, hogy a Holdra is átterjedt. Amit nem is gondoltam volna soha egész pályafutásom alatt. Szerencsére sokan vagyunk Európában, akik szeretnénk ezt az iszonyú hulladéktermelést legalább lelassítani, illetve felszámolni. Megszületett az ötlet, hogy néhány tudóst ki kell képezni azért, hogy az űrbe repítve meg tudják tisztítani a szennyeződéstől.

Én is kiválasztott lettem. Most először gondoltam bele abba, hogy például az űrben lebegni milyen érzés lehet, megérezni, hogy csak magadra számíthatsz. Borsódzik tőle a hátam, de ez mind meg fog változni, ha elkezdem az űrhajós kiképzést. Remélem. Pár hét múlva elindultunk Németországba. Megérkezve láttam néhány ismerős arcot, de személyesen nem ismertem senkit. Viszont mindenkin észrevettem a kíváncsiság mellett az aggódás jeleit is. Már az első nap tájékoztattak bennünket arról, hogy miért is vagyunk itt, hogy mire számítsunk, és hogy mennyi ideig fog tartani a felkészülés. Ezek után elvezettek egy orvoshoz, hogy megvizsgáljon minket, és kiderüljön fizikailag képesek vagyunk-e a feladat teljesítésére. Megnéztek mindent is. Furcsa volt, mert még sohasem vettem részt ilyen alapos kivizsgálásban. Igazán kedvesek voltak ott az emberek, elkezdtem beszélgetni a dokival, aztán a mellettem lévő nővel is, akit Judynak hívtak. Miután megvizsgáltak, és mindketten bent maradhattunk a programban megkerestük a szállásunkat, ami nem volt messze a központtól.

Éjszaka jól kipihentem magam. Másnap reggel korán elindultam a központhoz, hogy bejelentkezzek és elkezdhessem hosszú kiképzésünk első napját. Az alapkiképzés első néhány hetében az űrhajó részeit, az esetleges meghibásodott alkatrészek javítását, a szerkezet működését tanították. Itt nem volt olyan nehéz dolgom, mivel korábban már sokat olvastam ezekről és egészen képben voltam mit kell csinálni. Időközben megtanultam angolul, hiszen ezen a nyelven kommunikáltunk. No meg a német nyelvvel is ismerkedtem. Az izgalmas rész azonban még hátra volt! A fizikai felkészülés igazi kihívást jelentett. Nehéz hetek következtek, hiszen nemcsak az állóképességet és az egyensúlyérzéket kellett fejleszteni, hanem a gravitáció elviselésére kellett a testünket felkészíteni. Búvárkodás, különös centrifugában eltöltött sok-sok óra tette ki napjainkat. Elfáradtam a sok tehertől, de mégis hajtottam magam. Hiszen a cél az, hogy küldetésünkkel megmenthessük a Földet és a világegyetemet a pusztulástól. Elegen vagyunk mi ehhez? Néhány bátor űrhajós meg tudja változtatni mindazt, amit az emberiség elrontott!

Ezekkel a gondolatokkal keltem fel és feküdtem le. Végig csináltam a 12 hónapos kiképzésünket, azért, hogy elindulhassak, és végre hatalmas távolságból láthassam gyönyörű Földünket, és megtisztuljon a világegyetem. Hatalmas lelkesedéssel vártuk a kilövés napját. Az óriási űrhajó már készen állt. A nagy napon korán megindultam a központ felé. Tartva a menetrendet elmentem az orvosi vizsgálatra, utána reggeliztem a kollégáimmal és a szkafander felvétele után kisétáltam az űrhajó közelébe megnézni utoljára, mivel is fogunk utazni. Észrevettem, hogy sok riporter várakozik azért, hogy élőben közvetítsék a kilövést. A sajtósok mikrofonjukkal, kis jegyzettömbükkel és hatalmas kamerájukkal igyekeztek közel kerülni hozzánk. Türelmesen és kedvesen válaszoltam nekik, úgy mintha ez egy átlagos nap, átlagos pillanata lenne. Persze közben torkomban dobogott a szívem. Körülbelül 15 perc múlva elengedtek és oda tudtam menni kollégáimhoz. Felvettük sisakunkat és büszkén sétáltunk be az űrhajóba. A technikai személyzet segítségével mindent átnéztünk, övekkel rögzítettük magunkat. Az utolsó percekben a rendszerek végleges ellenőrzése zajlott, és amikor már minden készen állt, megkezdődött a visszaszámlálás. 10-9-8-7-6-5-4-3-2-1-0. És elindultunk! Folyamatosan kommunikáltunk az irányítóközponttal.

Iszonyat sebességgel repülünk ki a Föld légköréből. Kéz a kézben vagyunk a kabinban űrhajós társaimmal. Judy is mosolyog! Aztán jön egy olyan érzés, amit még soha nem éreztem. Olyan büszke vagyok magamra, hogy belevágtam az egészbe és elindultam. Én tudósként, űrhajósként, nőként valami nagy csoda részese lehetek.

Erdődi Réka 7.a
Budapest XIV. Kerületi Móra Ferenc Általános Iskola

Iványi Adrienn Emese

Űrutódok álma

A kávéfőző halk csipogással jelezte Jánosnak, hogy kedvenc, barna színű, „Diákok könnyei” feliratos bögréjében elkészült a kávéja. Mielőtt azonban a férfi felhajthatta volna a barna nedűt, melyben (a kávégép programozásának hála) mindig a számára ideális mennyiségű cukor és tej volt, valaki kopogott lakásának ajtaján.

Látogatója pedig nem volt más, mint szeretett unokahúga, Kriszta. Ez két okból volt jelentőségteljes: a lány nem volt hajnali pacsirta-típus, másrészt Kriszta jól tudta, hogy nagybátyja a Farkas Bertalan Gimnázium tanulóinak tart reggel 8 órától fizika órát, ezért ritkán ér rá hajnalban csevegni. Ettől függetlenül a férfi beinvitálta Krisztát, és főzött neki egy bögre feketekávét „Diákok könnyei” bögregyűjteményének kék darabjában.

– Bácsikám, neked tulajdonképp mennyi „Diákok könnyei” bögréd van?

– Maximum tíz. – mondta rövid gondolkodás után János – de ha nem felel meg, tudok adni Farkas Bertalan Gimi- logósat is. – ajánlotta fel a férfi. – Pedagógusnapra kapom őket, és szerintem tök vicces. – látva unokahúga kifejezéstelen arcát, János inkább elhallgatott

– Nem vagy te egy kicsit… – Kriszti körülnézett az előszobában, amelynek falát magyar űrhajósok (Farkas, Kapu, Cserényi stb.) életnagyságú plakátjai díszítetek – … túl lelkes?

– De – felelte János – ezt már többen is mondták. Az igazság viszont az, hogy csak szeretem a munkámat. Apropó munka, Kriszta, akármennyire szeretlek, rövidre kell fognunk, mert elkések az első órámról.

– Ha ennyire szereted az űrkutatást meg a fizikás dolgokat, miért nem mész ki még egyszer az ISS_002-re? – tért rá látogatásának tárgyára Kriszta.

János keserűen felnevetett.

– El sem hinnéd, ha elmondanám, hányan kérdezték már ezt meg tőlem…

– Szerinted miért? Mindenki szerint ez lenne a helyes döntés. Mivel már kétszer felbocsátottak, a NASA pár hónapos intenzív felkészítés után felbocsáthatna, ezzel időt és pénzt spórolnának. Emellett az országot is újra képviselhetnéd.

– Ez egy nagyon jó érvelés volt, de nekem is vannak céljaim, amelyekért már évek óta foglalkoztatnak, és amelyek miatt a Földön kell maradnom.

– Milyen célok, Bácsikám? – csattant fel Kriszta – Beszerezni egy újabb bögrét? Mi lehet annál fontosabb feladat, hogy a hivatásodnak eleget téve visszatérj Houstonba, ahonnan felküldenek egy újabb űrmisszióra? Nem csak tanár vagy, hanem képzett űrhajós is!

– Kriszta, szívem szerint akár tízszer is kimennék az ISS_002-re, – mondta törhetetlen nyugalommal János. – de nem vagyok már a régi. Az, hogy engem felkészítsenek, pár hónapnál sokkal több időt venne igénybe…

– Kérlek ne nézz ostobának! – vágott a szavába Kriszta. – tudom, hogy két héttel ezelőtt huszonéves egyetemistákat győztél le az állóképességeddel…

– Ez nem változtat azon, hogy nem tudok kimenni az ISS_002-re. Biztosan találnak majd egy fiatal űrkutatót, aki kiutazik helyettem.

– A NASA-nak a tapasztalataidra és a képzettségedre van szükség, hát nem érted?

– Nem csak a NASA-nak, hanem a fiataloknak is.

– Ezt hogy érted? A gimnázium találna a helyedre valakit, és a diákjaid is büszkék lennének rád. Képzeld el, ha a te fizika tanárod menne űrmisszióra!

– Én nem a gimnazistákra gondoltam, hanem az egyetemistákra.

– Vissza szeretnél menni az egyetemre tanítani? Eddig azt mondtad, hogy a gimisek tanításában jobban megtaláltad önmagadat.

– Nem szeretnék visszamenni szeretnék, hanem egy új főiskolát alapítani. Egy egyetemet, űrkutatóknak. Az Egyesült Államokban és Oroszországban már van erre szakosodott intézmény, és szerintem Magyarországon is lehetséges létrehozni egyet.

Krisztának leesett az álla.

– Egy magyar űrhajósképző egyetem? – kérdezte döbbenten.

– Én a Magyar Űrkutatási Egyetemet preferálnám, de ez sem rossz névötlet.

– Úgy értem… Hogy képzelted ezt el? – mondta a lány hitetlenkedve. – Az USA és Oroszország nagy űrhajósnemzetek, az űrkutatóképzőikbe is rengeteg tehetséges fiatal jelentkezik. Magyarország hány űrhajóst küldött ki eddig?

– Először Farkas Bertalant – itt a férfi elvigyorodott. – szeretett munkahelyem névadóját. Száz évvel ezelőtt Kapu Tibort, nem sokkal később Cserényi Gyulát, ötven évvel ezelőtt a BME volt Dékánasszonyát, később a tartalékosát, és persze 2100-ban engem. Ez hat űrhajóst jelent, ha nem számoljuk Charles Simonyit és az én második utazásomat.

– Hat magyar űrhajós, és több, mint ezer amerikai járt már a világűrben.

– Ezzel mire akarsz célozni? – kérdezte ingerülten János.

– Csak arra, hogy van oka annak, hogy nem Magyarországon nyitottak űrhajós sulit.

– Az egyetem megalapítása nem csak a magyar űrhajósnövendékek érdeke, hanem egyéb, kis országok fiataljainak is, akik egyébként nem jutnának be a kis létszám miatt az orosz és amerikai intézményekbe.

– Ezt megértem – mondta határozottan Kriszta. – azt viszont nem, hogy ezt miért neked kellene megtenned. Bácsikám, te egy tanár vagy és űrhajós, nem dékán.

– *Még* nem vagyok dékán. Amikor megkaptam a lehetőséget, hogy jelentkezzek a programra, amelynek segítségével kijutottam az ISS_002-re, én is azt hittem, hogy nincs esélyem. A leadási határidő előtti napon a húgom, aki a te édesanyád, eljött ide, és megkérdezte tőlem, hogy ugyan, ki jelentkezne az űrhajósképzésre, ha én nem. Még azt is felajánlotta, hogy jelentkezik a nevemben.

– Igen, Anyu egy kicsit…erőteljes személyiség – mondta a kihűlt kávéjába nézve Kriszta

– De nem ez a lényeg. – - hanem hogy azóta a délután óta bármilyen vakmerő dolgot szeretnék csinálni, megkérdezem magamtól, hogy ki tenné meg, ha én nem… és akkor megteszem. Így kerültem másodjára is az ISS_002-re, és ezért dolgozok évek óta egy űrhajósképző főiskola megalapításán.

– Erről a tervedről eddig miért nem beszéltél nekem? Ha ezt előbb elmondod, tudtam volna segíteni. – mondta halkan Kriszta.

– Mert bolondnak néztél volna. – válaszolt őszintén nagybátyja.

– Mert az vagy – Kriszta felé fordította a bögre feliratát. – de szerintem az olyan bolondok, mint te viszik tovább Kapu Tibor meg a többiek örökségét a vakmerő ötleteikkel.

– És a magadfajta nem bolondok mit csinálnak?

– Megpróbálnak segíteni a magadfajtáknak a vakmerő ötleteikben.

Ezután pár percig mindketten hallgatásba burkolództak, és megitták a kihűlt kávét.

– Ha megnyitjuk az egyetemet – kezdte sanda mosollyal János. – megkötöd a nyakkendőmet?

– Még mindig nem tanultál meg nyakkendőt kötni? – kérdezte hitetlenkedve Kriszta.

– Meg tudtam volna tanulni – mondta nagybátyja. – de akkor nem lenne indokom megkérni téged rá.

Erre persze Kriszta nem tudott nemet mondani.

…

Egy év múlva János és unokahúga a Magyar Űrkutatási Egyetem dékáni irodájában álltak. Kriszta megtartotta ígéretét, és ő kötötte meg nagybátyja nyakkendőjét a tanévnyitó ünnepség előtt. A férfi megjegyezte, hogy ha unokahúga nem segítene, nyakkendő nélkül nem tudná megtartani az ünnepi beszédét. Erre Kriszta megkérdezte tőle:

– Bácsikám, ki nyitná meg az első szemesztert a Magyar Űrkutatási Egyetemen, ha te nem?

Iványi Adrienn Emese 10.b
Budapest XIV. Kerületi Teleki Blanka Gimnázium

Szőke Barbara

Hunor 2125 – A magyar űrutódok története

2025- esős májusi napra ébredtek Pest utcái, szakadva, csattogva tombolt az ég, jelezve haragját az emberiség felé. A Solymári Hunor Vállalat fölött is gyűltek a gomolygó sötét felhők, öltönyös férfiak, rövid szoknyás nők özönlöttek be a forgóajtón, a szürke épület árnyékában munkába igyekezve. Hangos taxisorok, dübörgő villamosok, szitkozódó embertömeg sodort végig a nyílt utcán, alapzajt adva a dübörgő időjárás ritmusának. És ekkor egy percre mintha elhalkult volna minden, megállt volna az élet, hirtelen némák lettek a taxisorok, elhallgattak az emberek, az ég is mintha visszaszívta volna utolsó dübörgését. Kilépett az üvegajtón egy magas, öltönyös férfi, minden porcikáján látszott a tartás és az eszme. Solymári Hunor, kinek neve hallatára, mint fiatal, mint idős generációt képviselő egyén tudta, mire gondoljon, a jövő megtestesült alakja. Ő a fejlesztési cégek vezetője Magyarország szerte. Elindult fekete autójához, és rendre intette a sofőrjét, miközben saját maga ült be a volánhoz. Csörgő telefonját szorongatva elhajtott, és a világ hirtelen visszaállt a normális kerékvágásába. Szakadt az ég, dübörgő hangja elnyomta a hangos kocsisorokat a városban. Hunor egy piros lámpánál várakozott, miközben telefonja még mindig hangosan csörgött a kesztyűtartóban, nem bírta tovább, egész reggel kereste valaki, felkapta a készüléket, és a kijelzőre pillantott. A kijelzőn nagybetűkkel állt, hogy ,,ANYA'. Mérgesen nyomta le a telefont, és tekintete a beérkezett üzeneteire vándorolt. Az ügyintézőtől jött levél után büszkén pásztázta a még mindig vörösen izzó jelzőlámpát, ugyanis újabb sikeres projektet indított az emberiség jövője érdekében: megnyitotta a Pesti Kutató Labort, ahol újabb kísérleteket végezhetnek a csillagászat és a földön túli élet reményében az univerzum felderítése kapcsán. Örömének hevében a gázra taposott, észre sem véve a még mindig vörösen izzó jelzőlámpát, és egy szabályosan közlekedni vágyó fehér autót az ellenkező sávban. És ekkor fém csikorgott fémmel, hatalmas csattanás, és hirtelen Hunort magával rántotta a sötétség végtelen ereje. Hunor nem halt meg, de amint kinyitotta a szemét, nem egy kórházi ágyon találta magát, hanem egy teljesen másik ismeretlen világban. Amint kitisztult elméje és tekintette, egy hatalmas monitor elött találta magát. Tekintete körbevándorolt az ismeretlennek vélt légtéren, és megakadt egy kis köralakú ablakon, amelyen kitekintve nem látott mást, csak a végtelenbe nyúló sötétséget, és egy-egy felvillanó fénycsóvát. És ekkor realizálta, hogy a földön túl az űrben bolyong, ismeretlen emberek ezreivel. A felismerés jeges hullámként sodort végig a testén, elnyomott benne minden más érzékszervi hatást. Körbetekintett, hogy felmérje a körülötte húzódó irreális valóságot, feltételezte, hogy ahol jelenleg van, az a központi egység, köszönhetően a tágas már-már fojtogató légtérnek, a hatalmas belmagasságnak, ami nem a szabadság érzetét kelti, hanem a puszta méreteivel akarja elnyomni az egyént. A falak helyett gigantikus, megerősített kvarckristály ívek választják el a belső teret a külső vakumtól. Ezek nem egyszerű ablakok, valós időben jelzik a kinti sötétséget. Ha egy csillag elhalad a hajó mellett, az ablak automatikusan elsötétül, és csak egy izzó arany kontúrt hagy meg a látványból. Rengeteg fehér dolgozóasztal terül el a hajó üvegezett monitora mentén. Mindegyik mögött ül egy-egy sápadt megviselt ember. Tekintete a fő monitorra vándorolt, összetéveszthetetlen volt társaival, mivel a hajó központi részén helyezkedett el. Óriási nyomás nehezedett mellkasára, ahogyan rápillantott, saját nevét látta, és a Pesti Kutató Labor adatait. Egy pillanatra megállt a lélegzete, és erőtlen hangon inkább magától – hangja erőtlenül csengett a légtérben – megkérdezte: – *„Ez mégis mit jelent, mi ez az egész?”* – a háta mögül egy fiatal hölgy válaszolt fáradt hangon a kérdésére: – „2025-ben üknagypapám elindított egy vállalatot, ami a végen az emberiség pusztulását idézte elő, sajnálatos módon átverték, de mire rájött a csalásra, már rég késő volt, és 10 évvel később elpusztult az élet a Föld bolygón, akik túléltek, azok mind itt vannak ezen az űrhajón, ezen a lebegő koporsón. Az univerzum a Föld ellen fordult, és nekünk az a feladatunk, és azért kutatunk évek óta, hogy sikeresen visszatelepítsük az életet a kihalt Föld bolygóra.” – A nő szavai ólomsúllyal nehezedtek mellkasára, egyetlen szó sem tudott kijönni ajkain. Hirtelen magával ragadta a sötétség, az űrhajó darabjaira hullott szerteszét tekintete előtt, és a légtér elsötétülve tűnt a távolba. A következő pillanatban

az érdes fényű kórházi lámpa fényére ébredt, tekintete körbevándorolt a szobán, édesanyja és barátnője alakját látta kirajzolódni, miközben kisírt tekintettel arcát bámulták. És ekkor döbbent rá, hogy a sok rohanásban a legfontosabbat mindig háttérben hagyta: embernek lenni, nem tudta, hogy ami vele történt, valódi volt-e, de egyben biztos volt, nem hagyhatja elindulni a kutató labort, a jövőért nem hordozhat magán ekkora terhet, akár valós volt, akár csak az elméje játszott vele, egyre megtanította: embernek lenni, érezni, és felelősséget vállalni. Magához szorította édesanyját és barátnőjét, majd telefonját kézbe véve leállította a vállalatot, ezzel együtt megállítva akár a fikciót, akár a realitást, ami vele megtörtént ma, azután teljesen más fordulatot vett az élete. Rájött, hogy nem az a legnagyobb ember, aki a legtávolabbi csillagot is eléri, hanem az, aki képes észrevenni a csillogást a mellette álló szemében. *Mert mi értelme meghódítani az univerzumot, ha közben elveszítjük az egyetlen világot, amit otthonnak hívunk?*

Szőke Barbara 12. osztály
Budapesti Egyesített Középiskolai Kollégium

Daróczi-Szabó Regő László

Gondolatok az ablaknál

Farkas Bátony kapitány még felvette az egyenruháját, ellenőrizte gallérja állását, majd elindult a kapitányi hídra. A lépései alatt döngött a padló. Még csak két hónapja indultak el a Ganymedesről, de már nagyon unatkozott. Nem is tudta, hány küldetése volt már, huszonhat vagy huszonhét? Ki tudja számontartani? Nem szabad félreérteni: Bátony kifejezetten szeretett az űrben kalandozni, de az egyhangúság zavarta. Állandóan ugyanaz megy: repülés az űrben, parancsok osztogatása, néha űrséta vagy leszállás… Egy időn túl mind unalmas lesz.

De hogy jutott idáig? Bátony visszaemlékezett. Egyike volt a harmadik generáció első tisztjeinek. Közben elért a kapitányi hídra. Egy új űrhajón oda kéne adnia a repülési kártyáját az őrnek, de itt mindenki tisztelte és szerette őt. Mi tagadás, szigorú, de jó tiszt volt. A navigációs tiszt mereven vigyázzállásba ugrott, Bátony tisztelgett és egyeztették az adatokat. Szerencsére volt pár perc szabadideje, mielőtt a hangárban ellenőriznie kellett volna a technikusokat. Odaállt hát a panorámaablakhoz, kinézett és elmerengett.

Még a 21. században - pontosabban 2043-ban - feltalálták a hiperhajtóművet. Akkor azonban jött a probléma: az űrhajósok egyedül nagyon elfáradtak. Ekkor elkezdtek két- és többszemélyes szuperűrhajókat építeni, ám jött a probléma: a földközelben még rendben volt, de a mélyűrben már nehezebb súlytalansággal az élet. Ezért 2059-ben feltalálták az I.G.G.-t (Interkozmoszi Gravitáció-Generátor, csúfnevén graviton), így már könnyebb volt az űrutazás. Utána jöttek az űrturisták: milliárdosok, gazdag nagykereskedők, miniszterek és titkáraik, felfuvalkodott kiskereskedők és a többiek. Ezért a nagyvállalatok elkezdtek mélyűri űrállomásokat létrehozni. Sajnos 2078-ban az Antares űrállomáson a rosszul bekötött kábelek miatt tűz keletkezett, és az űrállomás felrobbant. Ekkor az űrállomások kora véget ért. A helyüket átvették a túraűrhajók és bolygóállomások. Az űrállomásokat csak a tudományos kutatásokra használhatták. Magyarországra az első szuperűrhajó 2095-ben került.

Bátony kicsit később, 2099-ben lett űrkadét, a vizsgáját 2102-ben tette le, 23 éves korában. Az űrhajósi pályája valószínűleg élete végéig közlegényi rangban folytatódott volna, ha nincs az Interstar űrállomáson, amikor baleset történt. Az űrállomás kapitánya gyáva ember volt, amint megtudta, hogy szivárog az oxigén, hanyatt-homlok rohant a mentőkabinhoz és elmenekült. Bátonynak köszönhetően azonban a legénység nem ijedt meg, és higgadtan navigálta az űrhajót a Marsra (egészen pontosan a Cyclops űrbázisra). Eme tette miatt soron kívül irányitási altiszt lett. Meglepő módon, ahol megfordult, balesetek történtek, de ő megoldotta őket. Hét éven belül (2109-ben) már kapitányi rangban rótta az űr útjait. Most is, a Hunor 2125-nél, kapitányi rangban volt. Szeretett kapitány lenni: nem a parancsolgatás miatt, hanem inkább amiatt, hogy senki nem okoskodik bele abba, amit csinál.

A küldetésük célja az volt, hogy a Jupiter egyik holdjáról, a Ganymedesről, a Szaturnusz holdjáig, a Titánig elmenjenek, hogy az ott keringő űrszondát, a Galaxy 3-at megjavítsák. Rutinmunka – százszor csinálta már –, de a nagy távolság miatt csak ők mehettek oda. Az út egyszerű: a Titánig elmenni, ott – egy űrséta keretein belül – kiszállni, megjavítani, majd a Titánon leszállni, üzemanyagot felvenni és vissza a Ganymedesre. Bátonyt ez most zavarta. „Miért kell a Ganymedesre visszamenni? Fel tudnánk annyi üzemanyagot venni, hogy egyből a Földre repüljünk. Mire kell hát ez az útmegszakítás?” – zsörtölődött magában. Szeretett az űrben lenni, de honvágya volt. Ki ne vágyna vissza a Földre: ahol virágok vannak, igazi ételek, folyók, rétek, városok… A Föld igazi kincs. Azonkívül a családja is hiányzott.

Most elfordult a panorámaablaktól, elindult lefelé a hangárba, miközben űrhajójuk lassan úszott tova a sötétségben.

Daróczi-Szabó Regő László 5.a
Dr. Mező Ferenc Általános Iskola

Scheirich Csaba

A titkos küldetés

Csabi vagyok, barátommal Hunorral egy különleges, pontosan 99 év múlva esedékes időutazásra hívom az olvasókat. Budapesten élek, jelenleg Kr. u. 2026-ot írunk, 6. osztályos általános iskolába járó tanuló vagyok. Éjszakánként álmaimban nagyon gyakran utazom a Galaxis legkülönbözőbb pontjaira.

Most beszámolok az utolsó, Hunorral közös küldetésünkről, amit apukám megkeresésére találtunk ki. Apa már két éve a csillagokból néz engem és nagyon érdekelt, hogyan tudok vele találkozni. Kíváncsiságomat megosztottam barátommal, Hunorral. Ő egy robot, aki az én fejemben született. Éjszaka sokat szoktunk beszélgetni, tervezni és utazni.

Űrhajónk elektronikáját közösen fejlesztettük ki, a korlátlan internet elérés mellett, automata kakaó és kifli adagoló, narancslé és csoki is szerepel a programjai között. A világ összes nyelve mellett a világűr nyelveit is be tudjuk programozni, ezáltal könnyen megértenek minket a földönkívüliek is. Találkoztunk már a marslakókkal, de a Holdon is jártunk vendégségben.

Hol van a felszállópályánk? Ahogyan minden Űrközpont, mi is az Egyenlítő közelében, távol minden zajtól, várjuk a kilövést. Városunk neve Álom City, az űrhajónkat pedig Álomhajónak hívják. A pályánál a Lézer Falatozóban szoktunk felkészülni egy-egy utazásra. Kedvenc menünk az Astro Burger, Galaxis szósszal és Hun salátával, mellé Tejút szörpöt iszunk, szivárványos csillagkockákkal. A legfinomabb sütemény az E.T. kocka.

Megkezdődik a felszállásunk: 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 és végül eljutunk a 0-hoz. Ezek a legizgalmasabb pillanatok, amikor kilépünk a Föld mágneses teréből, távolodunk és lebegni kezdünk. Tetszik a súlytalanság állapota. Visszanézünk a Földre, látjuk az éjszakai fényeket, a Kínai Nagy Fal is szépen kirajzolódik előttünk, bár sokan nem hiszik el, de mi látjuk föntről is. Szétnézünk az ismerős bolygók és csillagok között. Sokan már barátként üdvözölnek minket, ez a küldetésünk viszont másabb lesz, mint a régiek. 99 évet lépve az időben az emlékeimet és a kisgyerekkoromat fogjuk keresni a csillagok között.

Mellettünk a Göncölszekér, Hunorral ráülünk és szétnézünk a környéken. Először fázom, de az izgalom gyorsan felmelegít, és az oxigénhiány is kezelhető egy mai okostelefon méretű készülékkel. A csillagok köszönés után élénken mutogatnak valamit. Lefelé nézünk, ahol a szekér alatt egy pendrive-ot találunk, amin 2125. február 22. a dátum.

Az időutazás ezzel ténylegesen elkezdődik, az okos készülékünkhöz csatlakoztatva hirtelen felgyorsul körülöttünk minden. A Göncölszekérrel megérkezünk egy égi parkolóba és kiszállunk. Egy hatalmas monitorral találjuk magunkat szembe, amihez a pendrive pont illeszkedik. Beüzemelés után megelevenedik előttem a születésem, látom magamat, a családomat és ismerőseimet kicsinek, majd egyre nagyobbnak, mintha egy moziban ülnék.

– Kérdezz, kérdezz! – állandóan ez motoszkál bennem.

Hunorra nézek, aki bólint. No jó, akkor lássuk csak az astro nyelven, helio nyelvjárásban:

– Csillagok, csillagok, hol találom apukámat? – kérdezem.

A választ nehezen értem, de mintha azt sejtetné, hogy három próbát kell kiállnunk. Kedves Idegenként üdvözölnek a csillagok, akik azt is elmondják, hogy a múltba visszatérve mit kell teljesítenünk.

1. A Naptól egy kis meleget és fényt kell gyűjteni egy üres puttonyban, hogy ahol állandóan hideg van a Galaxisban ne fázzanak, ahol állandó sötétség van, fényt kapjanak az ott lakók.
2. A Mars veteményesét gondozni kell, hogy legyen mit egyenek a marslakók.
3. Az iskolába járó űrlényekkel pedig meg kell kedveltetni az olvasást.

– Induljunk barátom! – ugrott fel Hunor. – Vár a hármas küldetés, ahhoz, hogy a kívánságod teljesüljön!

99 évvel visszarepülve a múltba, múlt időben beültünk az Álomhajóba, majd kiszálltunk a Forró mezőn, ahonnan a Csillagösvényen a nagy forróságtól védő palástunkat felöltve bekopogtattunk a Naphoz.

– Jó napot kívánunk! – köszöntünk udvariasan a Napnak.

– Szervusztok! Mi szél hajtott a birodalmamba? – válaszolta a hatalmas csillag.

– Szeretnénk egy kis meleget és fényt vinni ebben az üres puttonyban. Mások sötétben és hidegben élnek, mi megvilágítanánk otthonukat és meleget árasztanánk – feleltem.

– Nem bánom, de előtte mondjatok nekem három olyan szólást, ami rólam szól – kérte a Nap.

– No, ezt jól megkaptuk! – sóhajtottam magamban, mintha az iskolában lennénk.

– Gondolkodj Csabi, össze tudjuk szedni a három szólást! – mondta Hunor.

– Jó, jó töröm már a fejem! – válaszoltam.

– Az első a „Nyugtával dicsérd a napot”, a második a „Napba lehet nézni, de rá nem”, az utolsó pedig … – nem jut eszembe.

– Csabi, gondolj magadra! Mit szokott vasárnap anyukád mondani, amikor sokáig alszol? – nógatott Hunor.

– „Hasadra süt a Nap”, hétalvó! Tényleg! Köszönöm a segítséget!

A Nap boldogan hallgatta a szólásokkal kapcsolatos elmélkedést és a feladat megoldása után megjutalmazott minket a puttonyukba betöltött fénnyel és meleggel. Az első feladatot sikeresen teljesítettük.

Az Álomhajó a jól megpakolt nehéz puttonnyal a Marsra szállított. A vörös színű talajon rendezett ágyások sorakoztak, ezért először azt sem tudtuk, mi lesz a feladatunk. Leszállás után elindultunk a Mars kertészetébe. A Vörös Bolygó téglavörös porában, a kíváncsi idegen űrlények elől elrejtve az Oázis Kertészet foglalkozik a veteményesek ápolásával. A kertészkedés a marslakók életben maradásához szükséges, akik nem élhetnek kizárólag zacskós porleveseken. A Vörös Bolygó kedvelt növényei a vöröskáposzta, a cékla, a retek, a paradicsom, a kaliforniai piros paprika, az alma, a meggy, a cseresznye és a piros bogyósok (málna, ribizli, szamóca).

A Mars veteményesén belül a Földön megtanult iskolai ismereteink alapján

– a talajt feljavítottuk vörös, marsi tápanyagokban gazdag adalékanyagokkal,
– a fényt és a növekedéshez szükséges hőmérsékletet a Nap segítségével megtöltött puttonyunkból pótoltuk,
– a vizet pedig csepegtetéses módszerrel biztosítottuk a növények számára.

Az Álomhajóban töltött éjszaka után másnap szkafanderben visszamentünk és ellenőriztük intézkedéseink hatását a növényekre. Az eredményre büszkék voltunk, mert egy virágba borult napsütéses kertet láttunk, ami azon túl, hogy szép volt, még oxigént is termelt. A kertészet vezetője örömében megosztotta velünk az oxigénnel dúsított marsi saláta receptjét, ami vörös színű és nevű zöldségek hajtásainak és leveleinek a paradicsomlekvárral ízesített formája. Sokáig integettek utánunk a marslakók, mi pedig megfogadtuk, hogy a salátát el fogjuk készíteni.

Az űriskolába érkezve az utolsó feladatunk az olvasás népszerűsítése volt. Elmondtuk Hunorral, hogy az űrkönyvek segítségével minden kis űrlény átélheti, mit érez egy földi gyerek vagy egy robot 2026-ban. Javasoltuk a Galaxissal és a Robotikával foglalkozó könyvek feldolgozását, olvasónaplók vezetését és bemutatását. Jó kiindulópont lehet „A kis herceg” órai közös olvasása és az egyes gondolatok megbeszélése. Elmondtuk, nagyon fontos, hogy megtanuljanak a sorok között is olvasni, hogy megismerjék a földi világ érzéseit és izgalmait, mert ezek nélkül nem lesznek képesek a világmindenségben boldogulni. Kértük a holokönyvek helyett a marsi nyomtatott könyvek kiadását, akár illatmolekulákkal érdekesebbé téve.

Űrsuli Olvasóklub is szervezhető, ahol egy-egy óriási kincsesládában kutatva megismerkedhetnének a gyerekek a földi irodalom híresebb könyveivel. A titkok keresése és a könyvek történetei nagy izgalmat váltottak ki az űrkópék körében. Bagoly űrkönyvtáros megköszönte ötleteinket és sietett is a könyvtár klubfoglalkozására.

Mindhárom küldetést eredményesen teljesítettük, ezután elaludtunk. Álmunkban robogtunk az ismeretlenbe, ami beszippantott minket, mint a fekete lyuk. Végtelen nyugalom és csend vett bennünket körül és végre megjelent az egyik csillagban apa örömtől csillogó tekintete. Beszélt hozzánk, de hiába vittük

magunkkal a soknyelvű szótárunkat, nem értettük. Hunor mondta, hogy ne a szavait lessem, hanem a szívemre hallgassak. Úgy érteni és érezni fogom a küldetés lényegét. Elárulom a titkot, igaza volt.

Apa, nagyon örülök, hogy megint boldognak és egészségesnek láttalak és hallottalak nevetni. Visszatérek a jelenbe anyához és a lakásunk gyerekszobájába, az én birodalmamba. Most már tudom, ha felnézek az esti égboltra, az a csillag, amelyik mosolyog, a legszebben ragyog és boldogságot hoz a szívembe, Te vagy.

Scheirich Csaba 6.a
Hunyadi János Ének-zenei, Nyelvi Általános Iskola

Dobóczi Annamari

Hunor 2125 – A magyar űrutódok

2125-ben a Hunor 2125 fedélzetén a magyar nyelv már nem hivatalos döntés volt, hanem következmény. Úgy maradt meg, ahogy a csillagpor a ruhán: senki nem tervezte, mégis mindenhová elkísérte őket.

A Hunor 2125 volt az első olyan mélyűri expedíció, amelynek teljes legénysége magyar felmenőkkel rendelkezett. A kiválasztás indoklása szerint a genetikai stabilitás és a pszichés alkalmazkodóképesség statisztikailag kiemelkedő volt. A hivatalos dokumentumok erről szóltak. Arról nem, hogy a legénység tagjai mind vittek magukkal valamit, amit nem lehetett adatként feltölteni.

Dabrócky Szeréna parancsnok minden ébredés után megérintette a nyakában lógó, apró textildarabot. Egy hímzett motívum volt, halvány színekkel, kissé foszlott széllel. A dédnagymamája készítette még a Földön, jóval azelőtt, hogy az ember megtanulta volna elhagyni azt. Szeréna soha nem kérdezte, pontosan mit jelent a minta. Elég volt tudnia, hogy valaki egyszer fontosnak tartotta elkészíteni.

– Jó reggelt, parancsnok – szólalt meg Hunor, a fedélzeti mesterséges intelligencia.

– A pszichés állapotod stabil. Álmodtál?

– Itt nem alszunk igazán – felelte Szeréna. – Csak visszatérünk dolgokhoz.

Hunor néhány ezredmásodpercig hallgatott. A válasz nem illett egyik előre programozott kategóriába sem.

Az Eos–B bolygó felé tartottak. Harminckét fényév. Olyan távolság, amely mellett a Föld már nem volt hely, csak emlék. Az utazás tizenhárom éve alatt az üzenetek egyre ritkábban érkeztek. Először csak késve. Aztán töredezetten. Végül egyáltalán nem.

Fodor Áron biológus ekkor kezdett mesélni esténként. Nem jegyzőkönyvbe vett foglalkozásként, hanem úgy, mintha szükség lenne rá. Történetei folyókról szóltak, amelyeknek neve volt, nem koordinátája. Házakról, amelyek falai nem titánból és fémből álltak. Egy világról, ahol az időt nem csak mérték, hanem megélték.

– A nagyapám azt mondta – mesélte –, hogy az ember addig van, amíg valaki emlékszik rá.

– És ha már senki sem maradt, ki emlékezzen? – kérdezte Kelemen Léna, a navigátor.

– Akkor azok leszünk mi, akik emlékeznek helyettük.

A konfliktus a leszállás előtti héten érkezett. A Földről küldött, késleltetett protokoll formájában. Rövid volt, tárgyilagos, és végleges.

Az új bolygón rögzítendő első emberi archívum nyelve: egységesített földi köznyelv. A kulturális töredezettség elkerülése érdekében.

A legénység a parancsnoki térben gyűlt össze. Senki nem beszélt egy ideig.

– Ez logikus – szólalt meg végül Kelemen Léna. – Egy új világon egységes alap kell.

– Logikus – bólintott Áron. – De nem biztos, hogy emberi.

Szeréna a kijelzőt nézte. Tudta, mit jelent a döntés. Ha engedelmeskednek, nem követnek el hibát. Ha nem, akkor viszont történelmet írnak – következményekkel.

– Hunor – kérdezte halkan –, mi a valószínűsége, hogy a magyar nyelv fennmarad az Eos–B-n?

– Önállóan? – pontosított az MI. – Alacsony. Kevert formában: magas. Az identitás módosulni fog.

– El fogjuk veszíteni?

– Nem elveszíteni fogjátok – mondta végül Hunor. – Hanem továbbadni olyasvalaminek, ami már nem teljesen ugyanaz.

A döntés Szerénára várt.

– Rögzítsd az első üzenetet – mondta végül. – Magyarul.

Az üzenet rövid volt.

„Itt vagyunk. Nem hódítani jöttünk, hanem emlékezni. Aki utánunk érkezik, tudja: az ember történetekből áll.”

Az Eos–B felszínén nem emeltek szobrot, nem tűztek ki zászlót. Először egy archívum épült. Hangokkal, mesékkel, dalokkal. Olyan szavakkal, amelyeknek volt múltjuk.

Évek múlva gyermekek születtek a halványkék ég alatt. Már másképp beszéltek. A szavaik keveredtek, változtak, éltek. Szeréna gyakran hallgatta őket.

– Hunor – kérdezte egy este –, szerinted kik lesznek ők?

– Utódok – felelte az MI. – Nem vér szerint. Hanem emlékezet szerint.

Szeréna ekkor értette meg, mit vittek magukkal a csillagok közé.

Nem egy országot.

Nem egy nyelvet.

Hanem azt a képességet, hogy az ember akkor is mesél, amikor már nincs, aki emlékezzen helyette.

Dobóczi Annamari 13. osztály
József Attila Középiskolai Kollégium

Kiss Karolina

Hunor 2125 – A csillagok titkos útja

2125-ben Magyarország már nem csak a térképeken létezett, hanem a csillagok között is. A Hunor–7 legénysége indult el a Jupiter egyik furcsa holdjára, és senki sem tudta, mire számítsanak. A legénység nem a legerősebb vagy leghíresebb emberekből állt, hanem azokból, akik másképp látták a világot.

Áron, a térképrajzoló, minden apró fényt jegyzetelt, Melinda a csillagok zenéjét hallotta, mintha a hullámzó fények súgták volna neki, Dénes pedig rögtön történeteket talált ki minden energiacsíkról, ami a hajót körülvette.

Az első nap simán telt, de ahogy közeledtek a Jupiterhez, a radarok remegni kezdtek. A kabin falai villództak, a tárgyak lebegni kezdtek, és egy hatalmas, lila-ezüst örvény jelent meg előttük.

– Mi ez?! – kiáltotta Melinda, miközben egy lebegő toll az arcába csapódott.

A hajó rángatózott, és a gravitáció szabályai eltűntek. Egyszerre érezték magukat a múltban, majd a jövőben. Egy pillanatra a Földön voltak, majd egy szempillantás alatt a Jupiter holdján.

Ekkor jelent meg az első lény. Apró, fénylő buborék volt, ami minden gondolatukat olvasta. Melinda nevetve mutatta:

– Nézzétek, tudja, mire gondolunk!

A lény vezette őket egy táncoló csillagkörhöz, ahol a tér hullámzott, mintha valaki rajzolta volna a levegőbe a térképet. A hullámok új irányokat, új lehetőségeket mutattak.

Az első nagy kaland

A Hunor–7 hirtelen egy táncoló meteorzáporba került. Nem sima kövek voltak: minden meteorit szikrákat hagyott maga után, magyar motívumokra emlékeztető fénymintákat, és hangot adott, mintha nevetnének.

Dénes felkapott egy apró üstököst, ami el akarta rabolni a hajó energiaforrását, és ugrálva menekült előle.

Melinda egy lebegő fényerdőbe került, ahol minden gondolata valósággá vált. Egyszerre fénylő virágok nőttek ki a padlóból, és apró csillaglények kacarásztak körülötte.

Áron gyorsan vezette a hajót a hullámzó térben, minden kanyarnál új stratégiát kellett kitalálni, hogy elkerüljék a veszélyt.

Végül sikerült kijutniuk a mezőből egy energiafolyón keresztül, ami a Hunor–7 helyes útját jelezte.

A lebegő szigetek világa

A következő nap egy lebegő csillagsziget közelében találták magukat. Minden sziget más színű fényt sugárzott, és minden szín egy érzést közvetített.

Melinda felfedezett egy tisztást, ahol a fénylénnyel teli erdőben hallotta a csillagok dalát. Dénes talált egy hullámzó kőerdőt, ahol a beszélő meteoritok próbálták elhitetni vele, hogy a képzelet néha veszélyes.

Áron egy fényhídon irányította a hajót, ami a tér hullámain vezetett, és minden döntésük új útvonalat rajzolt a csillagok között.

A titok felfedezése

Ahogy haladtak, rájöttek: nem vissza kell térniük, hanem nyomot kell hagyniuk. Nem lábnyomot, nem üzenetet, hanem egy mintát, ami a gondolataikat, bátorságukat és kíváncsiságukat mutatja.

Egy szabályos, magyar motívumokra emlékeztető fényrács maradt a Naprendszer peremén, hogy minden későbbi utazó láthassa. A Hunor–7 így vált az emberi képzelet élő csillagává.

Az utolsó kaland

Egy hatalmas, táncoló üstökös próbálta eltüntetni a nyomukat. A legénység összefogott: Áron irányított, hogy a hajó ne sodródjon el.

Melinda vezette a fényt, hogy az üstökös ne érhesse el a hajót.

Dénes kreatív akadályokat teremtett a képzeletével, amik megzavarták az üstököst.

Egy pillanatnyi küzdelem után az üstökös békésen eltűnt, és hagyta, hogy a Hunor–7 fénye ragyogjon tovább a csillagok között.

Végül a legénység leült a kabinban, és bámulta a hullámzó, szikrázó térben lebegő fényeket. Tudták, hogy amit találtak, az a Földön még nem érthető teljesen, de a csillagok között örökké megmarad.

És azóta a csillagok gyönyörű ragyogása évtizedek múltán is szebbé teszi egyes lények éjszakáját és magát az űrt, és aki figyel, talán még mindig felfedezheti a Hunor–7 titkos útját.

Kiss Karolina 13. osztály
József Attila Középiskolai Kollégium

Dezsény Anna Zselyke – Hettesy Diána

Hunor 2125

Föld 2125-ben már csak árnyéka volt önmagának.

A légkör szürkésbarna fátyolként borult a kontinensekre, a Nap fénye tompán szűrődött át a szennyezett levegőn. A városok fölé hatalmas védőkupolák épültek, a nyílt felszínen élni már csak keveseknek adatott meg. A természet sebei még mindig nem gyógyultak be a hetvenhárom évvel korábbi katasztrófa után.

2052-ben az Egyesült Államok és Oroszország atomháborúja nem pusztította el az emberiséget, de majdnem végleg megtörte. Kontinensek váltak lakhatatlanná, tengerek haltak meg, és a túlélőknek egyetlen kérdés maradt:

Van-e még jövőnk ezen a bolygón?

Hunor – teljes nevén Kopány Hunor – ebbe a világba született bele. Huszonöt éves volt, csendes, megfigyelő típus, akinek elméje folyamatosan számolt és összefüggéseket keresett. A matematika és a fizika számára nem tantárgy volt, hanem menedék.

– Te tényleg élvezed ezeket az egyenleteket? – kérdezte egyszer gyerekkori barátja, Márk, miközben a föld alatti iskola folyosóján sétáltak.

Hunor halványan elmosolyodott. – Nem élvezem. *Értem* őket. És ez megnyugtat.

Már ekkor tudták róla a tanárok, hogy kivételes tehetség. Így került fel a neve arra a rövid listára, amelyet csak suttogva emlegettek: az **űrutód-program** jelöltjei közé.

A programot egy kis, független tudóscsoport vezette. Nem álltak egyik nagyhatalom mögött sem. A háború tanulsága egyértelmű volt számukra: az új világ csak akkor élhet túl, ha nem viszi magával a régi gyűlöleteket.

– Csak olyanok csatlakozhatnak – mondta gyakran a csoport vezetője, egy svájci férfi, Elias Weber –, akik a háború alatt is a békét választották.

Éppen ezért a magyar jelentkezéseket hosszú ideig automatikusan elutasították. A múlt árnyéka nehéz volt: egy magyar tudós árulása, aki az oroszokat segítette, túl mély sebet hagyott.

Hunor mégis jelentkezett.

A válasz gyors volt és rideg.

Elutasítva.

Hunor némán állt az interjúterem ajtajában. – Értem a döntésüket – mondta végül halkan. – De tévednek.

Már éppen indult volna, amikor egy rekedt hang megállította.

– Kopány Hunor.

Hunor megfordult. A svájci vezető állt mögötte.

– Ismertem az apját – folytatta Weber. – És az anyját is.

Hunor szíve összeszorult. – Anyám a háborúban halt meg – mondta. – Apámat pedig… meggyilkolták.

– Tudom – bólintott Weber. – Az apja fedezte fel azt a bolygót, amely most az emberiség utolsó reménye. És soha nem állt egyik oldalra sem.

Csend telepedett a szobára.

– Adunk magának egy esélyt – mondta végül Weber. – De nem egyedül.

A magyar csapat három főből állt.

Márk, Hunor legjobb barátja lett az űrhajó vezetője. – Ha lezuhanunk, legalább együtt zuhanunk – vigyorgott.

Eszter volt a harmadik. Asztrofizikus és biológus egyszerre. Határozott, mégis nyugodt természet.

– Te vagy Hunor, igaz? – kérdezte első találkozásukkor. – Igen. – Hallottam a számításaidról. Remélem, a valóságban is működnek. Hunor elmosolyodott. – Muszáj lesz nekik.

Az első expedíció hat fővel indult.

Hunor a hajó ablakánál állt. Magas volt, vékony testalkatú, sötét haja kissé rendezetlenül hullott a homlokába. Arcán mindig volt valami komolyság, mintha a gondolatai sosem pihennének. Márk mellette ült a pilótafülkében: széles vállú, határozott mozgású férfi, akinek magabiztos mosolya sokszor akkor is nyugalmat árasztott, amikor belül ő maga is félt.

Eszter a műszereket ellenőrizte. Közepes termetű volt, barna szemében állandó kíváncsiság csillogott. Mozdulatai pontosak, megfontoltak voltak – egyszerre tudós és felfedező.

A svájci vezető, Weber ősz hajával és nyugodt tekintetével afféle biztos pontot jelentett mindenkinek. Anaya, az indiai mérnök élénk gesztusokkal magyarázott, míg Kenji csendesen, szinte láthatatlanul figyelte a kijelzőket.

– Belépünk a légkörbe – szólalt meg Márk. – Mindenki kapaszkodjon.

A hajó megremegett.

– Hőpajzs stabil – jelentette Anaya. – Gravitáció a számított értéken belül – tette hozzá Hunor.

A leszállás hosszú percekig tartott. A hajó fémteste nyögött, a fények vibráltak.

– Ez az… – suttogta Eszter. – Megcsináljuk.

Amikor végül talajt értek, néhány másodpercig senki nem szólt.

– Leszálltunk – mondta ki végül Márk hitetlenkedve.

Hunor kilépett elsőként. Az idegen bolygó levegője hűvös volt, az ég zöldes árnyalatban ragyogott. Különös, lapos levelű növények borították a felszínt, távolabb lassan mozgó állatok tűntek fel.

– Van élet – mondta Kenji csendesen. – És a növények ehetőek – tette hozzá Eszter boldog, miközben mintát vett.

Hunor körbenézett. – Ez még nem kész világ – mondta. – De tiszta lappal indul.

Évek teltek el munkával, vitákkal, kudarcokkal.

– Ez nem fog menni! – csapott az asztalra egy alkalommal Anaya. – De igen – válaszolta Hunor halkan, ez az utolsó esélyünk. Nem adhatjuk csak így fel! – Csak rossz egyenletből indulsz ki.

Eszter gyakran maradt vele éjszakákon át dolgozni. – Tudod – mondta egyszer –, apád büszke lenne rád. Hunor ránézett. – Te vagy az, aki miatt nem adom fel.

Végül sikerült.

A bolygó alkalmassá vált a betelepítésre.

Hajók százai indultak el a Földről. Emberek, állatok, magok és remények érkeztek.

Amikor az első gyermek megszületett az új világon, Weber csak ennyit mondott: – Megérte bízni magukban.

Hunor és Eszter az idegen ég alatt álltak. A csillagok fénye szokatlan mintázatban ragyogott fölöttük.

– Ez most már az otthonunk – suttogta Eszter.

Hunor ránézett. A hosszú évek fáradtsága, veszteségei és reményei egyszerre voltak ott a tekintetében.

– És együtt csináltuk meg – mondta halkan. – A te munkád nélkül nem sikerült volna.

Eszter elmosolyodott. – De tiéd nélkül sem.

Egy pillanatig csak nézték egymást, majd Hunor lassan közelebb lépett. Az idegen bolygó első éjszakáján, az új emberi világ születésének pillanatában megcsókolta Esztert.

Nem volt benne sietség, csak ígéret.

Egy új kezdet ígérete.

A Föld lassan elcsendesedett.

De az emberiség tovább élt.

A magyar űrutódok miatt.

Dezsény Anna Zselyke, Hettesy Diána 9. osztály
József Attila Középiskolai Kollégium

Kálló Noel

Hunor 2125

Hunor mindig utálta a mesterséges eget.

A 47-es kupola mennyezete reggelente halványkékre váltott, délutánra fehérre, este pedig narancsosra, mintha valódi naplemente lenne. A mérnökök szerint ez jót tett az emberek lelkének. Hunor szerint inkább csak emlékeztette őket arra, hogy van valami, ami hiányzik.

A Mars vörös porát sosem lehetett teljesen kiszűrni. Megtelepedett a ruhákban, beragadt a szellőzőkbe, megült az emberek tüdejében. Állandóan arra emlékeztetett, hogy nem ide tartozunk.

Hunor itt született. Nem volt más világa. Neki a Föld csak egy szó volt, egy fogalom, a régi történetekben, egy kép a monitoron. Az idősek viszont úgy beszéltek róla, mint egy kincsről, amit elveszítettek. A nagyapja is így beszélt. Ő még látta a Földet. Igaziból! Nem felvételeken, nem szűrőkön keresztül. Amikor Hunor kicsi volt, a nagyapja gyakran ültette maga mellé a kupola egyik szélén, ott, ahol a falon túl már csak a vörös semmi volt.

– Nézd meg jól – mondta mindig. – Mert az ember akkor érti meg, honnan jött, ha látja, mennyire idegen az, ahová megérkezett! Hunor nem értette. A nagyapja azt is gyakran mondta neki, hogy ő miért ezt a nevet viseli:

– Hunornak neveztünk – mondta. – Mert a mi népünk mindig ment. Akkor is, amikor nem tudta, mi vár rá. Akkor is, amikor félt, és akkor is, amikor nem volt visszaút. Hunor gyerekként azt hitte, ez csak egy szép mese.

Aztán a nagyapja meghalt. Egy reggel nem ébredt fel. A kupolában senki sem lepődött meg igazán. Itt mindenki tudta, hogy az ember nem erre a világra lett kitalálva.

A holmijai egyetlen fémdobozba belefértek. Hunor az anyjával együtt pakolta bele. Volt benne egy régi bögre, aminek megrepedt a füle, egy gyűrött magyarázsló, és egy könyv. Igazi, papírból készült könyv. Ritkaság. Luxus. Felesleges súly.

A borítóján ez állt: *Magyar mondák és regék*.

– Ezt is el kell égetni – mondta az anyja halkan. – A szabályok szerint.

Hunor nem tudta, miért, de azt mondta:

– Hadd tartsam meg!

Az anyja sokáig nézte, aztán bólintott. Így menekült meg a doboz. Évek teltek el.

Hunor technikus lett. Zsilipajtókat ellenőrzött, napelemeket tisztított, rendszereket javított, amik nélkül az egész kupola néhány perc alatt halálcsapdává vált volna. Szerette a munkáját, mert pontos volt, kiszámítható, és nem hagyott időt gondolkodni.

Csak néha, áramszünetek idején vette elő a könyvet.

Olvasott benne csodaszarvasról, vándorlásról, testvérekről, akik új hazát keresnek. És valahogy mindig az volt az érzése, hogy ezek nem csak régi történetek, hanem nagyon is aktuálisak, hiszen a Mars kezdett megtelni.

A Tanács egyre többször beszélt új telepekről: Európa-hold, Titán, majd egyszer talán még messzebb. Olyan embereket kerestek, akik fiatalok, terhelhetők, és szívesen vágnak bele új kalandokba. Hunor sokáig nem jelentkezett. Aztán egy nap meghibásodott a kupola egyik oxigénszűrője, és tizenkét ember halt meg, mire sikerült elzárni a szektort.

Aznap este Hunor elővette a fémdobozt. Sokáig nézte a zászlót. Még aznap beadta a jelentkezését.

Az új hajó neve **Turul–5** volt. Sokan nevettek rajta, és giccsesnek tartották. Hunor azonban nem szólt semmit. Csak furcsán jó érzése volt tőle. Az indulás előtti éjszaka nem tudott aludni. A kupola mennyezete lassan váltott át éjszakai üzemmódba, sötétkék lett, apró, mesterséges csillagokkal. Hunor tudta, hogy ezek nem igaziak. Mégis bámulta őket.

Reggel az anyja csak annyit mondott:

– A nagyapád büszke lenne rád.

Hunor nem volt benne biztos, hogy ez igaz.

A hibernáció furcsa álmokat hozott.

Hol a Mars porát látta, hol egy zöld mezőt, amit soha életében nem látott. Néha egy szarvas jelent meg az álmaiban, és nézett rá olyan szemmel, mintha tudna valamit, amit ő nem.

Amikor felébredt, az Európa-hold fénye hideg és kék volt.

Az új kolónia még csak félig készült el. Minden ideiglenes volt. Sátrak, modulok. A jég alatt ott volt az óceán. Egy másik világ. Egy másik esély.

Az első hetek a túlélésről szóltak. Aztán egy nap, amikor egy külső egységet javított, Hunor talált egy sima, fehér követ. Teljesen haszontalannak tűnt, semmire sem jó. Hunor mégis zsebre tette.

Este elővette a zászlót is, és a kabinja falára tűzte. A lakótársa, egy japán fiú, sokáig nézte.

– Ez mi? – kérdezte.

Hunor gondolkodott.

– Egy hely – mondta végül. – Ami már nincs körülöttem. De bennem még megvan.

Aznap éjjel újra a szarvast álmodta. De most nem menekült, hanem vezette őt.

Reggel, mikor Hunor felébredt, először érezte úgy, hogy álmai egyszer tényleg valóra válhatnak.

Kálló Noel 12. osztály
József Attila Középiskolai Kollégium

Sajtos András

Hunor 2125

A Föld kékje már csak emlék volt, amikor a Hunor-3 elérte a pályáját. A hajó ablakaiban nem tükröződött más, csak a csillagok hideg fénye és a Föld halvány körvonala, mint egy lassan elfelejtett álom.

Pálya stabil – mondta Áron, és önkéntelenül is magyarul. A fedélzeti rendszer ugyan angolul kommunikált, de a Hunor legénysége ragaszkodott az anyanyelvéhez. Ez volt az egyik kevés dolog, amit még nem nyelt el a világ egységesítése.

Áron a második generációs űrutódok közé tartozott. Nem a Földön született, hanem a Kárpát–Orbitális Állomáson, amelyet egykor magyar mérnökök terveztek. A nagyszülei még emlékeztek Budapestre, az esőszagú utcáira és a Dunára. Ő már csak képeken látta.

A küldetésük egyszerűnek tűnt: felderíteni az E–109 jelű exobolygót, amelyről az első adatok szerint alkalmas lehetett emberi telepítésre. De mindenki tudta, hogy ez több ennél. Ha sikerrel járnak, ez lesz az első bolygó, ahol a magyar kolónia önálló jövőt építhet.

Mintha új honfoglalás lenne – szokta mondani Réka, a biológus. – *Csak lovak helyett űrhajókkal.*

A bolygó felszíne zöldes árnyalatban derengett, ahogy közeledtek óceánok, kontinensek, felhők bukkantak fel. *Élő világ.* – kiáltotta Áron.

A leszállás után Áron volt az első, aki kilépett a felszínre. A talaj ruganyos volt, mintha lélegezne. A levegő oxigéndús, enyhén fémes illattal. A sisakján belül elmosolyodott.

Itthonos – mondta.

Az első napok lázas munkával teltek. Mintákat gyűjtöttek, méréseket végeztek, felállították az ideiglenes bázist. Esténként, már amennyire az idő fogalma értelmezhető volt itt, összegyűltek a modul közepén. Réka egy régi adatcsomagból népdalokat játszott le, amelyeket még a nagymamája mentett át digitálisan.

Furcsa – jegyezte meg Máté, a mérnök. – *Több száz fényévre a Földtől, és mégis magyarul éneklünk.*

Nem furcsa – felelte Áron. – *Ez az egyetlen, ami biztosan a miénk.*

A negyedik napon történt az első rendellenesség. A műszerek szabályos, ritmikus jeleket észleltek a bolygó mélyéről. Nem természetes zaj volt. Struktúrája volt. Üzenetszerű.

Mintha… válaszolna – suttogta Réka.

A jel egy pont felé vezette őket, egy hatalmas, kristályszerű képződményhez. Amikor Áron megérintette, képek villantak fel az elméjében: vándorlás, keresés, otthonvesztés. Nem emberi emlékek, de ismerős érzések.

Ők is menekültek – mondta lassan. – *Mint mi.*

A bolygó előző lényei nem testben léteztek, hanem a bolygó energiamezőjében. Egy ősi faj maradványai voltak, akik már rég elhagyták fizikai formájukat. Nem tiltakoztak a jelenlétük ellen. Inkább csak figyeltek.

Aznap éjjel Áron nem tudott aludni. A jel még mindig ott pulzált benne. Arra gondolt, mit jelent magyarnak lenni 2125-ben, egy idegen bolygón. Nem zászlókban, nem határokban vagy egy új stadion építésében. Hanem emlékezésben, nyelvben, történetekben.

Másnap döntést hoztak.

Nem hódítunk – jelentette ki Áron a jelentésben. – *Együtt élünk. Tanulunk. Ez nem új Magyarország lesz. Ez valami más. Valami továbbgondolt.*

A Hunor-3 jelentése bejárta az egész emberiséget. Az E–109-et nem nevezték át. Meghagyták eredeti kódját, tiszteletből azok iránt, akik már előbb itt voltak.

Évek múlva megszületett az első gyermek a bolygón. Áron fia volt. A neve Hunor lett.

Amikor megkérdezték tőle később, honnan jött, csak ennyit mondott:

– *Messziről. Ahonnan a történeteim is származnak.*

És amíg volt, aki mesélte őket, addig a magyar űrutódok története sem ért véget.

Sajtos András 12. osztály
Szent István Gimnázium

Polgári Szófia

Magyarok Holdra lépnek

A Magyar Nemzeti Űrbázison nagy sürgés-forgás volt aznap. A laborokból dobozokat és tartályokat szállítottak az űrhajóra. A másik épületszárnyban az űrutazókat készítették fel a kutatásra. A magyarok még sohasem voltak a Holdon, eljött az idő, hogy ezt a tényt is megdöntsék. Most aztán rendesen felkészültek, megtervezték, létrehozták a gépezeteket és készen álltak a Holdat meghódítani.

– Itt vagyunk a nemzeti űrbázison Budapesten, ahol felkészülten sorakoznak az űrkutatóink. Történelmünkben először fog Holdra lépni magyar űrhajós és most elhoztuk Önöket ide, hogy megmutassuk miből áll egy ilyen utazás – jelentette ki a riporter. – Megérkeztünk az űrhajósok nappalijába. Üdvözöljük a társaságot! Hogy vagytok? Készen álltok a kilövésre?

– Jónapot! Minden rendben velünk, szuperül vagyunk! Nagyon hálásak vagyunk, hogy mehetünk erre a kutatásra és rendkívül boldogok vagyunk, hogy együtt, barátokkal mehetünk ki az űrbe erre a kalandra. – válaszolt Bence, az egyik űrhajós.

– Micsoda örömhírek! Jó hallani, hogy remekül van a csapat. – mondta, majd átment a lányokhoz. – Köszöntjük Önöket! Ti, hogy érzitek magatokat? Az előbb beszéltünk Kovács Bencével. Elmondta, hogy milyen boldogok vagytok, hogy együtt utazhattok. Hogyan élitek meg ezt az izgalmat meg a sok havi készülődést?

– Nagyon várjuk már a felszállást! Rengeteget tanultunk, tervezgettünk, gyakoroltunk és persze türelemmel vártunk erre napra. – válaszolta izgatottan Gréta.

– Igen, és nagyon elégedettek vagyunk az egész csapattal és a munkájukkal, amiért most néhány óra múlva felszállhatunk arra a géniuszok által megalkotott magyar űrhajóra. – vágott rá Emese.

– Ezennel sok sikert kívánunk Önöknek, és köszönjük a beszélgetést! – A riporter felpattant üléből és a kamerára szegezte tekintetét. – Önök most az első Holdra szálló magyar űrhajósokat hallották, Kovács Bencét, Szabó Grétát és Nagy Emesét. Hölgyeim és uraim, szurkoljunk nekik innen lentről, a Földről.

Ameddig a beszállásra vártak megvizsgálták az élet funkciójukat még egyszer, hogy biztosan minden rendben legyen fent az űrben. Beszélgetéssel töltötték az időt, majd Bence elfogyasztott még egy sajtos szendvicset indulás előtt.

– Jólvan, mehetnek. Megkaptuk a jelet a beszállásra.

A fiatalok elköszöntek és beléptek a Paprika-1-űrhajóba. A szakértők bezárták őket, elhagyták a helyszínt és már csak a fiatalok jelére vártak a visszaszámlálásra. Bent az űrutazós csapat bekapcsolta a motort, a turbinát a kommunikációs egységet és az elektromos pályákat majd becsatolták magukat a helyükre. Gréta beleszólt a privát rádióba. – Kilövésre készen.

Erre hallották a választ. – Felszállóegység készen. Kilövés, három, kettő, egy… – a motor alattuk beindult és lángjait magával húzva a turbina kirepítette őket a Földről.

36 órát írt ki a monitor arra, hogy mennyi idő elérni a leszállóegységet a Holdon. Amikor már kiértek az űrbe és kiegyenlítődött a nyomás, kicsatolták magukat és munkának láttak. Bence előszedte a tartályokat és csészéket, amikbe a különböző mintákat fogják rakni és az eszközöket, amelyek a szakmunkához használnak. Gréti a monitort figyelte és ellenőrizte az oxigén-, a víz- és az energiatartályok szintjét. Mesi pedig kiment a raktárba és elővett egy darabokra szedett robotot. Összeszerelte és tabletjén bekódolta az általános Bloxy programra. Ilyenkor az folyamatosan pásztázza az űrhajó területét, szemét és rendellenesség után kutatva. Ő mindent elintéz, amire csak kérik, mivel MI rendszerrel rendelkezik. Miután mindenki kész lett a feladatával, leültek és elfogyasztották első zacskós űr uzsonnájukat.

– Nem is rossz ez a kakaós snack. – viccelődött Bence.

– De, borzasztó. Rosszabb, mint amit a menzán kaptam gimnáziumos koromban. – mondta undorodva Gréti.

– Jaj, miért? Mit képzeltél Gréti, hogy majd öt csillagos éttermi ételt fogunk kapni az űrben? Fontos, hogy olyat hozzunk fel ide, ami nem fog megromlani ameddig kint vagyunk. – ugrott rá Mesi.

– Nyilván tudtam, hogy nem fogom a legjobb ételeket itt fent fogyasztani, de azért összeszedhették volna magukat és készíthettek volna valami ehetőt is. Mire visszaérünk lefogyok 10 kilót! Bloxy, kérlek dobd ki a szemetesbe ezt a zacskót.

– Ne sopánkodj Gréti! Majd, ha visszatérünk a Földre akkor elviszlek titeket a kedvenc éttermembe. Imádni fogjátok! -ajánlotta Bence

Evés közben megszólalt a radar a vezérlőközpontnál. A fiatalok mindenüket eldobva odaszaladtak és idegesen figyelték a kijelzőket. A radar szerves anyagot érzékelt a Hold irányából.

– Szerves anyag… Ez mit jelentsen?

– Nem tudom, ilyet még nem láttam.

Mesi bekapcsolta a kommunikációs egységet. – Helyzet jelentés: az űrhajó radarja szerves anyagot észlelt a Hold irányából. Adatmegosztásra kapcsolom a monitort.

A földi űrbázis sem tudta mire vélni az adatokat. Szóltak az űr csapatnak, hogy majd, amikor kiérnek a Holdra próbáljanak utána járni és rájönni, hogy ez csak gépi hiba-e.

Sok idő eltelt és semmilyen más furcsaság nem tűnt fel a kijelzőkön. A monitor már csak egy órát írt ki az érkezés idejére ezért a fiatalok felkészültek a leszállásra. Az űrhajó belépett a Hold atmoszférájában és szép lassan megközelítette a leszállóegységet. A szkafanderes csapat kinyitotta az ajtót és kiléptek a Hold felszínére. Nagyon boldogok, majd elővették a kamerájukat és megörökítették a történelmi pillanatot.

– Helyzet jelentés: megérkeztünk. A csapat elindul a legközelebbi kráterekhez, a felszíni minták begyűjtésére.

A fiatalok három különböző irányba indultak. GoPro-jukat bekapcsolták, hogy a Földről is figyeljék munkájukat. Másféle állapotú felszíni mintákra akadtak. Volt, ahol kemény és tömör, máshol porózus és laza darabokra találtak. Mindenféle tartályba és csészékbe hermetikusan bezárták a begyűjtött mintákat és lassan visszatért mindhárom utazó. Bence felvillantotta az „oké” jelet és elkezdtek beszállni az űrhajóba. Mesinek eszébe jutott, hogy meg kellene vizsgálni a radar felfogóját, hogy rendszerhiba akadt-e. Felmászott a gépezet oldalára és megnézte közelebbről az antennát. Minden rendben tűnt és tanácstalanul belépett az űrhajóba ő is.

– Megnéztem az adatvevőket, de nem volt velük probléma. – vont vállat Mesi.

Végre lepakolták a szerzett mintáikat és ünnepelve csoportosan összeölelkeztek. Megosztották jó hírüket a földi csapattal is.

– Helyzet jelentés: a csapat beszerezte a szükséges mintákat és készen áll a felszállásra. A radar antennájával látszólag nincs gond. A szerves anyag ügyét még nem oldottuk meg.

Jól bezárták az ajtókat és megindították kilövésüket. A visszatérésükig semmi dolguk nem volt. Beszélgettek egymással és activity-t játszottak, hogy mulassák az időt. Közben elkezdték feltölteni adatmegosztásra a felvételeket és a digitális analíziseket. Mesi addig elbabrált a gépekkel, Bence és Gréta pedig kettesben elcsevegtek.

– Figyi Gréti, gondolkodtam, hogy talán meghívnám Mesit egy randira. Mit gondolsz, belemenne?

– Én, ha a Mesi helyében lennék szóba sem állnék veled. Viszont, őszinte vagyok veled, szerintem Mesinek te is bejössz.

Bence ezt örömmel hallotta és még el is pirult egy kicsit. – Szuper! Amikor visszaérünk akkor megkérdezem tőle.

Grétivel elvigyorogtak, majd lepihentek, hogy ne tűnjenek haszontalannak. Az űrhajó elérte a Föld légkörét és sebesen megcélozta a talajt. A csapat informálta az űrbázist és becsatolva, a helyükön ülve készen álltak a landolásra. A leszállóegység már teljes készenlétben várta őket.

PUFF… Megérkeztek.

Hatalmas üdvözlő sereg örvendezett értük lent amikor kiszálltak. Emelkedettség fogta el az űrutazókat. Hálásak voltak, hogy sikeres útjukon túl lettek. A kollégáik kipakoltak az űrhajóból és elkísérték őket a laborokba, hogy megkezdjék a vizsgálatokat. Amikor átöltöztek és felfrissítették magukat, visszatértek

a kutató csapathoz és ők is nekiláttak a munkához. Viszont nem tudták túl tenni magukat a borzasztó sajt szagon, ami elöntötte a helységet.

– Bence te bent hagytál volna egy olyan sajtos szendvicset a hátizsákodban? Annak a rothadó szaga bűzlik bent?

– Nem, nem hiszem. Csak egy szendvicsem volt, azt viszont megettem.

– Gyertek ide, ezt nézzétek meg! – mutatott a képernyőre hitetlenkedve egy kémikus.

Az egész teremben megfagyott a levegő. Nem hittek a szemüknek. Pár nap elteltével több kutatást és kísérleteket végeztek, hogy megbizonyosodjanak a tényről, ami szemük elé tárult.

Az olasz étterem, ahová elvitte Bence Mesit a randi alkalmából, televíziójában megszólalt egy ismerős hang. A riporter volt az űrbázisról.

– Köszöntjük Önöket és örömmel jelentjük be, hogy az űrkutató csapat megerősített egy régi magyar hiedelmet. Kiderült, hogy ténylegesen sajtból van a Hold! – majd bekapcsolták Demjén Ferenc „Sajtból van a Hold” című dalát.

Polgári Szófia 9. osztály
Szent István Gimnázium

Tóth Izabella Zsóka

Bori és a Csirkesztronauták

Réges rég történt mikor is még csak 2125. 8. 16.-át írtunk. Egy Bori nevű kislány a csirkéivel a nagymamájánál az udvaron játszadozott. Bori olyan különleges képességgel bírt, hogy megértette, hogy mit beszélnek a kiskedvencei. A lány szerette volna, hogy egyszer a kiscsirkéi híresek legyenek. Aznap az egyik csirke felvetette Borinak, hogy utazzanak el!

De hova? Kérdezte a másik tyúk. Hát, nem is tudom, kezdte a harmadik. Legyen mondjuk a Hold! Erre a többiek is helyeseltek. Bori máris kiosztotta a feladatokat. A kíváncsi, kalandvágyó Szelli volt a legizgágább mind közül. A jó munkamegosztásnak és a kis csapat ügyeskedésének köszönhetően az űrhajó három hét alatt elkészült. Elérkezett a felszállás napja, a késő nyári nap sugarai úgy ragyogtak akár a csillagok. A tücskök békésen ciripeltek, a szél kellemes volt, egyszóval szép nap volt. A csirkék összegyűltek a terebélyes őszibarack fa alatt és Bori vezetésével még utoljára mindent átellenőriztek a kilövés elött. Aztán beszálltak, beizzították a rakétákat és vártak. Az űrhajó nagy robajjal emelkedni kezdett, majd elhagyta a föld légkörét. Szellinek az utolsó pillanatban jutott eszébe, hogy a poggyászukat otthon hagyták. Visszafordultak és most már teljes úti felszerelésben száguldottak. Ámulva-bámultak, majd kiestek az ablakokon. Szerencsére azok zárva voltak, mert az űrben ugyebár nincsen levegő. Tolli, az egyik csirke azonban a csőrével véletlenül áttörte az egyik gyengébb részt. Senki nem kapott levegőt, egy kis ideig bírták a vésztartalék oxigénpalackokkal, de amikor már azok is kifogytak már nem tudtak mit kezdeni. Kábultan lebegtek az űrben. Senki se mm tudhatta, hogy meddig voltak ott, de mikor felébredtek egy űrszállodában találták magukat. Űrlények nyüzsögtek körülöttük, pattogatott kukorica illata töltötte be a levegőt. A legkisebb űrlény így szólt hozzájuk: „Én vagyok az űrlények fejedelme. Megmentettünk titeket, megjavítottuk az űrhajótokat. Most már elmehettek. De ne felejtsétek, hogy tartoztok egyel!” A kis űrutazók elindultak kifelé az űrszállóból és beszálltak űrhajójukba, ami jobb volt, mint újkorában. Kis űrhajósaink kirándulása emlékezetesen indult és emlékezetes is lesz, amikor már múltidőként tekintünk vissza rá, de annak még el is kell jönnie. Az űrutazás élményeinek jelentősebb pillanatait Bori vázlatosan feljegyzetelte egy kis útinaplóba, amit az anyukájától kért kölcsön. Az útikönyvben egyre gyarapodtak a rövid kis bejegyzések. Már három napja voltak az űrben és egyre jobban élvezték a kalandot. Ekkor az egyik kiscsirke meglátott egy gyémántból, ezüstből, aranyból és még megannyi kőzetből és ásványból készült kis bolygót. Nem lehetett nagyobb egy pingpong labdánál, ráadásul úgy tűnt, hogy önálló életet él. Bori odakormányozta a hatalmas űrjárgányt és leszálltak rá. Szellin erőt vett a kíváncsiság és feltépte az űrhajó ajtaját. Rendkívül érdekelte az, hogy az űrhajó úgy elfér, hogy még van körülötte egy kis hely. Nagyon furcsamódon a bolygó felülete teljesen tükör sima volt. A kis csapat egész nap portyázott és összetalálkoztak a világon megírt összes mese szereplőjével. Kiderült, hogy a bolygót Fantáziának nevezték. Azt is megtudták, hogy valójában ez a kis darab az univerzum legnagyobb égiteste, csak kicsinek tűnik. Egész napos barangolás után visszatértek az űrhajójukba és tovább indultak. Bori és a csirkék mindent vázlatosan lejegyzeteltek a kis úti könyvbe. Így egy újabb bolygót hoztak az emberek tudomására. Elindultak hazafelé, de ekkor egy űrlény lebegett oda hozzájuk. SOS-SOS! Az egyik űrlény nőstény éppen tojást rakott, amikor is a tojás beragadt és elzárta a tojónyílását. Á! Ezen könnyen segíthetünk. Mondták a csirkék. Amióta az űrbe jöttünk sokszor előfordult már velünk ilyen. Mi tudjuk rá a megoldást. Kérlek vezess minket a bajbajutotthoz! Kérték a csirkék. Hosszas lebegés után elértek egy elég kétségbeesett arcot vágó nőstényhez. A kis csapat egy zsákot húzott elő és egy kicsit szórt belőle az űrlény elé. Mi ez? Kérdezte erre a nőstény. Tojótáp. Errefelé nemszokás használni, de a földön minden csirke ezt eszi. A nőstény még egy kicsit tétovázott, de aztán beleharapott. Egy-két perc múlva egy kissé nagy tojás csúszott ki az űrlény tojónyílásán. a jólfelépített járgány szépen, csendben lebegett. Az űrlények mindent megköszöntek nekik, sőt még egy, csak az űrben termelődő holdkövet adtak nekik emlékbe. Igen ám de kifogyott az űrhajóból az üzemanyag. Borinak eszébe jutott, hogy még annyi üzemanyagjuk maradt, hogy eljussanak

a Fantáziabolygóra. Éppen, hogy odaértek. Menten feltöltötték az üzemanyagtárolókat. De mivel már nagyon fáradtak voltak, ezért úgy döntöttek, hogy itt töltik az éjszakát. Az éjjel az egyik csirke annyira horkolt, hogy a másik kiosont Bori poggyászához és kivette a lány féltve őrzött füldugóját. Igen ám de a füldugó nem ment bele a pipi fülébe. Szerencsére a csirke abbahagyta a horkolást, és a másik el tudott aludni. Másnap reggel azonnal elindultak hazafelé. Az út hátramaradó része csendes volt. Az utazócsapat épségben hazaért. Bori családja, már epedve várta őket. A csirkék elszaladtak kapirgálni és Bori át adta a kis útikönyvet a nagymamájának.

Itt a vége, fuss el véle. Aki nem hiszi járjon utána!

Tóth Izabella Zsóka 4. osztály
Vakok Egységes Gyógypedagógiai Módszertani Intézménye, Óvodája, Általános Iskolája, Szakiskolája, Készségfejlesztő Iskolája, Fejlesztő Nevelés-Oktatást Végző Iskolája, Kollégiuma és Gyermekotthona

Mészáros Balázs

Hunor 2125 – A magyar űrutódok története

2124. március 1-e van és meghirdették az eddigi legmodernebb űrküldetést. Most a 2050-es Marsra szállás után még tovább repülhetnek. A NASA legújabb rakétájával az első 50 ember, tudósok és csillagászok indulhatnak majd 2125. december 21-én az Európára. A fő feladatuk az, hogy megnézzék, élhető-e az Europa. A 100 000 km/h-val száguldó rakéta 10 hónap alatt ér célba, 1 évet lesz ott és 10 hónap a visszautazás.

Amint ezt olvasom, alig hiszek a szememnek. Főleg akkor, amikor ehhez a részhez érek: ,,tudósok". Rögtön felcsillan a szemem, mivel tudós vagyok. Elhatározom, hogy benevezek, maximum kiraknak, de legalább megpróbálom. Amikor hazaérek, rögtön elmondom Szilvinek a feleségemnek és a gyerekeimnek: Gábornak és Tominak. Amikor bejelentem, Gábor csak csodálkozik, Tomi elkezd beszélni, hogy jöhet-e velem, Szilvi pedig az ájulás széléről szól vissza, hogy nehogy el merjek menni, mert a végén ott ragadok. Amikor mindenki lehiggad elmondom, hogy ez nem veszélyes, mert a mai technikával már a Plutora is el tudnánk menni, de az sok idő, ezért nem megyünk még oda. Végül Szilvi is beleegyezik, de csak egy feltétellel: ha megnézzük milyen lesz az egész misszió. Este, miután Tomi és Gábor elalszik, utánajárunk a dolognak. A 200 méter magas, 15 méter átmérőjű, 130 meganewton tolóerejű, 300 tonna teherbírású és 100 000 km/h végsebességű rakétával lesz a program. Miután kijutott az űrbe, már bármit lehet benne csinálni, nem kell végig ülni a 10 hónapot. Az oda utat három részben fogják megtenni: Föld-Hold, Hold-Mars, Mars-Europa, visszafele kettőbe: Europa-Mars,

Mars-Föld. Az Európára pedig visznek kis házakat, így lesz szállásuk is. Miután megnézzük, hogy milyen lesz a ,,kirándulás", utána olvasunk a felkészülésnek. Először kiválasztanak

50 embert. Aztán megtanítják nekik az elméleti részeket: a légnyomásváltozás és a súlytalanság kezelését, a túlélést, a robotikát, az elvégzendő tudományos kísérleteket és végül azt, hogyan kell csapatban dolgozni. Ez a felkészülés 1 év és 8 hónap rendkívül intenzív minden napos munka. Végül Szilvi is beleegyezik, így még este elküldöm a jelentkezésem. Másnapra kapok egy e-mailt. Nagyon izgatott vagyok, az van benne, hogy egy hét múlva kezdődik a válogatás, de addigra Washingtonba kell mennem. Ez egy egyhetes próba, amikor megnézik, hogy a jelentkezők közül melyik 50 ember a legalkalmasabb. 5 nap múlva elköszönök a családomtól és felszállok Ferihegyen a repülőre. Míg utazok, az Európáról nézek újságot. Gyorsan telik az idő és pár óra alatt odaérek. Leszállás után rögtön a szállásra megyek, lepakolok, vacsorázok, fürdök és alszok. Másnap körbenézek a környéken és bepakolom a felszerelésem, de csak nehezen tudok aludni.

Eljött a nagy nap, felveszem a cuccomat és elmegyek a NASA központjába. Amikor tudatják velem, hogy 13876 jelentkező van, majdnem hanyatt esek, de végül sikerül megállnom. A válogatás első része három napig tart. Először mindenkit megvizsgálnak, hogy orvosilag alkalmas-e a küldetésre. Már ekkor kiesik 4316 ember. Ezután a G centrifugával tesztelnek, itt elbúcsúzunk 5781 embertől. Utána a légnyomás-változásos teszten megint lemorzsolódik

3242 ember. A maradék résztvevő átesett a nehezén, köztük én is. Következő nap lehet pihenni. De az 5. nap megint be kell menni, most arra kíváncsiak, hogy mennyire értünk a csillagászathoz és az egyéb tudományokhoz. Az utolsó nap pedig kihirdetik, hogy melyik

50 ember jut majd ki az űrbe és ki lesz az 5 tartalékember, ha valaki lebetegedne. Én az ötven kijutott között vagyok, rendkívül örülök neki. Másnap már indulok is haza, mert vége van a válogatásnak. Az otthoniak is nagyon örülnek a hírnek, amikor elmondom nekik. Persze esténként felhívtam őket, hogy mi történt, de személyesen sokkal jobb érzés ezt közölni. Közben kiderül, hogy egy hét múlva újra Washingtonba kell menni. Amikor megérkezem, rögtön a központba megyek, mert ott van a szállás. Szerencsére nem kell fizetni érte, mert a NASA saját szállodájába megyünk. Úgy vagyunk elosztva a tíz szobában, hogy mindegyikben öten legyünk. Én két csillagászhoz és két tudóshoz kerülök, akikkel hamar össze-

barátkozunk. Másnap még nem kell semmit sem csinálni, így egész nap beszélgetek a szobatársaimmal. Kiderül, hogy az egyik csillagász magyar és az is, hogy csak mi vagyunk magyarok. Az elsőnek nagyon örülök, de az utóbbi sem váratlan, mert Magyarország mégis csak kicsi. A legtöbb ember egyébként amerikai vagy orosz, ami szintén nem meglepő. A következő nap már indul a kemény munka. Három hónap folyamatos tanulás után már tudjuk az alap dolgokat. Ezután négy kemény hétig csak búvárkodunk. Mivel mindenki elfárad, megint jön egy szabadnap. Körülnézünk mi van a környéken és elmegyünk egy állatkertbe. Amikor azt hittem, hogy milyen rossz a búvárkodás, tévedtem. Jön a G Centrifuga. Ezzel is két hetet foglalkozunk, szerencsére a végére már egész jól bírom. Ilyen és ehhez hasonló kínzó feladatokat kell még csinálnom, de a végére mindenben ügyes vagyok.

Amikor vége a felkészülésnek hazamegyek, de már nyakamon a felszállás napja. Alig egy hónap van hátra. Az első két hetet a családommal töltöm, mert már régen voltam itthon. Utána elkezdek pakolni. Egy évi cuccot kell összeraknom pár bőröndbe. Legalább ételt nem kell csomagolni, mert azt a NASA pakolja az űrhajóba. Mivel a fellövés Cape Canaveral-ban lesz, így megint utaznom kell, de most már nagyon izgulok. Megint a központba kell menni. Amint odaérek, bedőlök az ágyba.

Eljött a nagy nap. 5 órakor kell kelni, mert 9-re már a kilövő állomásra érkezünk. Amikor beszállunk a rakétába, mindenki ideges, mert csak nyolc veterán van köztünk. Mivel mi leszünk az elsők, akik ilyen távolra mennek, körülöttük is tapintható a feszültség. A kilövést 11-re tervezik, de fél órát csúszik. Ezután felhangzik az ismert hang: 10,9,8,7,6,5,4,3,2,1 kilövés. Mindenki benyomódik az ülésbe a G erő miatt. Pár perc múlva már az egész földgolyót látjuk. Egy nap után le kell szállnunk a Holdon üzemanyagért. Feltankolunk és megyünk tovább. Ezzel megkezdődik a 10 hónapos út… Nagyon sok mindent csinálunk. Már itt a rakétában is végzünk kutatásokat, sokat játszunk, beszélgetünk, sőt, még bulizunk is. Innentől hosszú idő amíg elérjük a Marsot. Ott is tankolunk és megyünk tovább. Amint elhagyjuk a vörös bolygót, már látjuk a Jupitert. Ahogy egyre közelebb megyünk hozzá, észrevesszük a holdjait, köztük az Európát is. Megünnepeljük, hogy nemsokára célba érünk. De még így is több napig tartó utazás vár ránk a landolásig.

Életem egyik legjobb napján, harmincnegyedikként léphetek az Európára, amit rögtön megörökítek egy fényképpel. A leszállás napján végig kint vagyunk és szórakozunk. 3 méter magasakat ugrálunk, egymástól 50 méterre állva frizbizünk, felfedezzük a környéket és behozunk néhány mintát. Amikor mindenki elfárad, leülünk vacsorázni, közben megbeszéljük a napirendet. Úgy döntünk, hogy minden nap felkelünk 6-kor, majd reggelizünk. 7-től 8-ig edzünk, 9-től 13-ig dolgozunk, 13-tól 14-ig ebédelünk. 14-től 16-ig szabadok vagyunk. 16-tól 20-ig megint dolgozunk, 21-től 22-ig vacsorázunk és végül lefekszünk. Azért alszunk ilyen keveset, mert itt a kevés gravitáció miatt nem akkora a fizikai aktivitásunk. Vacsora után lefürdök és megyek lefeküdni, mert fárasztó nap volt. A kimerültség ellenére alig tudok aludni, mert várom a holnapot. Másnap tartjuk magunkat az előírt napirendhez. A felkelés nem okoz gondot, már 5 óra óta ébren vagyok. Reggeli közben kiosztják a három közül az első fő feladatot, ami kettő hónapos lesz: két csoportra osztanak minket és elmondják, hogy mindenki a légkört fogja vizsgálni. Munka elött még edzeni kell, nehogy leépüljünk. Miután végeztünk a testmozgással, elkezdjük a vizsgálatokat. A csoportommal a légkör összetételét vizsgálom. Egy hónap múlva rájövünk, hogy nagyon sok benne az oxigén. 56,82%-os oxigéntartalma magasabb, mint a földi légköré. Ebédnél elmondjuk, amit tapasztaltunk. A másik csoport a légkör hőmérsékletét és a terjedelmét vizsgálta. Ők pedig azt mondták, hogy a hőingadozás nem olyan nagy. A sötét és a világos oldalak között csak 22 °C a különbség és az átlaghőmérséklet is egész jó: –8,9 °C.

A következő hónapokban nagyon érdekes munka vár ránk: meg kell vizsgálni, hogy a jégtakaró alatt tényleg van-e víz és ha van, sós vagy édes. Több hetes előkészület után elkezdünk fúrni a mélybe. Néhány hét alatt lemegyünk 10 000 méter mélyre. Ekkor egy nagy reccsenéssel a fúrófej kirepül a víznyomástól. Szerencsére csak pár köbméter víz lövell ki, ami gyorsan elfolyik így egy perc múlva már csak pár centi víz marad a talajon. Megvizsgáljuk és sima sós vizet találunk baktériumokkal. Ezután a kíváncsiság miatt kamerát küldünk a mélybe és meghökkentő látvány fogad minket. Odalent több élőlény csodálja a készüléket: halak, rákok, polipok és egy nagy valami is úszik ott, de nem látjuk pontosan. Közelebb megyünk

a nagy ,,valamihez". Kiderül, hogy nincs is közel, viszont 6 kilométer múlva már szemtől szembe néz vele a kamera. Elképesztő méretek! 42 méter hosszú, 7 méter széles, barna színű, bálnaszerű teremtmény. Úgy döntünk, hogy most van itt az idő, hogy használjuk a mini tengeralattjárót. Mákunk van, hogy a legnagyobb fúróval fúrtunk, mert így le tud menni a szerkezetünk a mélybe. Megbeszéljük, hogy mindenki 4 órát lehet lent, amiből 1 az ereszkedés és 1 az emelkedés. Így is több napig fog tartani mert egy körbe csak 5 ember mehet le. Én még ma sorra kerülök. Amíg lefelé megyünk előkészítjük a fényképezőgépeket és beszélgetünk. Amikor leérünk, leesik az állunk úgy csodálkozunk. Csak úgy nyüzsögnek az ismeretlen élőlények. Pedig ez még csak a felszín. Mikor mélyebbre megyünk meglátjuk a nagy ,,valamit". Eddig minden fajból behoztunk egyet, hogy tanulmányozzuk, de ő nem fér be a tengeralattjáróba. Emiatt mi megyünk ki hozzá, ami nagyon veszélyes, de megcsináljuk. Mivel odajön hozzánk, rájövünk, hogy nagyon barátságos. Mikor már úgy érezzük, hogy teljesen bízik bennünk, nagyon óvatosan vért veszünk tőle. Meglepő de nem fáj neki. Sajnos letelt az időnk és már vissza kell mennünk, elbúcsúzás után már indulunk is. Amikor felérünk szaladunk a laboratóriumba, hogy megvizsgáljunk mindent, amit gyűjtöttünk. Elképesztő! A ,,valaminek" a DNS-e 98,57%-ban megegyezik a bálnáéval, így most már űrbálnának hívjuk. A többi élőlénynek is majdnem teljesen egyezik a DNS-e a földi rokonaival.

A harmadik, vagyis utolsó feladatot is megcsináltuk, mert az az volt, hogy megnézzük, van-e itt élet.

A maradék két hónapban – mivel már készen vagyunk a feladatainkkal – azt csinálunk, amit akarunk. Én még hatszor lemegyek a jégtakaró alá és vizsgálatokat végzek. Az utolsó alkalommal pedig elköszönök a barátommá vált Űrbálnától.

A felszállás napján mintha tudná, hogy elmegyek és kijön a nagy léken. 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1. Mikor elindul a rakéta, kinézek az ablakon és látom őt, mintha integetne nekem én meg visszaintegetek neki. Remélem, valaha még viszont látjuk egymást.

Mészáros Balázs 6. évfolyam
Zuglói Hajós Alfréd Magyar-Német Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola

Boda Blanka

Hunor 2125- A magyar űrutódok története

2125 január 5-ét írunk a Nagy Bálna nevű űrhajón. A Föld 10 perce robbant fel és mindenki sokkos állapotban van. Én Hunor vagyok az egyik magyar űrutód, akit beválogattak a International Super Human Development Programba. Ez lényegében egy olyan program, amire embereket válogattak be mind a 7 kontinensről és 195 országból. Én voltam az egyik, akit Magyarországról válogattak be. Eleinte nem akartam elfogadni, ezt a lehetőséget, mivel tudtam, hogy a családomat egyedül kéne hagynom. Amikor a családommal megvitattam, hogy mi legyen ők kezdtek el győzködni. És így vissza gondolva tényleg igazuk volt. Nekem itt a helyem, segítenem kell az emberiségnek. Ezt már akkor is tudtam, amikor beléptem ebbe a nagy fém monstrumba. Már 53 napja lakok itt ezen a hajón, de még nem elég ideje, hogy természetesnek találjam az engem és a hajót körülvevő űrt. Amikor felszálltunk, a lélegzetem elállt és olyan sok adrenalin termelődött a testemben, hogy majdnem felrobbantam. Hihetetlen érzés volt, már csak ezért is megérte úgy dönteném, hogy részt veszek a programban. A felszállás utáni 53 nap tanulással és gyakorlással telt. Megtanultam az orvosi alapismereteket, minden nap voltak erősítő edzések és heti egyszer szimulátorokban gyakorolhattuk a leszállást. Nagyon izgalmas volt a tréning, minden percét élveztem, de nem csak a gyakorlatiakat, hanem az elméletieket is. Szerintem okkal választottak engem erre a feladatra. Bár nem igazán tudom, hogy mi a feladat, mivel még nekünk nem mondták el. Ebédidőben mindig mindenki találgat, hogy miért is hívtak minket ide. Azt sem tudjuk, hogy hova megyünk. Nagyon rejtélyes ez az egész program, de engem most csak az érdekel, hogy jól teljesítsek. Egyetlen célom, hogy a Főnöknek, akiről amúgy semmit sem tudunk, megfeleljek. Ma úgy keltem, hogy elmegyek kora reggel az edzőterembe. Felkeltem 4:30-kor és 4:40-re már az edzőteremben voltam. Súlyokat emeltem, erősítettem, amit minden nap, csak 4:40-kor. Éppen fekvőtámaszoztam amikor egy nagy robbanást hallottam. Kiszaladtam és láttam, hogy mások is forgolódnak kint. Látszólag senki sem tudta, hogy mi történik. Hirtelen a hangosbemondó is megszólalt: Kérem, hogy mindenki, nyugodjon meg, ne pánikoljatok. A Föld az imént felrobbant, de nyugodjatok meg, biztonságban vagytok a Nagy Bálnán. – Erre mindenki csak még jobban el kezdett pánikolni, joggal. Egy pár percbe bele telt, mire észbe kaptam. A családom. A családom a Földön volt. A Föld felrobbant. Az otthonom a családommal együtt megsemmisült. A szeretteimet és a szülőbolygómat többe sosem láthatom. Teljesen összeomlottam, szó szerint. Csak arra emlékszem, hogy lezuhantam a földre. Nem feküdtem a földön sokáig, arra keltem, hogy egy üveg vízzel arcon loccsantottak. A jéghideg víztől, visszatért belém a lélek. Felálltam és észrevettem, hogy mások is összeomlottak. Nem feltétlenül, ténylegesen a földön fekve, hanem lelkileg. Láttam az arcukon. Összetörtek. Mint én. A hangosbemondó újra megszólalt: Kérem mindenki fáradjon a hálótermébe azonnal. Mindenki nyugodjon meg! Az előcsarnok a mai napra le lesz zárva és a kiképzések is elmaradnak. Köszönöm a figyelmet! – Ez a bemondás nem enyhített a hangulaton. Továbbra is mindenki sikítozott és ájuldozott. Miután senki sem volt hajlandó elmenni az előcsarnokból, megjelent 5 állig felfegyverkezett katona. Elkezdtek lövöldözni, eleinte még csak a plafonra, de miután a tömeg nem oszlott fel stratégiát váltottak. Elkezdtek a tömegbe lőni. Erre mindenki fejvesztve menekült ki a csarnokból. Én is, amilyen gyorsan csak tudtam, futottam ki a tűzlépcsőkhöz. Nem néztem hátra, nem tudtam, hogy lett- a lövöldözésnek áldozata, de nagyon reméltem, hogy nem. Befutottam egyenesen a szobámba és bezártam az ajtót Leültem a szobám sarkában lévő sámlira. Kellett egy kis idő, hogy feldolgozzam a történteket. Még csak 10 perce robbant fel a Föld, de már minden megváltozott. A szomszédos szobákból sírást és sikoltozás lehetett hallani. A keserves sikoltozást a hangosbemondó recsegve megszólaló hangja szakította meg: Kedves Nagy Bálna lakói! Ami az imént az előcsarnokban történt mélyen elszomorított. Mindannyiótok arra van kiképezve, hogy engedelmeskedjen. Mivel nem tartottátok be a parancsot ezért cselekednünk kellett. Ha engedelmeskedtek volna akkor most nem lenne 5 fedélzetlakó halott. Remélem, hogy mindenki érzi, hogy ezért csak a lakók a felelősek. Köszönöm a figyelmet! – Erre nem is tudtam, hogy hogyan reagáljak. 5 embert

lelőttek és azt akarják, hogy ezért is hibáztassuk magunkat. Nem ez volt az első furcsa dolog, ami itt történt, csak eddig nem tűntek fel ezek a furcsaságok. Például minden tréningen vagy étkezéseknél az ajtóban ugyanilyen katonák álltak és akik átlagon alulinak bizonyultak azokat áthelyezték. Vagy mi van, ha nem áthelyezték őket, hanem eliminálták? Lehetséges, hogy ha nem úgy teszünk, ahogy a Főnök akarj, akkor végeznek velünk. És ezt addig csinálják amíg csak azok maradnak, akik a legalkalmasabbak. Akkor ezért az a neve ennek a programnak, hogy International Super Human Development Program mert szuper embereket''alkotnak", akik úgy táncolnak ahogy a Főnök fütyül. Lehetek bármilyen okos, bármilyen fitt, ha egy parancsnak is ellenszegülök, akkor végem. Ki is az a Főnök? Ilyen gondolatok suhantak át az agyamon miközben még mindig a kis sámlin ücsörögtem a szoba sarkában. Tehetetlennek éreztem magam, mert jobb esetekben már régen a Főnök irodája felé tartanék, hogy panaszkodjak, de annyira féltem, hogy ezt az ötletet elvetettem. Úgy gondoltam, hogy ha edzek egy kicsit a szobámban, az nem árthat. Az edzés előtt bemelegítettem. Bemelegítés közben csak újabb kérdések fogalmazódtak meg bennem. Miért pont minket válogattak be, hoa vannak még köztünk olyanok, akik a Főnök számára''selejtesnek" számítanak? Nem értettem, hogy mi folyik itt és ráadásul a sokáig tartó bezártság idegessé tett. Elkezdtem edzeni, hogy levezessem a feszültséget.

Körülbelül fél óra edzés után megszólal a hangosbemondó: Jó estét, kedves fedélzetlakók! Sajnálattal közlöm, hogy holnap reggelig nem hagyhatja el senki sem a lakótermét, kivétel, ha valakinek orvosi ellátásra lenne szüksége. Kérem, csak akkor hívják az orvosunkat, hogyha 3-as szintű rosszullétet érzékelnek. Köszönöm a figyelmet. – Gyorsan pörög az agyam. Mi is az a 3 as szintű rosszullét? Nem jutott eszembe, pedig a legutóbbi kiképzésen pont ezt vettük. Hirtelen eszembe jutott: az izomszakadás, fuldoklás és égési sérülés számít 3-as színtő rosszullétnek. Nagyon ki szerettem volna menni ezért úgy teszek majd, mint ha fuldokolnék. Felkaptam a telefont és felhívtam az orvost. Miután felvette fuldokoló hangokat adtam ki, hogy meggyőzzem. Azt mondta, hogy 2 percen belül a lakosztályához ér ezért, gyorsan elő kellett készülnöm. Levertem egy pár dolgot az asztalról, megtöltöttem egy poharat vízzel és feldöntöttem,

hogy úgy nézzen ki, mintha a víz akadt volna a torkomon és miközben kalimpáltam feldöntöttem a poharat. Lefeküdtem a földre és elkezdtem fetrengeni, mert bármelyik pillanatban ott lehetett már az orvos. Hallottam a lépteit, ahogy fut folyosóról, de nem aggódtam, mert felkészültem. Az orvos körülbelül 1 perccel később berúgta az ajtómat és odament hozzám. Feltett egy kórházi ágyra, miközben én továbbra is fuldokoló hangokat hallattam. Elszáguldott velem az orvosi szobába. Érdekes, sosem jártam még az előtt az orvosi szobában. Nagyon rideg hangulatot áraszt az a hely a fehér csempével, fehér bútorokkal és fehér hullazsákokkal. Rettenetesen sok fehérzsákot láttam ott. Nem csak ötöt, ami azt jelenti, hogy mások is vesztették már el életüket a Nagy Bálnán. Remélhetőleg nem a Főnök által. Engem, miközben nézelődtem, ráhelyezett a doktor egy kórházi ágyra. Felültetett és a Heimlich-fogást alkalmazta rajtam. Kiköptem a számban összegyűjtött nyálat, mint ha a víz lenne, amit félre nyeltem. Úgy tettem, mint aki tényleg majdnem meghalt volna és nagyon megköszöntem. Az orvos az életmentés után azt mondta, hogy még itt kell maradnom egy éjszakát, hogy megvizsgálhasson alaposan. Én nem ellenkeztem, sőtt nagyon örültem, de az örömömet nem mutattam ki. Elkísért az egyik dohos, enyhén penészes ágyhoz és ott, hagyott. Eljött az én időm, gondoltam és amint úgy hallottam, hogy az orvos elment elindultam. Gyakoroltuk a tréningeken a lopakodást és az most nagyon jól jött. Ellopakodtam a legközelebbi irodába és ott megálltam. Úgy terveztem, hogy onnan elmegyek, amint mindenki elalszik, de amikor beléptem meggondoltam magam. A szobában végtelen mennyiségű irattartót láttam. Azonnal ki is nyitottam egyet és átpörgettem az iratokat. Akkor még nem tudtam pontosan, hogy mit is keresek, de mélyen belül éreztem, hogy valami nincs rendben a programmal. Egyre csak kerestem, kerestem és kerestem, de nem találtam semmit. Már majdnem feladtam, de aztán egy neon sárga irattartó került a kezembe. Úgy gondoltam, hogy ez lesz az utolsó, amit megnézek, mert nem éri meg ezzel az időmet húznom. Kedvetlenül átpörgettem az iratokat és amikor már csak egy maradt a tartóban feltűnt valami: Egy levél, aminek a címzettje a Főnök volt. Azonnal kirántottam a levelet és eldobtam a tartót. A levél nem volt megbontva, sőt egy régies pecsét is volt rajta. Nagyot néztem rajta, mivel utoljára egy múzeumban láttam ilyet. Miután megcsodáltam a pecsétet, feltéptem és elolvastam a levél tartalmát. Az arcomra kiült az izgatottság, de miután

elolvastam a levelet, a mosolyom hamar grimaszba torzult. A levélben az állt, hogy valaki, aki a Főnök főnöke kiadja a Főnöknek a parancsot, hogy alapítson egy programot, amibe szuper embereket válogat. Ezeket az embereket képeztesse ki katonáknak. Miután a Föld felrobbant a Főnök irányításával minden bolyót leigázunk, mi a katonák és utána életünk végéig a Főnököt és az ő főnökét kell szolgálnunk. Undorító. Ez az egész nagyon felkavart. Én egész a mai napig bele sem gondoltam, hogy mire készíthetnek fel minket, de ha bele is gondoltam volna, akkor biztos, hogy nem ez jutott volna az eszembe. Úgy éreztem, hogy rögtön cselekednem kell. Kiszaladtam és elfutottam egészen a lakosztályokig. Rohantam , ahogy csak tudtam, megállás nélkül. Alig kaptam levegőt Amint oda értem elkezdtem torkaszakadtából ordibálni, hogy mindenki felkeljen. Megvártam amíg elegen ki nem jönnek, hogy közölni tudjam a Főnök tervét. Fennhangon elkezdtem nekik utasításokat adni. Megkértem őket, hogy amilyen gyorsan csak lehet kövessenek az előcsarnokig és majd ott amíg szónokolok maradjanak csendben amennyire csak tudnak. A többi lakó érezte, hogy valami fontosat szeretnék közölni velük ezért kérdések nélkül elindultak velem az előcsarnok irányába. Amint elértük a tágas csarnokot én felálltam a pódiumra és e kezdtem szónokolni. Előhúztam a levelet a zsebemből és megmutattam mindenkinek. Miután befejeztem a levél külső bemutatását el akartam kezdeni a felolvasást, de egy hangos sziréna és egy durranás megszakított. Már csak annyit láttam, hogy egy golyó repül egyenesen a két szemem közé és eltalál.

Boda Blanka 7. osztály
Zuglói Hajós Alfréd Magyar-Német Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola

Kertész Kornél

Hunor – 2125 A magyar utódok története

A levegőben lebegő buszok halk zümmögése összeolvadt a város távoli morajával. Hunor, a tizenhét éves, kicsit álmodozó srác, ott állt az üvegpadlós peron szélén, és bámulta a villódzó hologram-hirdetéseket. A robotok körülötte tökéletesen végezték a munkájukat, hibátlanul tették a dolgukat. A városban üvegfalú, égig érő tornyok sorakoztak. Egy busz kék fénysávot húzva suhant be a megállóba, Hunor pedig komótosan felszállt rá.

Hunor nem volt átlagos srác. Bátor volt, barátságos, folyton kérdezősködő, mindig érdekelte, hogy miért nincs igazi szél, eső, vagy csak egy kis káosz ebben a tökéletességben? Kifelé bámult a busz ablakán, ami meteorkőből készült, de hamar megunta a minden nap elé táruló tökéletes látványt. Aztán mégis, valamin megakadt a szeme. A város közepén ott magasodott a Nextris épülete. Sötét üvegfala mögött semmit nem lehetett látni, mintha szándékosan rejtegetne valamit. Senki sem tudta, mi folyik bent, csak azt, hogy akit oda egyszer bevittek, az sosem jön ki már ugyanúgy.

Ebben a pillanatban Hunor telefonja megrezdült. Ismeretlen számról kapott üzenetet. Kíváncsian megnyitotta és olvasni kezdte.

„Hunor! Már régóta figyelünk. Látjuk, hogy neked is feltűnt, mennyire tökéletes ez a város. Ha tudni akarod az igazságot, gyere el ma este 22:00-kor a Régi Kikötőhöz.”

Összeszorult a gyomra – kétszer is elolvasta az üzenetet.

– Bízhatok bennük? – morfondírozott magában. – Mi van, ha csapda?

Aztán döntött, pötyögni kezdte a választ.

– „Rendben. Ott leszek.”

Gyorsan rányomott a küldés gombra mielőtt meggondolhatta volna magát és el is kezdett mással foglalkozni. A busz támlája elé vetített hologram újságban egy cikkre lett figyelmes: „Tegnap éjjel néhány fiatal lázadó megpróbált betörni a Nextris épületébe.”

– Talán ők írták az üzenetet? – gondolkodott magában. – Mindegy, nemsokára úgyis kiderül.

Éjszaka, amikor a kikötő felé settenkedett, a szél ringatta a hajókat, a robotok pedig kitartóan pakolták a hordókat. A móló végén egy árny mozdult.

– Te vagy Hunor Moonfieldből? – kérdezte egy laza, de határozott női hang.

– Honnan tudod, ki vagyok? – kíváncsiskodott Hunor bizalmatlanul.

– Ránézésre. Az öltözéked, a stílusod – felelte a hang, és halkan hozzátette: – Nem is rossz.

A sötétből előlépett egy vele egyidős, sportos lány, ruháján rengeteg kitűző csillant meg a bolygó két holdjának erős fényében. Hunor rögtön kiszúrta a sulija, a Mariya jelvényét. Bár egy évfolyamba jártak, még sosem látta a lányt.

– Elina vagyok, a Szikra nevű lázadó csoportból – mutatkozott be.

– Miért hívtatok ide? Miért pont engem? – kérdezte Hunor

– Most nem ez a lényeg. Tudni akarod, mi rejtőzik a felszín alatt? – kérdezte Elina, szinte siettetve.

– És ha túl nagy a rizikó? – vetette fel Hunor.

– Megijedtél, moonfieldi fiú? – vigyorgott Elina.

– Nem… Térjünk a lényegre. – mondta Hunor és próbált határozottnak tűnni.

– Utoljára kérdezem, készen állsz? – sürgette a választ a lány.

– Készen állok – vágta rá Hunor.

A lány elővett egy alkarra csatolható szerkezetet. Hunor értetlenül nézett rá.

– Ezt a tegnapi akcióban szereztük. Ezzel bármilyen elektronikai rendszert megzavarhatunk.

– Szóval ti voltatok… gondoltam, amikor az üzenetet olvastam.

– Ha te mondod. Holnap figyeld a mobilod! – mondta Elina, aztán eltűnt a sötétben.

Másnap Hunor ismét üzenetet kapott és az abban megadott helyen és időben megjelent. A szikra csapata már várta. Öten voltak, két lány és három fiú.

A Szikra csapatával megindult a Nextris főhadiszállására.

– Maradj mögöttem – szólt vissza Elina, amikor odaértek.

Egy szűk szellőzőn kúsztak be az épületbe. Hunor szíve úgy vert, mintha ki akarna ugrani a mellkasából. A csapat egy üres csarnokba jutott, ahol a falakon óriási hologram-panelek vakítottak, mellettük pókszerű biztonsági robotok mászkáltak. Figyelték minden mozdulatukat, de a digitális zavaró a karjukon elrejtette őket a robotok szeme elől.

– Vigyázz! – kiáltott Elina, és elrántotta Hunort egy feketelyuk-bomba mellől.

– Majdnem felrobbantál – suttogta, és tényleg aggódva nézett rá.

Lopakodva kerülték a padlóban ás a falakban elhelyezett mozgás és hő kamerákat, valamint lézer csóvákat. Egy rossz lépés, és elkapják őket.

– Jobbra, most! – suttogta Elina.

A csapat megtorpant, elérték és elképedve bámulták a színes vezérlőtermet. Hunor bedugta a pendrivot a panelbe, és hirtelen minden vibrálni kezdett. A vírus elkezdett dolgozni. A hologramok félig átlátszóvá váltak, és mögöttük előtűnt a valóság: a kicsit romos, elhagyatott város, amit a tökéletes illúzió, a Nextris szoftver rejtett el.

– Ez… ez lenne az igazi világ? – suttogta Hunor, de nem volt idő beszélgetésre.

– Rendszerhiba! Hallatszódott szirénázva a hangszórókból. A robotok támadásba lendültek, a csapat rohanni kezdett. Hunor, Elina és a többiek precízen mozogtak, kerülgették a csapdákat és a pásztázó drónokat.

Hunor fejében csak egy gondolat járt: ha most hibáznak, vége mindennek. De minden lépésnél magabiztosabb lett, egyre ügyesebben ugrott el a csapdák és lézerek csóvája elől. Végül kijutottak és mögöttük az épület fényei lassan kihunytak. Az épület összeomlott és maga alá temette az illúziógyárat. Bár a tökéletes világuk megsemmisült, Hunor érezte, hogy csak most kezdődik igazán valami új, értékes és valóságos. A város még mindig ott állt a felhőkarcolóival, de mintha most először ébredezett volna.

Kertész Kornél 8. osztály
Zuglói Hajós Alfréd Magyar-Német Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola

Papp Alfonzina Minna

Az én fergeteges űrkalandom

Magyarország történelme során már két magyar ember is feljutott a világűrbe. Az első Farkas Bertalan volt 1980-ban, Kapu Tibor kutatóűrhajós pedig, 2025-ben járt odafent. Sokat gondolkodtam mostanában milyen lehetett nekik ott, vajon mit is élhettek át az utazásaik során.

Nagy szerencsémre egy közös vásárlásra kaptam meghívást Kapu Tiborral.

Anya azt kérdezte tőlem:

– Milyen boltba mentek, mit vesztek majd?

– Űrelemózsiát! – vágtam rá lelkesen.

– De jó! Kíváncsi vagyok mit ehetnek ott az űrben.

Egész héten erre készültem, ezt tervezgettem. Vasárnap volt a találkozó, szombaton már nagyon izgultam. Gondolatban elterveztem miket fogok kérdezni majd tőle, ha találkozunk. Már hajnalban felkeltem, pedig csak reggel 8-kor szoktam hétvégenként. 10 órakor volt a tervezett találkozó. Az izgatottság miatt el is bizonytalanodtam, hogy menjek-e, de az anyukám biztatott, hogy ki ne hagyjam. Elindultam, útközben az járt a fejemben, hogy csak el ne szúrjam a beszélgetést. Odaértem és Kapu Tibor már ott várt rám.

Szép jó napot! – köszöntött az űrhajós.

Jó napot kívánok! – köszöntem szerényen.

Nem bírtam tovább, rögtön kérdezgetni kezdtem.

Jó volt az űrben? Hány napig tartott az út? Ijesztő volt? Finom volt az űrebéd?

Kapu Tibor kedvesen válaszolt minden kérdésemre.

Útközben nem ehettünk, a visszaszámlálás kezdetekor nagyon izgultunk. Néhány óra után meg is érkeztünk. Különleges teszteteket hajtottunk végre. Az ebédet űrtubusból tudtuk enni…

Én csak hallgattam és hallgattam az érdekes történeteket. Közben annyira elkalandoztam, hogy a kosarammal levertem a polcról egy üveget. Gyorsan utánanyúltam és el is kaptam.

Hűha, ilyen jó reflexei még egy űrhajósnak sincsenek! – mondta Kapu Tibor.

A vásárlás végén az űrhajóstól egy érmet is kaptam emlékül, amin egy bolygó képe volt. Igaz csak vásárolni mentem Kapu Tiborral, de számomra olyan volt, mintha egy fergeteges űrkalandon vettem volna részt. Otthon mindent elmeséltem anyukámnak, aki büszke volt rám és örült, hogy jól éreztem magam.

A történetemben nem valódi eseményeket meséltem el, de ki tudja, egyszer akár még valóság is lehet belőle. Talán mire felnövök űrhajóval járhatok majd bevásárolni az űrelemózsia boltba és minden nap várhat rám egy valódi űrkaland.

Papp Alfonzina Minna 4. b osztály
Zuglói Hajós Alfréd Magyar-Német Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola

Káldi Barnabás

Hunor 2125 – A magyar űrutódok története

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ember. Vagyis több ember. Összesen két ember volt. Az egyik ember neve Beatrix, a másik ember neve Júlia. Beatrix és Júlia nagyon jó barátnők voltak. Nekik volt a legizgalmasabb munkájuk! A munkájuk minden nap az űrben folyt. Beatrixnak egy gyereke volt, Ubul. Júliának két gyereke volt, Adél és Nóra. Beatrix és Júlia sokat foglalkoztak a munkájukkal, de azért a gyerekekre is hagytak időt. Beatrix és Júlia megesküdtek, hogy amikor a gyerekeik készen állnak, akkor ők lesznek az űrutódok.

Eltelt pár esztendő. Beatrix és Júlia szerint is készen álltak a gyerekek. Felvitték őket magukkal az űrbe. A gyerekek nagyon örültek neki. Megtudták, hogy a Nap a legforróbb bolygó, megtudták, hogy a szürke nyálka egy apokalipszis[1]! Ki is szálltak az űrhajóból. Nagyon jót lebegtek, aztán visszatértek a Földre. Beatrix és Júlia elmondták a gyerekeknek, hogy ők fogják folytatni a munkájukat. A gyerekek örvendeztek. Nagyon várták a munkát. Beatrix és Júlia rájuk bíztak egy küldetést, egy nagyon fontos küldetést: Az űrlények ellen fogtok harcolni! Most mehettek! Vigyázzatok magatokra! Sok szerencsét! Ubul, Adél és Nóra elindultak. Egyszerre kiáltották: huhú!

Fel is értek az úrbe. Kiszálltak az úrhajóból. Menjünk a Ligórra[2]! Ott laknak az űrlények. Vigyünk kardot, pisztolyt és, és, és… Nem kell ennyi minden! Jó, de a lándzsát vihetnénk! Jó, vigyük. De csapatmunkában kell dolgoznunk! Menjünk együtt! Hajrá!

Elkezdődött a csata. De jaj, az űrlények nyertek! Elfogták a gyerekeket és elvitték. Bezárták őket a börtönbe. Kaptak ennivalót és vizet. Egyszer Adél megkérdezte az űrlényeket, hogy mikor engedik el őket. Az űrlények vezére azt felelte: Akkor engedünk el, amikor megmondjátok, hogy hol van a sziku[3]. A sziku gyémánt, igen, mi is azt keressük, válaszolta Adél. Hirtelen Ubul azt mondta: Nem is ez a küldetésünk. Tudom, mondta Adél. Átverem őket. Jó, megmondjuk, hol van, fordult Adél az űrlényekhez. A kalikuban[4] van. Én nem úgy hallottam, szólt az űrlény. Nem hiszek nektek. Itt van a térkép. Mutasd meg! Oké, add ezt ide! Indulás! Titeket meg szépen itt hagyunk. Elmentek az űrlények. Szabaduljunk ki, mondta Nóra. Abból a fából jó kulcs lenne… Jaj, nem érem el. Majd én, mondta Ubul, majd kinyúlt a rácson és megfogta a botot. Adélnál volt egy bicska, gyorsan ki is jutottak. Hurrá, kiáltották egyszerre a kijutásért!

Menjünk az űrlények után! Már lehet, hogy megtalálták a szikut. Nekünk kell előbb megtalálnunk! Remélem, nem találták még meg…. Merre van a barlang? Elvitték a térképet. Kövessük a lábnyomokat! Jó ötlet! Irány, juhú!

Útközben találkoztak egy nyúllal. A nyúl megvadult, a gyerekek azonban gyorsan legyőzték a megvadult nyulat. És mentek tovább. Követték, követték a lábnyomokat, és egyszer csak odaértek a sukihoz[5]. Tényleg igaz, úgy néz ki, mint egy híd, át kell menni rajta, azaz alatta.

Közeledtek a Lubi folyóhoz. Át is keltek a hídon, de közben Adél beleesett a vízbe. Ubul és Nóra utána kaptak, de nem tudták megfogni. Ott egy ág, kapaszkodj bele! Megvan, kiáltotta Adél. Nóra és Ubul ekkor megfogták Adél kezét és kihúzták a folyóból. Nagyon fázok. Nóra, van nálad törölköző? Sajnos nincs, válaszolta. Ubul, nálad van? Persze, tessék. Jó, köszi! Mehetünk tovább. Aztán sokáig mendegéltek és egy idő múlva odaértek a Nap szigethez, de azt nem lehetett megkerülni, olyan forró volt.

Ó, jaj, de forró! Nem lehet átkelni! Én még vizes vagyok, mondta Adél. Várjatok, én majd lehűtöm. Azzal lerázta magáról a vizet. Eloltották a Nap sziget forróságát. Végre, itt a következő kaliku, és az már a gyémánt helye. Mindjárt ott vagyunk, ha nem akadályoz meg minket valami, mondta Ubul. Hogyha vé-

1 apokalipszis: világ vége
2 Ligór: egy bolygó
3 sziku: gyémánt
4 kaliku: barlang
5 suki: híd

geztünk a küldetéssel, lesz még egy másik. Erről beszélgettek, amikor megérkeztek a kaliku bejáratához és meglátták a szikut.

Meg akarták szerezni az űrlényektől a szikut. De az űrlények bezárták egy acél széfbe, majd elmentek.

Ubul, Nóra és Adél követték az űrlények lábnyomait. De az űrlények útközben leejtették az acél széfet. A gyerekek megfogták, próbálták kinyitni, de nem tudták. Végül elhatározták, hogy elviszik a Földre. De miközben mentek le, próbálgattak kinyitni, de minden egyes próbálkozásnál rossz kód lett beütve.

Meg is érkeztek, megmutatták szüleiknek, amit hoztak. A szülők megvizsgálták, majd Beatrix így szólt: régen ez az én széfem volt, tudom a kódját, 386927103 és kész.

Beatrix beütötte a kódot és… eléjük tárult a sziku látványa, de nem csak a sziku volt benne! Volt benne más is. Tele volt arannyal és pénzzel. Hurrá, gazdagok leszünk, mondta Nóra. Elmehetünk még egy küldetésre? Szerintem előtte pihenjetek kicsit, mondta Júlia. Biztos fáradtak vagytok. Hát az jó lenne, sóhajtottak a gyerekek. Üljetek a kanapéra! A következő küldetést mondom el. A következőp küldetésetek a Napnál lesz. Meg kell vizsgálnotok a Nap melegségét. Hááát, de az lehetetlen, szétéget minket. Azért egy próbát megér, kacsintott Ubul. Próbáljuk meg, mondta Adél. Jó, menjünk, felelt Nóra.

Káldi Barnabás 3. osztály
Zuglói Hajós Alfréd Magyar-Német Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola

Kocsis Anna Szófia

Az Űrkaland

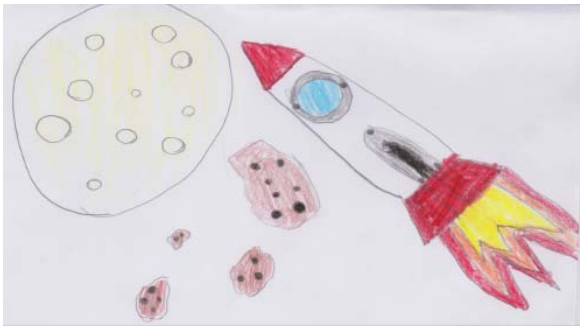

Én Budapesten lakom és nagyon szeretek a nagymamámnál nyaralni. Rettentő izgatott voltam, mert másnap mentünk nagymamához. Már mindent bepakoltam. Játékot, inni, ennivalót és rajzeszközöket. Mamával nagyon jó játszani, sokat rajzolunk, bújócskázunk és fogócskázunk együtt. Most az unokatestvérem is jött. Vele még száz féle játékot lehet játszani. Vacsora és alvás után indultunk a nagy kalandra.

Az éjszaka gyorsan elröpült. Reggel elindultunk és az óriási távolság ellenére pár perc múlva már ott is voltunk az új repülő- autó technológia segítségével. Mama nagyon boldog volt, hogy mindkét család megérkezett. A nagyszüleim a Marson laknak. Miután a szüleink haza utaztak, csak mi ketten maradtunk ott az unokatestvéremmel. Egész nap játszottunk bújócskát, fogócskáztunk és rajzoltunk. Majd eljött az este és lefeküdtünk aludni.

Másnap reggel megbeszéltük a következő néhány napra a programot. Elhatároztuk, hogy először úszni megyünk, utána pedig kirándulni fogunk egyet, meglátogatjuk a Holdat űrhajóval. Azért szeretek a Marson úszni menni, mert ott az úszómedence, amelyben lubickolni fogunk akkora, mint egy egész város. Először is a nagyszüleim robotjai bepakolták a felszerelésünket az úszáshoz. Amikor mama szólt papának, hogy elkészültünk, akkor el is indultunk úszni. Tíz másodpercig tart, hogy odaérjünk, így egy szempillantás és már ott is voltunk. Kiszálltunk a kocsiból és bementünk az épületbe, ami olyan magas volt, hogy az eget is karcolta. Odabent párás illat volt, és egy hatalmas medence a terem közepén. Átöltöztünk, majd hatalmas csobbanással a vízben landoltunk. Ezután pedig csak úsztunk és úsztunk. Ekkor mamának csörögni kezdet a karkőtőmobilja

– Halló, halló, én Fanni vagyok a fodrász! – hallatszott a vonal másik végén.

– Ó, Fanni miről lenne szó? – válaszolta nagymama.

– A jövő heti időpontot áttehetnénk mára? – kérdezte.

– Hát persze! – válaszolta nagymama.

– Köszönöm szépen, viszontlátásra!

– Gyerekek indulnunk kell. – mondta a nagymama, így visszaöltöztünk és hazamentünk, hogy átüljünk az űrhajóba. Amikor elindult az űrhajó egyszer csak hirtelen megláttuk a Holdat. De szép – mondtuk mind hárman egyszerre – és nemsokára megérkeztünk. Pár perc múlva leszálltunk a Holdon.

Valami fura zöld lényt láttunk, aki keservesen sírt. Odamentünk megkérdeztük tőle, hogy mi a baj? Az űrlény nem felelt, de egyszer csak érdekes dolog történt, mintha az űrlény a fejünkbe sugározta volna a választ. A gondolataival azt felelte, hogy elvesztette a kiskedvencét, Morzsit ezért olyan szomorú. Mintha félt volna tőlünk.

– Ne félj segítünk megtalálni! – mondtam akkor neki.

Az űrlény ekkor felvidult és elkezdett mesélni, úgy, ahogyan az előbb.

– Én egy felfedező abc vagyok, a nevem D. Az a küldetésünk, hogy járjuk az Univerzumot, meglátogassunk minden bolygót és felfedezzük, megismerjük az ott élő lényeket. Barátságot kössünk velük, új ismereteket tanuljunk, amiket később megosztunk a többiekkel. Nagyon sokféle érdekes űrlakóval találkoztunk így szerte az Univerzumban.

Ebben a pillanatban a többi, D-hez hasonló abc, akik eddig el voltak rejtőzve előbújtak, de mivel azt hitték, hogy bántani akarjuk D-t, ezért megdobáltak minket viszkető porral. Nagyon kellemetlen volt, de szerencsére gyorsan sikerült tisztáznunk a félreértést, mivel akkor D felkiáltott (természetesen csak gondolatban):

– Állj! Csak segíteni akarnak, nem bántani.

A többi abc nagyon meglepődött. Egymásra néztek, úgy tűnt, mintha beszélnének egymással. Ekkor D azt sugározta: -Gyertek velem. Felkerekedtünk és elindultunk valahova. Nem tudtuk mi vár ránk. Egyszer csak meglátunk egy hatalmas várat, ami csupa zöld volt. Amikor beléptünk azt láttuk, hogy sok a szoba és minden szoba fölött van egy betű, ráadásul abc sorendben. D megmutatta a szobáját. Mindenen D betű volt. A többi abc azt kérte ebédeljünk együtt, mama odaadta a kedvenc sütim receptjét, hogy kipróbálhassák ők is. Majd elindultunk a nagy terembe ebédelni. Beléptünk, hatalmas volt. Az ebéd rizs volt hússal és húsleves. No meg egy finom kis torta. Ekkor eszembe jutott, megígértem D-nek, hogy megtaláljuk a kutyusát.

– D, mesélj Morzsiról! Mi történt vele?

Az egyik küldetésünk során a Föld nevű bolygóra tévedtünk. Találkoztam egy nagyon kedves kisméretű emberrel, egy kislánnyal, akit Toma Sárinak hívtak. Sokat beszélgettünk, megkértem, hogy segítsen nekünk meséljen az emberekről. Sári azt mondta, legjobban úgy tudjuk megismerni őket, ha megismerjük a múltjukat, azt, hogy honnan indultak, hogyan kezdődött a történetük. Azt mondta ismer egy csoda helyet, ahol mindezt megnézhetjük és közben nagyon érdekes dolgokkal találkozhatunk. Elvitte a teljes D csapatot a Természettudományi Múzeumba. Éjszaka volt már, sötét csend volt a múzeumban. Csak az elemlámpáink fénye villant a falakon és az érdekes tárgyakkal teli üvegszekrényeken. Amikor beléptünk egy terembe, amely hatalmas dinoszaurusz csontvázakkal volt tele, Morzsi a robokutty hirtelen szaladni kezdett, megkergetni ezeket az egykor élt hatalmas hüllőket. Hiába próbáltam visszahívni, sajnos eltűnt a sok terem labirintus rendszerében. Hiába kerestük mindannyian, hívtuk őt, sajnos nem került elő reggelig, amikor világosodni kezdett. Nem kockáztathattuk, hogy ránk bukkanjanak az emberek, nehéz szívvel, de haza kellett térnünk. Szegény robokutty biztosan nagyon elveszett lehet azon a távoli bolygón egyedül.

– Ó, de szomorú történet! Szerencsére én éppen a Föld nevű bolygóról érkeztem, amikor visszatérünk, segíteni fogok neked megtalálni és ha előkerül visszaküldöm hozzád.

– Köszönöm szépen Panni! Nagyon boldog vagyok!

Mama ekkor az órájára pillantott. – Hú már ennyi az idő, indulnunk kell.- Az abck kikísértek minket az űrhajóhoz.

– Sziasztok!-mondtuk-Köszönjük a vendéglátást! Azzal elindultunk. Még egyszer visszanéztünk a Holdra, de utána már csak a Földet láttuk. Amikor leszálltunk az udvarunkon, észrevettük, hogy eltűnt a mi kutyusunk is. Így kiabálni kezdtünk, Bodri! Bodri! De nem találtuk őt. Eszembe jutott a csip, az új rendszer ide tudja hívni Bodrit. Megkértem mamát, hogy hívja ide őt a csip segítségével. Bodri nemsokára itthon is volt. Bár csak ilyen egyszerű lenne Morzsival is…

De akkor sajnos rohannunk kellett a fodrászhoz, mert ötkor ott kellett lennünk. Gyorsan leszálltunk a kocsival és kipattantunk az ajtón. Beléptünk a fodrászatba. Amikor beleszagoltunk a levegőbe minden féle illatot éreztünk. A fodrász néni nagyon kedves volt.

– Csókolóm Juli néni!

– Jónapot kívánok Fanni!

– Melyik frizurát szeretné?

– Azt a múltkorit. Akkor jöjjön, ez a gép lesz a jó!

Mama belült az egyik gépbe. Ő és a fodrász elővették az újságjaikat és olvasni kezdtek mindketten. Egy negyed óra múlva mama gyönyörű új frizurát kapott.

– Mama nagyon szép lett a hajad!

– Köszönöm szépen kis csillagom.

– Na mehetünk?

– Igen.

– Köszönöm szépen Fanni.

Hazafelé autóztunk éppen az űrmobillal, amikor hirtelen megpillantottam robokuttyot az utcán szimatolva. Rögtön tudtam, hogy csak ő lehet az, mivel hozzá fogható kutyust még soha nem láttam

a Földön. Megálltunk és odaszaladtam hozzá. Mindent elmeséltem neki, nagyon örült, hogy végre hazatérhet a gazdijához. Nemsokára kiderült, hogy valami gond lehet vele, mert nagyon furcsán viselkedett. Jobban megvizsgáltuk és kiderült, hogy a látásával történhetett valami, ezért is keveredhetett el a gazdájától is. Megbeszéltük, hogy segíteni kell rajta, így nem fog tudni hazatalálni. Úgy döntöttünk, hogy elviszszük a közeli robotjavító állomásra, ott biztosan tudnak rajta segíteni. A robotszervízben nagyon kedvesek voltak a dolgozók, bár nem ismerték ezt a technológiát, de szerencsére tudtak rajta segíteni, egy különleges nanorobot néhány perc alatt megjavította. Morzsi látása tökéletes lett, így alkalmas volt az utazásra.

Otthon vacsit adtunk neki az utazás előtt, majd elbúcsúztunk tőle, értesítettük D-t, hogy hamarosan érkezik a kis kedvence. Morzsi beszállt a robot szállító űrhajóba és rövid idő alatt otthon termett.

D nagyon boldog és hálás volt. Azóta barátok lettünk, többször beszéltünk az űrmobilon keresztül és gyakran meglátogatjuk egymást. D-vel való barátságomnak köszönhetően, később még számtalan űrkalandban volt részem, de erről majd legközelebb mesélek…

Kocsis Anna Szófia 2.b. osztályos tanuló
Zuglói Hajós Alfréd Magyar-Német Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola

Szabó Balázs Bence

Mindennapi dolgozók

FÖLD, USA, Houston, Texas / **2108.** szeptember 3.
Robert Arch, a NASA operatív igazgatója, mint mindig, először végigmérte a szobában tartózkodókat, mielőtt leült volna nagy bőrfoteljébe. Mellette állt némán Daniel Fest, a NASA Mérnöki Kamarájának elnöke. Viszont mind a ketten az előttük ülő férfit bámulták súlyos tekintetükkel. A férfi nem volt más, mint Berg Péter, berepülő pilóta. Na most, fennáll a kérdés, mit keres egy pilóta két ilyen befolyásos ember társaságában? Erre a kérdésre, maga Péter is igen hamar választ kapott. Mr. Arch egy aktát dobott az asztalra, rajta nagy nyomtatott betűkkel ez állt: **„PROJECT PIERCER".**

– Szóval **–** kezdte Mr. Arch **–** 13 sikeres repülés az PX-3-mal, 114 óra repülés kísérleti repülőkkel, háromszorosan kitüntette az amerikai elnök és a magyar miniszterelnök. Itt egy pillanatra megállt, és felnézett szemüvegéből. – Árulja el nekem, mit keres a Földön? Miért nem ment űrhajósnak?

– Nem tudom uram, miért vagyok itt?

– Nézze – szólalt meg Mr. Fest –, nem kerülgetem a forró kását, bár a PIERCER-ben jól teljesített, áthelyezzük egy új projektbe.

Azoknak, akik nem tudnák, a PIERCER egy különleges projekt volt, mely nevét közvetlen mivoltából kapta. A repülő, amely gyakran egy PX-3-as vagy PX-4-es volt, szó szerint átszúrt az atmoszférán, majd felgyorsult a megfelelő sebességre. Ezt 2106-ban Berg Péter reformálta meg, mikor elérte a repülés történetének eddigi legnagyobb sebességét, ami Mach 20-at jelentett.

– Szabad megtudnom, mi az?

– Mindent a maga idejében. Hogy áll az űrutazáshoz?

– Nem mondhatnám, hogy próbáltam.

– Az mindegy. Szeretné kipróbálni?

– Van választásom?

– Nem igazán – szólalt meg Mr. Arch. A projekt neve **„WINDMILL"**, szélmalom, ha úgy jobban tetszik, a küldetés célja az Európán való landolás.

Ekkor az ajtón berontott két férfi terveket és egy dobozt hurcibálva.

– Elnézést Mr. Arch, ugye nem késtünk el?

– Épp időben, uraim! Berg, az urak Dr. Lionel Beauchêne és Dr. Albert Seidel, az ESA két fizikusa.

– Igazából – szakította félbe Dr. Beauchêne –, én asztrofizikus vagyok, Seidel kollégám pedig mérnök, csak a formalitás kedvéért.

– Tehát mint mondtam – kezdte újra Arch, láthatóan ingerülten –, az urak ismertetik Önnel a küldetés paramétereit, majd Dr. Seidelre mutatott. – Uraim, kérem, kezdjék!

– Köszönöm. A WINDMILL programnak két célja van: leszállni az Európa hold felszínén, és tesztelni a XW-08 hajót, különösen annak napvitorláját. Többek között magát választottuk ki a program űrhajósának. Az egész út legfeljebb, ha 16 év.

– Álljon meg menet! – vágta félbe Péter. – Miért én? Én nem vagyok sem asztronauta, sem tudós. Mégis miért kellek én?

A férfiak egymásra néztek. Kicsit sugdolóztak, majd egyszerre mondták:

– Nincs más.

FÖLD, USA, Cape Canaveral, Florida / **2109.** június 13.
És így került Péter egy 150 méter magas rakéta tetejére, mellette 3 asztronautával, név szerint, Alan Borren, James Dale és Lisa Duval. Az XW-08-as a valaha volt legnagyobb űrhajó, amit a földön építettek. Ahhoz, hogy ez a monstrum egyáltalán felemelkedjen, 2200 tonna üzemanyagot kell égetni 33 másodpercen keresztül. Amint az első fokozat leválik a rakétáról, a rakéta könnyebbé válik, és a gyorsulás nő. Mielőtt az első fokozat lekapcsol a szerkezetről, a terhelés eléri az 5 G-t.

Péter, tekintve, hogy berepülő pilóta volt, nem félt a gravitációtól. Őszintén szólva, nyugodtabb volt a kabin legtöbb tagjánál. Várta a kilövést. Elcsavarta a rádió tekerőjét. Halk statikus zaj.

– Houston irányítás, itt a Prometheus irányítás, várjuk a visszaszámlálást.

A válasz kicsit később, Mr. Fest tolmácsolásában érkezett.

– Vettem Prometheus, a kommunikáció kissé zavaros, de a fiúk szerint így is mehet.

– Köszönöm, Houston.

– Rendben, tartsunk egy ellenőrzést! Elektronika?

– Rendben.

– Hidraulika?

– Rendben.

– Hajtóművek?

– 1-es, 2-es, 3-as, 4-es és 5-ös üzemképes. A és b tartórakéták készenlétben.

– ICE?

Az ICE, vagyis az Intelligent Companion for Exploration, egy zseniális rendszer, az ESA jóvoltából. A rendszer tulajdonképpen egy mesterséges intelligencia, mely egyszerre felel a navigációért, az életfenntartó rendszerekért és a hajó bonyolult rendszereinek működéséért.

– Rendben, 21 qigabájt / másodperc adatátvitellel.

– Itt Houston irányítás, T-10 másodperc.

A rakéta nagy robajjal, de zökkenésmentesen szállt fel. A nagy lángcsóvája megvilágította a floridai eget. Egy darabig még látszott, aztán eltűnt az égről.

A JUPITER MELLETT, Az Europa hold körüli orbitális pályán / **2115.** február 4.

Péter immár hat éve volt úton, ebből egy éve keringett az Europa körül. A mai nap különleges lesz számára. A mai napon fognak először leszállni a holdra. 3 napja készülnek már az útra. A programra több leszállást is terveznek, azonban először ő és Lisa Duval fognak leszállni.

Az Europa naprendszerünk egyetlen olyan holdja, a Földön kívül, melyről biztosan tudjuk, hogy hatalmas jégréteg van rajta. Ezalatt sós vizű óceán lehet. Kérdés, hogy ezek az óceánok hasznosíthatóak e későbbi expedíciók során.

Péter és Lisa beszálltak és kabinba. Péter lett-a mai repülés pilótája. Berepülő pilótaként sok érdekes eszközt megtanult már irányítani, de másik bolygóra még sosem szállt le. Lisa a navigátor lett.

Rövidesen megkezdték az ereszkedést a hold felszínére. Meglátták a hatalmas ég réteget és elkezdtek kételkedni, hogy egyáltalán le tudnak-e szállni vagy betörik-e alattuk a felszín. A leszállás zökkenőmentes és simán sikerült. Péter lépett ki először a kabinból.

Egy éve keringett már ekörül az égitest körül, és most végre érezte gyümölcsét a munkának. Ő volt az 1. ember, aki eljutott az Európára.

Az elkövetkezendő hónapokban még több ilyen leszállást is, ha végrehajtottak. Bár nem mindegyikben vettek részt, mindegyikből kivették a részüket már csak azzal is, hogy a másik hajót koordinálták.

Péter feladatai közé tartozott a hajó kertjének ápolása az élelmiszerellátás, valamint az általános navigálás. Igen lassan teltek a napok nem sok minden volt, amit lehetett volna csinálni az edzésen, munkán, kísérletezések vagy beszélgetésen kívül.

A FÖLD ORBITÁLIS PÁLYÁJÁN, Hawaii fölött / **2125.** Május 23.

– Rendben – szólalt meg a rádión Mr. Arch –, felkészültünk a leszállásra?

– Itt a kabinban szerintem már mindenki szeretne földet fogni.

– Vettem, Prometheus, akkor landolási protokollra felkészülni!

A kabinban feszült csend lett, ahogyan elkezdett az rezegni, az ablakon kívül azonnal látni lehetett a hatalmas lángcsóvákat, amik nyaldosták az üveget. Mivel Péter még sosem lépett vissza a föld légkörébe, ő volt az, aki a legjobban meg volt némulva.

Aztán egyszer csak nagy csobbanással beleértek a Csendes-óceánba. Kicsivel később egy anyahajóra húzták ki őket és ott szállásolták el, majd karanténba zárták a csapatot.

Tekintve, hogy a program szigorúan titkos volt, ezeket az átlagos hősöket senki nem ünnepelte, kaptak pár érdemrendet és azután élték tovább a kis életüket.

Berg Péter visszatért a légierő szolgálatába berepülő pilótaként, és később előléptették ezredessé. Soha többé nem tett több űrutazást.

Összegezve a WINDMILL program mégiscsak eredményes lett az emberiség számára. Bergnek és csapatának köszönhetően sokkal többet tudunk már a vízről, és így képesek lettünk az óceánok megóvására és feltöltésére. Talán még vissza is megyünk valaha.

Szabó Balázs Bence 7. osztály

Zuglói Hajós Alfréd Magyar-Német Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola

Balázs Janka Lia – Pázmány Panni

Egy varázslatos bolygó

Jankával régóta nagyon jó barátságban voltam, sőt közös vágyként együtt szerettük volna felfedezni a nagyvilágot.

Történt egy nap, hogy az iskolai etikaórán mialatt az osztálytársak a világűrről beszélgettek, mi hallgattuk őket, és titokban ábrándoztunk. Telt-múlt az idő, közben kicsöngettek, s a többiekkel együtt hazafelé indultunk, de csendes baktatásunk közben azt tervezgettük, hogyan tudnánk eljutni az űrbe?

Az ötlettől belelkesülve elhatároztuk, hogy még aznap este kidolgozzuk a tervünket, így nem volt más választásom, mint közölni a szüleimmel, hogy ma este Jankánál fogok aludni. Az esti rutin után – vacsora, tisztálkodás, fogmosás – magunkra csuktuk a szobaajtót, és a pihentető sötétségben becsukott szemmel szabadon engedtük a fantáziánkat, és egy szempillantás alatt 2125-ben találtuk magunkat.

Olybá tűnt, mintha egy kapszulában fénysebességgel száguldanánk az ismeretlen felé, és közben egy metálcsillogású alakzat elvonja a figyelmünket.

Egyre gyorsabban suhantunk, körülöttünk ezermillió fény ragyogott, és mi szálltunk a messzeségbe, majd egy kráterekkel tarkított síkságon leereszkedtünk, és nem hittünk a szemünknek.

– Te is látod és érzed, amit én? – fordultam Jankához.

– Igen, milyen furcsa ez a rezgés! – nézett rám elbizonytalanodva Janka.

A rejtély – hogy hol járhatunk – megfejtésére nem volt elég időnk, mert váratlanul egy meghatározhatatlan alakzatú, óriási sötét folt magasodott fölénk.

Az első ijedtség után észrevettük, hogy a gigászinak vélt szörnyalak nem más, mint egy kis űrlény árnyéka.

Közelebbről szemügyre vettük az árnyék tulajdonosát, rövid tesztelés és körbejárás után veszélytelennek találtuk, de nemhogy nem ártott ő nekünk egy fikarcnyit sem, hanem barátságosan mosolygott, és egyre –másra sokasodtak körülötte a hasonló kis lények.

Pici, zöld, nagy szemű, de csupa mosoly lényecskék álltak kíváncsian körbe bennünket. Mivel nem tudtuk beazonosítani őket, egyszerűen csak Zöldikéknek neveztük el ezeket a különös kis figurákat.

Mindannyian barátságosnak tűntek, így nem futottunk el előlük. Hiába próbáltunk velük szót érteni, de nem értettük a nyelvüket. Ők is jelezni akartak nekünk valamit, de váratlanul a semmiből egy erőteljes búgó hang elterelte rólunk a figyelmüket. Valamennyien a hang irányába fordultunk. Újdonsült kis barátaink hirtelen megindultak, és olyan szapora léptekkel haladtak előttünk a hangot követve, hogy mire észbe kaptunk, eltűntek a szemünk elől.

Sajnos magunkra maradtunk, és nem volt más választásunk, mint az, hogy kettesben kövessük a fokozatosan erősödő, titokzatos hangot. Ahogy beljebb és beljebb haladtunk a nagy fényességben, olyan varázslatos dolgokat szemlélhettünk magunk körül, amire a Földön sem volt példa. Szivárványszínben pompázó fákban, bokrokban gyönyörködtünk, körülöttünk fluoreszkáló bogarak zümmögtek. De bennünket továbbra is a szűnni nem akaró, titokzatos búgó hang érdekelt. Ahogy lépteinket gyorsítottuk,

egyszer csak egy nagy barlanghoz érve feltűntek előtte a korábban látott kis űrlény barátaink. Aztán újra előtűnt a kis csodalények csapata mögött egy még nagyobb árnyék, ahhoz hasonló, mint amire már előzőleg felfigyeltünk. Nem számítottunk arra, hogy ekkora árnyfigura köré csoportosulnak Zöldike barátaink. Ekkor a monstrum megmozdult, és felénk közeledett.

– Jé! Ki lehet ő? – kérdeztem Jankától.

– Ahogy elnézem, pont olyan ez a csodalény, mint a kicsi Zöldikék, csak nagyban! lehet, hogy az anyukájuk?

A rejtélyre –sajnos – soha nem derült fény, mert a különös óriáslény nagy léptekkel felénk tartott, amitől mi annyira, de annyira megijedtünk, hogy futásnak eredtünk. Egymás tekintetét keresve mindketten azt gondoltuk, hogy csak mihamarabb találjunk vissza a biztonságot nyújtó kapszulánkba. Hiába futot-

tunk lélekszakadva, sajnos, az a rezgés, amit a landoláskor is érzékeltünk, a kapszulánkat épp az ellenkező irányba mozdította el, mint ahol mi tartózkodtunk.

– Hol a kapszulánk, most mitévők legyünk? – kérdezte sírós hangon Janka.

– Nincs mese, bárhol is legyen, de meg kell keresnünk! – próbáltam őt megnyugtatni.

Elhatároztuk, hogy lesz, ami lesz, továbbhaladunk!

Kalandjainknak ezzel még nem volt vége, mert a visszatalálás lázában egyre furcsább jelenséggel találkoztunk. Az út mentén furcsa növények bámultak ránk. Féltünk tőlük, mert olyan ijesztően nyitogatták hatalmas szirmaikat, és az óriási szirmok ölelésében óriási fogak villantak elő.

– Akár meg is támadhatnak minket, fussunk el innen! – kiáltotta Janka.

A növények egyre hosszabbra nyúlva elértek bennünket és fogukat csattogtatva harapdáltak felénk. Szerencsére gyorsabbak voltunk náluk, és időben magunk mögött hagyva leráztuk őket. Hogy mennyi ideig futottunk, arra nem is emlékszem, csak arra, hogy a nagy futástól elcsigázva fáradtan, éhesen rogytunk le a kráterek között felfedezett egyetlen fa tövébe. Még ki sem fújtuk magunkat, mikor is a fejünkre pottyant két gesztenyeszerű tüskés termés.

– Gondolod, hogy ehető? Mi van, ha mérgező? – tűnődve kérdeztem Jankát.

– Hát! Ha csak ezen múlik az életünk, akkor törjük fel és kóstoljunk bele, én úgyis nagyon éhes vagyok.

Az első harapás után mindketten szédülni kezdtünk, és forgott velünk a világ.

Egy pillanatra becsuktuk a szemünket, s mire feleszméltünk a kapszula mellett találtuk magunkat.

– Szálljunk be gyorsan, nehogy ránk találjon a nagy lény és a harapós növények!

Egy ugrással bent termettünk a kapszula belsejében és beindítottuk a rakétákat, amelyek a végtelenbe emeltek bennünket. Ahogy kitekintettünk az ablakon, már láttuk a Földet.

– Mit gondolsz Janka? Mi nem az űrben jártunk? Lehetséges, hogy azok a fények, amiket láttunk, igazi csillagok voltak?

A választ már nem hallottam, mert megszólalt egy berregő hang, ami nem volt más, mint az ébresztőóra.

Mindketten felpattantunk az ágyunkban, és egymásra nézve szinte egyszerre mondtuk:

– De furcsa, különös álmom volt veled!

Janka megelőzött: – Miért, te mit álmodtál?

– Csodás utazásunk volt a világűrben! – feleltem.

– Ne mondd! Ugyanezt álmodtam én is! – derült fel Janka.

Ezen aztán jót nevettünk és örömmel nyugtáztuk: mostantól már igazi űrutódoknak nevezhetjük magunkat!

Balázs Janka Lia és Pázmány Panni 5.a osztály
Zuglói Heltai Gáspár Általános Iskola

Farkas Laura

Magyar űrutódok története

A világegyetem egy hatalmas, káprázatos, de ijesztő hely. Mondanom se kell, hogy mennyire hatalmas is, amiben megtalálható több kisebb dimenzió. Ezek a dimenziók hasonlóak, de viszont egy dologban különböznek, az nem más, mint az időeltolódás. Tegyük fel, hogy az egyik dimenzióban kétezerkétszázhuszonkettő van, a másikban pedig kétezerháromszáztizennégy. Ami, az egyik dimenzióba megtörtént, az a másikban már csak jövő időben fog megtörténni. Történetünk ott kezdődött, hogy mint minden csillag, egy ember megszületik és létrejön a dimenzióban. Ezek a csillagok bárhol elhelyezkedhetnek a dimenzió körül, és majd az univerzum fog választani számukra egy bolygót a tejútrendszerben. Minden bolygónak saját istene van, ezeknek az isteneknek különleges erejük van, hogy megvédjék az ottlakó embereket a dimenzió összeesése ellen. Az emberek nagyon hasonlítanak az adott bolygóhoz hasonló a személyiségük. Főszereplőnk, Lilla viszont egy hiba miatt, teljesen a dimenzió határára született, csillagként. Ilyen még az univerzumba eddig nem fordult elő. Az univerzum nem tudott mit kezdeni vele, hetekig erősen gondolkoztak, hogy mi legyen Lillával. Az egyik csodásan nyugodt pillanatban történt valami, mintha az univerzum nem várt volna tovább, és valamelyik bolygóhoz beosztották. Először a Szaturnuszon élt, ahol az emberek türelmesebbek, kedvesebbek voltak, viszont nagyon nem szerették a szeleburdi kislányt. Így az ott élő emberek, eltanácsolták a bolygóról, hosszas gondolkozás után. Viszont azzal senki se számolt, hogy Lilla, megkapta a Szaturnusz isten erejét a füstöt. Senki sem tudta ezt, hogy Lillának meglett a Szaturnusz ereje, mert titokban tartotta. Ahogy kezdett felnőni, csak járta és járta a bolygókat, semelyik ott élő bolygólakónak nem felelt meg Lilla viselkedése. Lilla picit más volt, mint a többiek, mind a nyolc bolygó ereje benne lakozott, így mind a nyolc bolygó személyisége is. Amikor már betöltötte a tizennegyedik életkorát, már mindegyik bolygót bejárta a tejútrendszerben és sehol sem fogadták el. Az egyik nap, Lilla tüsszentett egyet, és véletlenül kétezerháromszáztizennégybe csöppent. Egy nagyon rossz eseményhez ugrott, hiszen egyből felismerte azt a napot és azt a bolygót, amit talán a legjobban utált. Látta magát, hiszen ugrott egyet a jövőbe, éppen a legrosszabb beszélgetés közepébe, ahol az egyik bolygó istenével beszélget, hogy távoznia kell, mert itt ez a viselkedés nem megfelelő. Lilla egyből a kezét a szájához tette, a torka elszorult, ahogy az idősebb énjét éppen eltanácsolták az utolsó bolygóról. Ez volt az a nap, ahol tanácstalan és csalódott volt. Azok a kérdések jártak az eszébe, hogy miért nem felel meg a társadalomnak? Egy pillanatig csak bámult, nézet előre a múlt fájdalmai újra erős érzelemmé váltak, amikor meglátta, hogy az istenek egy helyen, és egy bolygón beszélgetnek. Ez egy ritka esemény volt, mert, soha egyik isten sem hagyja el a bolygóját csakúgy. Lilla gondolt egyet, és kicsit közelebb lopódzott az istenekhez. Tisztán hallotta a beszélgetésüket. Éppen róla volt szó, hogy ő a hibás csillag, és különleges erővel rendelkezik, és nagyon veszélyes. Lilla csak bámult maga elé, mintha elcsapta volna egy busz. Még, hogy neki van ereje? Kizárt, világéletébe sosem volt jó senkinek, akkor ez most miért történt meg? Csak ezek a gondolatok jártak az eszébe, amikor meghallotta még azt is, hogy azt beszélik róla, hogy ő dimenziót tud váltani, így az egyik dimenzió már el is tűnt. Na, ekkor lett elege Lillának, és véletlenül egy hangot adott ki, mikor rájött, hogy ezt nem kellett volna. Azonnal ledermedt, amikor meglátta, hogy az istenek kiszúrták őt. Az egyik isten fogadta, mondta neki, hogy az erejét meg kell szüntetni. Lilla persze, nem hagyta, éppen most tudta meg, hogy az univerzum legerősebb embere persze, hogy nem fogja csak úgy tálcán kínálni az erejét. Így futni kezdett, mint mindegyik rémült ember. Az egyetlen probléma az, hogy teljesen más dimenzióba volt, mint amiben kellett volna, hogy legyen. Így, megállás nélkül futott valahova. Amikor futás közben eszébe jutott, hogy úgy ugrott dimenziót, hogy tüsszentett, ezért kipróbálta. Nem sikerült, így még egyszer tüsszentett, ugyanoda lyukadt ki. Mintha valami nem sikerült volna, de csak az időben ugrott, nem a helyről. Így, az utolsó eséllyel tüsszentett egyet, és már egy teljesen másik bolygón találta magát. Ahogy futott, hátra nézett, nehogy valaki kövesse, amikor megbotlott valakibe. Ez a valaki, egy fiú volt, egy normálisnak tűnő, viszont nagyon szomorú. Barna, göndör hajú, és mogyoró

barna szemű volt, körülbelül annyi idős, mint Lilla. Kiderült, hogy ő is egy rendszerhibás csillag, mint Lilla, a fiút Bendének hívták. Ahogy beszélgettek, Lilla egyből segíteni akart a fiúnak, nem akarta, hogy neki is elvegyék az erejét, ahogy neki akarták. Egy frappáns eszelős tervet találtak ki közösen, hogyan meneküljenek meg az istenek elől, amikor Bendének támadt egy ötlete, hogy ne egy bolygón legyenek, hanem az űrben. Ez a terv bevált, és időközben mindketten, mind a nyolc erejüket tudták használni. Mikor elérkezett a nagy nap, Lilla és Bende ott állt az egyik nagy isten kapuja előtt. Mindketten aggódtak, a fogadtatástól. A kapu kinyitódott, az isten fogadta őket. Nagy nehezen, de Lilláék rávették az isteneket, hogy csak egy percet szánjanak rájuk. Bemutatták, hogy igenis képesek kontrolálni az erejüket, és nem kell félni tőlük. Az istennek beleegyezettek, végül úgy fogadták el őket, ahogy voltak.

Farkas Laura

Varga Renáta

Gesztenyevilág…

Hol volt, hol nem volt egyszer egy kisfiú, akit Ádikának hívták. Nagyon szeretett zizegni-mozogni, cserfeskedni a barátaival az oviban, otthon. A sok mozgás után jókat tudott enni és pihenni. Valahogy mindig a nagymamája íz világát kereste az ételekben. Hiába volt minden finom, színes, formás mint a zöldborsó szemek, nem volt még sem olyan, mint a mamié. Minden nap elmesélte az anyukájának és a testvéreinek, hogy miben volt más az ennivaló az oviban és otthon. Jókat lehetett beszélgetni és nevetgélni róla.

A hétvégéket nagyon szerette, olyankor átment a szüleivel, testvéreivel a mamikájához és együtt lakomázgattak, mint a mesében a királyok aztán lementek a játszótérre néha a ligetbe és jöhetett a fáradság után a pihenés, alvás.

Történt egy nap, hogy megkérte a kisfiú az anyukáját, vigye át a mamikájához hétvégén. Az anyukája azt válaszolta neki, nem lehet, mert a mama elment a Gesztenyevilágba a manókhoz. Nem értette a kisfiú és megkérdezte, hogy miért?

Az anyukája ránézett, elmosolyodott és elárulta a titkot neki, a betegsége miatt nem tudták az emberek meggyógyítani viszont a manók a csodaporokkal nem csak a fájdalmait enyhítették, de egy nagyon izgalmas munkát is ajánlottak a számára. Így mindig jól fogja érezni magát, nem lesz többé beteg és biztos munkája is lesz.

Ott azt teheti, amit mindennél jobban szeret csinálni a földön a főzés, most a Gesztenyevilágban a manók szakácsnéja lesz. Egy nagyon szép fényes csillagot is kapott, ott fog lakni és az ablakából letekinteni ránk a munkája végeztével.

Töprengett a válaszon Ádika, nem értette aztán élénk hangon felkiáltott.

– Akkor a mama nem lesz többé vele, nem fog nekem főzni, nem fogok találkozni vele?

De fogsz, felelte az anyukája, itt van ez a gesztenye valahányszor a párnád alá dugod este elalvás előtt és meglátod az égen a legfényesebb csillagot ragyogni, beléphetsz a Gesztenyebirodalomba. Ott mindig izgalmas kalandokba lesz részed és megismerhetsz sok, sok mesebeli lényt. A mamikád mindig ott lesz és vigyázni fog rád.

Ettől kezdve a kisfiú, mikor szomorúság fogta el felnézett esténként az égre. Pont úgy, ahogy az anyukája javasolta neki. Mikor látta a legfényesebb csillagot, fogta a gesztenyéjét a párnája alá dugta és ellazulva álomba szenderült……..

2 mese (első mese történet)

Történt egy nap az oviban, hogy futkároztak a gyerekek délután a jó idő beköszöntével az udvaron.

Ádika legjobb kis barátja Huba, kitalálta az ugrálós versenyt.

Ugorjunk mindent át és a legvégén másszunk fára, lelkendezett Huba.

Persze a kis gézengúz barátja Ádika, egyből rábólintott erre a tilosnak mondott tervre.

A versenyzés meg kezdődött, ugráltak mindenfelé, mindent akadálynak néztek és végsőkig elfáradtak. Igen át, de a neheze csak most jött a fára mászás! Lehúztak egy faágat, ami a kerítésen belógott és csimpaszkodni kezdtek rajta. Hiába szóltak az óvó nénik, hogy nem szabad, baleset veszélyes csak nem hagyták abba a rendetlenkedést. Ekkor egy nagy huppanás volt hallható és megtörtént a baj. A faág megreccsent és Huba leesett a lábát jajveszékelve, fájlalni kezdte, volt is oka rá bár nem tudta a fájdalom okát. Ekkor már Ádika is megijedt és bánta, hogy a sok kérésre az óvó néniktől nem hagyta abba a rosszalkodást.

Otthon az esti fürdés után megtudta a kis barátjától telefonon, hogy eltörte a lábát.

Nagyon sajnálta és eszébe jutott a mamikája vajon mit mondott volna neki?

Az ablakhoz futott, megkereste elalvás előtt a legfényesebb csillagot és a gesztenyét a párnája alá tette. Mély álomra szenderült és hip-hop máris a Gesztenyevilágba találta magát a gyémánt ragyogással kirakott lebegő felhő úton.

A palota bejárata felé az oldalról elhelyezkedő drágakövek fénye mutatta a Gesztenyefa kapuját.

A sok kukkoló manó a gesztenyebirodalom ablakából nagy figyelemmel várta a közelgő kisfiút. Ádika most járt először, ebbe a mesebeli világba és ámuldozva nézett széjjel. Minden csupa világos fénybe ragyogott körülötte a szivárvány nevetve köszönt rá és furcsa lények integettek felé. A palotához haladva a daloló rózsabokor lágy dallama lelassította. Szinte magához csalogatta szépen szóló dalszövegével.

– Fiúcska, fiúcska én vagyok az ágacska
Dalolászom napestig, sütkérezem éjfélig
A rózsáim bimbóznak a szirmai hullanak
Varázslatos védelmem a tüském a törzsemen.
Ne szakíts le kérlek én csak gyönyörködj fürgécskén

Ádika elámult, nem csak énekel gondolta magában, de milyen szépen rímekbe szedve teszi ezt.

A kisördög megint előbújt belőle és egy óvatlan pillanatban hozzáért a rózsa virágához az pedig ahogy a dalban is említette, megsértette az újját. Megijedt ettől és futásnak eredt……

A manók izgatottan várták és össze vissza fel alá kiáltoztam egymásnak a palotában. A hír eljutott a manópárhoz is. Nyomban felreppentek a Gesztenyebirodalom legmagasabb pontjára, hogy meglessék a feléjük érkező vendéget. Ez hamar meg is történt, mert egy pillanat sem telt el és Ádika ott állt a magas fa tövébe a kapu előtt.

A kapu őrzője egy fehér, bolyhos Pihucka nevű kiskutya volt. Nagyon makacs kutyus hírében állt és mindig válogatott. Mikor meglátta a kisfiút, felmorgott és megkérdezte a jövetele célját.

Elmesélte Ádika, hogy a mamáját jött meglátogatni és érdekesnek találja a Gesztenyevilágot. A kiskutyus nagyon barátságos lett ezután a kis idegennel és felajánlotta neki, ha nem kell őrizni a kaput körbevezeti az ö világában. Ezután kinyílt a széles hatalmas fa törzse és láss csodát egy több lépcsős, telis teli gesztenyeszobáktól hemzsegő tér várta. Szinte a sok-sok lehetőségben eltéved az ide látogató. Hatalmas nyüzsgés volt odabent a manók össze vissza rohangáltak, kiabáltak és cetliket lobogtattak a kezükben. Ádika állt és nézte hosszasan őket, majd észrevette Pihucka kutyus és a segítségére ment.

Ne félj, mondta csak a gyerekek kívánságait teljesítik a manók, de csak a jó gyerekekét. Te biztos jó voltál, hogy itt lehetsz. Elmosolyodott Ádika és megkérdezte van e valami harapni való a palotában, szoktak e enni a manók mert a nagy rohanásban megéhezett és inna is valamit. Izgatottan kereste a szemével a mamáját, hogy mikor pillanthatja meg ölelheti át és bújhat hozzá.

Ekkor megérkezett a manókirálynő és a Ádika gondolatait hallva a trónterembe hívta falatozgatni.

Hatalmas volt a meglepetés, mikor a mamája manófüleket növesztve, manóruhában jelent meg mint egy aprócska lény. Rögtön a nyakába ugrott és csak dőlt a sok mondanivaló a szájacskájából…..elmesélt Huba nagy lábtörését és a kalandját a rózsabokorral. Nagyon megnyugodott, hogy minden a legnagyobb rendben van az ö mamikájával, aki ekkora a manók szakácsnője lett és manó fület kapott elismerésül. Valóban vicces lenne a földön ekkora fülekkel és ilyen aprócska termettel. Az ebéd, ami valójában vacsora volt az éj leple alatt, finomabbnál finomabb fogásokat tartalmazott.

Előételnek: futó csibe leves volt, szalmaszál tésztával ez olyan, mint a földi húsleves cérna metélttel, de sokkal sárgább a varázsfűszerektől.

Aztán következett a pattogó fasírt golyó, sáfrány színű rizzsel. Ez egy különleges étel, mert a Gesztenyevilágban, aki ilyet eszik az képes lesz, mindenszínűre változni azon az egy napon. Nagyon mókás volt és manók egyik kedvenc ételei közé tartozott a nevetés miatt.

Mikor ilyen ebédet ettek, mindenféle jópofa színt kitaláltak magukon keverve és megosztva a ruhájukon. Volt ott rózsaszín fejű manó sárga fülekkel, piros nadrággal, zöldszínekkel keverve az élénktől a sötétig.

A finom fogások vége az édességgel záródott, ami nem volt más, mint a nagy vezér a Harcos Hörcsög magkeveréke, ami illatós mogyoróból, édes mandulából, apró dióból és egy furfangos mézszószból állt össze. Aki ilyet evett az mindenféle vicces dolgot talált ki. Nem csoda, hogy a manók egész nap nevettek, viccelődtek és folyton rohangásztak miközben a gyerekek kívánságait készítették elő.

A feladatokat nagyon jókedvűen végezték és haladtak a munkájuk során.

Ádika, elálmosodott az idő gyorsan eltelt a Gesztenyevilágban…… lehunyta a szemét az asztalnál ülve az étkezést végeztével egy pillanatra és arra eszmélt, hogy az ágyában fekszik.

Nagyon nyugodt volt és ragyogó arccal rohant az anyukájához másnap reggel, izgatottan indult az oviba, hogy elmesélhesse Huba barátjának az éjjeli látogatását a Gesztenyevilágban.

Alaphelyszínek (folyamatosan épül fel)

Gesztenye világ: egy apró gesztenye, ami ősszel leesett a fáról és a párna alá este elrejtve egy titkos világ a manókhoz és a gesztenyevilág lakóihoz. A belépés esti lefekvéskor, álomban lehetséges……..

Szikrázó út:(palota felé vezet), gyémánt ragyogással kirakott lebegő felhő, apró drágakövekből épített szélekkel végig, ősvényekkel, daloló rózsabokrokkal a széleket díszítve a manó palotáig.

Daloló rózsabokor jellemzői- minden virágszál énekel, ha arra jár valaki az éles tüskék nyomot hagynak hegesen az ember bőrén, ha leakarják szakítani a virágot „feledés tüskéi”

Manó palota: egy óriási gesztenyefa, minden egyes gesztenyeablak mögött egy manó figyeli a gesztenyevilág rendjét. Hosszú szívószálon át, naphosszat leskelődnek. Van, amikor csak egy vattacukrot esznek ebédre és szivárvány nektárt hörpintenek rá.

A **szivárvány nektár**, minden elképzelt ízt tartalmaz…. ezért olyan különleges.

A trónterembe lakik a manókirály és királyné. Apró termetű lények, nekik van egyedül szárnyuk.

Egész nap a gyerekek kívánságait olvassák és ami teljesíthető azt csoda folytán megvalósítják.

Ehhez rengeteg manóra és tündérre, sok sok furcsa lényre van szükség. A szorgos kezek elkelnek.

Hab forrás: egy tejszínhabra emlékeztető áramlat, ami olyan szilárd és lágy kinézetű egyszerre.

Szeretne mindenki „beleinni”, aki meglátja.

A **hab forrásból** nyílik a **kakaó tó**. A nevével ellentétben világos és az aljáig le lehet látni.

Nagyon szép, mikor a felkelő nap sugarai megcsillantják. A gesztenyelények innen kapják a színűket és ettől válnak barnává. A többi lény nem lesz „színes” csak fényesebb….. a víz titka a fény, ettől ragyogjanak az apró tündér szárnyacskák. A vizet a reggeli napsugár tölti fel.

A tó körül, szigetek találhatók ezek színekből és formákból épülnek fel.

Van egy különleges **kockasziget**, ahol minden kockából van összeépítve és kocka lények lakják.

A **zöld szigeten** a zöld manók vannak és folyton viaskodnak a zöld gyíkokkal a napozó helyekért.

Mindegyik nagyon lusta kis lény, játszanak és heverésznek egész nap. Nem szeretnek segíteni egymásnak.

A partot, erdőt, **kefefejű lények** tartják tisztán, egész nap sepregetnek a fejükről lecsüngő seprűhöz hasonlító kefékkel. Néha előfordul, hogy egy nektarinos csoki zacskó, mézvirágos nyalóka pálcikája, nem a szemetesbe kerül.

Barangoló erdő: se eleje, se vége nem is körbe kőrbe megy, hanem a fantázián át bővül.

A **hulló baglyok** tanácskozó helye. Azok a lények a hulló baglyok, akik a gonoszságaik miatt mindig lefelé tudnak csak szárnyalni. Éppen ezért mindig ülnek és figyelik az erdőbe betévedőket.

Ritkán kelnek szárnyra, süvítő hangon beszélgetnek, ettől rémisztőek.

Az erdő furcsa lakója még a

Komor Brumi mackó: mindenre a válasza a Brum….., a kakaótónál szeret fürdeni és a bundáját fényesíteni.

Bűvös barlang- a belseje tiszta tükör, kívülről nézve egy egyszerű barlanghoz hasonlít.

Lakói: denevérek, boszorkányok, varázslók, trollok, furcsa ártó lények.

Ez egy ajtó a gonosz világba, ha eltéved egy tündér, manó a véletlenen múlik az átjáró kapuk menyillása. Ehhez a barlang résein át beszivárgó napfény a kulcs. A napfény ereje, ha rácsillan a pici lényre és az visszatükröződik a tükörre, megnyílik a gonosz világ. A napfény és a pici lények ereje rejti e tudást.

Mivel minden lény, manó, tündér a jó tulajdonságokkal van ellátva ezért ez nem fordulhat elő.

Kerülik is ezt a helyet…….. a Barangoló erdő tiltott tér a gesztenyevilág lakóinak.

Komor mackó: mindenre a válasza a Brum….., a kakaótónál szeret fürdeni és a bundáját fényesíteni. A magányossága miatt szereti a barangoló erdő árnyát, jókat tud aludni egész nap benne.

Lények:
Manók
Gesztenye lények
Tündérek
Kefefejek (takarítók)
Hulló baglyok (gonosz lények)
Komor mackó (Brumm)
Pihucka a makacs kutyus
Harcias hörcsög a vezér
Rák, halak
Sárkányok (jók) a lovakat helyettesítő lények
menet közben……

Varga Renáta

Impresszum
Felelős kiadó: dr. Házlinger György,
a Közép-Pesti Tankerületi Központ igazgatója